DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1905.

WE LWOWIE.

Z drukarni Władysława Łozińskiego.

Zarządca J. Niedopad.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

ROCZNIK 1905.

Spis alfabetyczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1905.*)

A.

B.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

M.

S.

Ś.

T.

U.

W.

Z.

Ź.

Ż.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 20. stycznia 1905. **Część I.**

Nr. 1.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. grudnia 1904 L. 17.528/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Jeleśnia i Rajcza powiatu Żywieckiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Jeleśnia i Rajcza powiatu Żywieckiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Potocki w. r.

Nr. 2.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. grudnia 1904 L. 147.673, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1905, oraz fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1905.

W myśl §§ 138 i 202 oraz § 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, względnie artykułów 18 i 21 rozporządzenia wykonawczego do działu III., artykułów 29 i 43 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, oraz rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1904 Dz. p. p. Nr. 82, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

A) do przedkładania wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1905 — termin od 1. do 31. stycznia 1905;

B) do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1905 — termin do 31. stycznia 1905.

Wykazy ad A) przedkładać mają służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe lub pensye emerytalne, o ile te płace lub emerytury co do jednej osoby kwotę 1200 K rocznie przenoszą.

W wykazach tych należy podać kwotę stałych i zmiennych poborów wypłaconych faktycznie w roku 1904.

Przy poborach zmiennych byłoby wskazanem, aby służbodawcy wykazywali pobory tak z roku 1904, jak również z tych lat poprzednich, które są miarodajne dla obliczenia przeciętnego dochodu z tychże poborów, podlegającego opodatkowaniu na rok 1905.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240, 241 i 243 ustęp 6 i 244 powołanej na wstępie ustawy.

Co do obowiązku opłaty podatków i przedkładania fasyj pod B) wspomnianych zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne, pobierające dochód określony w § 124 powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w § 125, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 kor., obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 kor. rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyi już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl § 139 ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1905 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru, podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1905 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133 powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w § 153 ustawy, których dochód, temuż podatkowi podlegający 1200 kor. rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w § 154 ustawy, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 koron przedłożyć winne wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§ 128—130 i 138 ustawy, oraz artykuły 13—16 i 20 rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§ 156—171 i 202 ustawy, oraz artykuły 32 i 33 względnie 3--28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi, na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyi powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych, obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2 i 3, § 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2 i 3, § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1905 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu lub podatkowi osobisto-dochodowemu obowiązane będą w myśl §§ 145 i 228 ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1905 stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 K. Osoby te dopełnić winne wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§ 239 i 243 oraz §§ 241 i 244 ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1905 zeznawać chcą protokolarnie wzywa się,

aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 12. grudnia 1904.

Korytowski w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1904 L. 126.532, w przedmiocie dalszego poboru opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w Krakowcu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Krakowiec na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na lat pięć, począwszy od roku 1905 a to w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w ustawie z 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 34, tudzież w rozporządzeniu Wydziału krajowego z 6. lutego 1900, Dz. u. kr. Nr. 22.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1904 L. 126.717, w przedmiocie dalszego poboru opłat gminnych od napojów spirytusowych w Samborze.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 87 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24,

za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Sambora na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z 22. stycznia 1890 Dz. u. kr. Nr. 13, a następnie rozporządzeniem Wydziału krajowego z 11. października 1895 Dz. u. kr. Nr. 74 i 16. lutego 1900 Dz. u. kr. Nr. 26, przedłużonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p. na przeciąg lat pięciu, począwszy od r. 1905, a to w wysokości pod warunkami oznaczonymi w rozporządzeniu Wydziału krajowego z 16. lutego 1900 Dz. u. kr. Nr. 26.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 5.

U s t a w a

z dnia 28. grudnia 1904, o zezwoleniu gminie Żabno, powiat Dąbrowa, na pobór opłat gminnych do napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Żabno, powiat Dąbrowa, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć 100-stopniowym alkoholometrem 4 K;
2. od jednego hektolitra rumu, araku, rozolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu po 3 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 K 60 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 2 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub wprowadzają czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Żabno.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 r., Dz. u. p. Nr. 120. cz. II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Żabno, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Żabno.

Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 6.

U s t a w a

z dnia 28. grudnia 1904, o zezwoleniu gmine m. Dąbrowa na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie m. Dąbrowa, powiat Dąbrowa, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy począwszy do końca roku 1910 opłatę gminną od spirytusu w gminie wyrabianego, lub w jej obręb wprowadzanego i w niej zużywanego wedle następującej taryfy a mianowicie: od jednego hektolitra spirytusu 100-stopniowego 7 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy spirytus dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Dąbrowa.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120 cz. II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy; nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tej opłaty ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie m. Dąbrowa, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie m. Dąbrowa.

Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tej opłaty we własnym zarządzie lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1904 L. 125 737, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Złoczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na 2 stacyach, a to pod Złoczowem i Białym Kamieniem na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Złoczowie, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na 2 stacyach, a to pod Złoczowem i Białym Kamieniem na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Złoczowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na 2 stacyach, a to pod Złoczowem i Białym Kamieniem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z tych stacyj według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. grudnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. grudnia 1904 L. 124.732, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska - Grzymałów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. k. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Skałacie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska - Grzymałów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu ponownie przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Podwołoczyska - Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy na dwóch stacyach, na każdej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. grudnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 22. stycznia 1905. Część II.

Nr. 9.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. grudnia 1904, tyczące się cennika lekarstw na rok 1905 (Dz. u. p. Nr. 137).

Od dnia 1. stycznia 1905 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1905 do farmakopei austryackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkiem z r. 1900“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1903 (Dz. u. p. Nr. 239), tyczące się austryackiego cennika lekarstw za rok 1904 traci z dniem 1. stycznia 1905 moc swoją, a w miejsce tegoż wchodzą następujące postanowienia:

§ 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, względnie weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. stycznia 1905 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§ 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy, obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§ 3.

Te przedmioty lecznicze, co do których wydawania istnieją osobne ograniczające przepisy i które — o ile należą do obowiązkowych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającym w oczy (tłustym) drukiem*), a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei wraz z dodatkiem, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są zapisane podług przepisu upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz wyłącznie jako środki odrażające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odrażania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20% całej ilości mieszaniny.

§ 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich, w III. tablicy VII-go wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 i dodatku do tejże przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, i znajdujących się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy ekspedycyi dzielonych proszków należy ze względów sanitarnych unikać otwierania papierowych kapsułek przez dmuchanie ustami.

§ 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

---

*) W miejsce dawnego znaku krzyża.

Na każdej recepcie powinien zazwyczaj sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły to powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa*).

§ 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wymienionej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę: „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§ 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty winna być zaopatrzoną wyraźną pieczęcią apteki i podpisem ekspedyenta.

§ 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim*, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§ 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

---

*) Rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się wobec publiczności.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§ 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych i t. p., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno należytość policzyć, jeżeli w ogóle w myśl § 18. normy ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891 Dz. p. p. Nr. 45 wolno jest liczyć należytość za naczynia.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

Uproszczenia i obniżone obliczenia za leki, przewidziane normą ordynacyjną z dnia 17. marca 1891 Dz. u. p. Nr. 45, winny być zastosowane przy wydawaniu leków na rachunek kas chorych, urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33, jakoteż kas chorych, zostających pod państwową kontrolą — jeżeli tylko na recepcie lekarza nie są podane osobne przepisy.

§ 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych jakoteż na rachunek kas chorych, zostających pod kontrolą państwową, powinien aptekarz opuścić najmniej 5% od przypadającej ceny za lekarstwo.

Wyższe opusta pozostawia się umowie aptekarzy z kasami chorych.

W razie sporów co do opustów od taksy są władze polityczne krajowe upoważnione aptekom pewnego okręgu kas chorych a w szczególności w miastach stołecznych i miejscach przemysłowych stosownie do istniejącego obrotu leków, wydawanych na rachunek tychże kas chorych, jakoteż stosownie do stosunków miejscowych, wymierzać wyższy opust procentu aż do wysokości 15% od sta od ogólnej sumy za lekarstwa; zważać przytem jednak należy na równomierny wymiar dla wszystkich aptek dotyczącego okręgu, a to celem powstrzymania przeszkód, mogących zajść w regularnem zaopatrywaniu publiczności w leki w granicach okręgu urzędownie ustanowionego.

§ 12.

Za dziesięciokrotną miarę (ilość, sztuki) środków zawartych w cenniku leków, należy obliczać tylko ośmiokrotną należytość taksy; wydając stokrotną

miarę, należy znowu obliczać ośmiokrotną kwotę należytości przypadającej za dziesięciokrotną miarę (t. j. sześćdziesięcio czterokrotną ceny pojedynczej).

Tę zniżoną cenę należy nawet wtedy stosować, jeżeli przy taksowaniu miary (ilości, sztuk) środków lekarskich poniżej ilości dziesięciokrotnej, względnie stokrotnej dozy zawartej w cenniku leków okazuje się wyższa kwota niż ta, którąby odpowiadała zniżonej cenie za większe ilości.

§ 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia § 14. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko dwa halerzy.

Należytość wynoszącą mniej niż jeden halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§ 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§ 15.

Aptekarzom, którzy przy sprowadzaniu wyskoku oprócz państwowego podatku od spirytusu opłacają podatek krajowy lub gminny, może na prośbę wniesioną władza polityczna krajowa przyzwolić odpowiednią podwyżkę ceny za te wyskokowe przetwory, które są wyszczególnione w dołączonym spisie do taksy leków.

§ 16.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§ 17.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie, a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka i t. p.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§ 18.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i cenę dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tej samej doborowej jakości która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również w odręcznej sprzedaży, nie wolno obliczać za środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§ 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w wypadkach do ich decyzyi dochodzących, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1905.

§ 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć je w zapasie w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek wraz z dyspenzacyą ustanawia się dla aptek po 20 halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, od ceny tej nie odlicza się żadnego opustu.

§ 21.

Ceny przedmiotów służących do opatrunków, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; od tych cen nie odlicza się w podobnych razach żadnego opustu.

§ 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych i podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§ 23.

Przy obliczaniu lekarstw dla zwierząt, o ile one w osobnej taksie nie są uwidocznione, lecz tylko w taksie dla środków leczniczych farmakopeą objęte, należy opuszczać 10% od cen tamże podanych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§ 24.

Aptekarze obowiązani są mieć w zapasie środki skrzepiające i desinfekcyjne, jako też i środki opatrunkowe, wymienione w przepisach służbowych dla akuszerek, wydanych rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216), jakoteż są oni uprawnieni mieć na składzie inne przyrządy wymagane od akuszerek.

Akuszerkom należy się przy bezpośredniem pobieraniu tych artykułów z apteki opust 10% od ceny taksy.

Aptekarze obowiązani są również mieć na składzie najmniej dwie flaszeczki surowicy przeciwbłonicowej o 1000 jednostkach antitoxynowych, od-

powiadające sorcie 2 surowicy przeciwbłonicowej wyrobu państwowego seroterapeutycznego instytutu.

§ 25.

Uwidocznione w cenniku leków, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficynalnych artykułów leczniczych, ma służyć za wskazówkę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97).

§ 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 200 koron, lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§ 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 25. stycznia 1905. **Część III.**

Nr. 10.

U s t a w a

z dnia 12. grudnia 1904, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o czasowem uwolnieniu od dodatku do podatku dla funduszu krajowego, tudzież od dodatków gminnych tych budowli w król. stoł. mieście Lwowie, które będą nowo wybudowane w miejsce 181 domów, wymienionych w wykazie dołączonym do ustawy państwowej z dnia 5. kwietnia 1893, Dz. p. p. Nr. 55, a sprostowanym w § 1 alinea 2 ustawy państwowej z dnia 27. sierpnia 1903, Dz. p. p. Nr. 185, jako przeznaczonych na zburzenie w celu regulacyi miasta dla poprawy stosunków zdrowotnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Budowle, które w celu poprawy stosunków zdrowotnych król. stoł. miasta Lwowa będą nowo zbudowane w miejsce 181 domów, wymienionych w wykazie dołączonym do ustawy państwowej z dnia 5. kwietnia 1893, Dz. p. p. Nr. 55, a sprostowanym w § 1 alinea 2 ustawy państwowej z dnia 27. sierpnia 1903, Dz. p. p. Nr. 185, jako przeznaczonych na zburzenie, wolne będą od dodatku do podatku domowo-czynszowego dla funduszu krajowego, tudzież od dodatków gminnych do podatku domowo-czynszowego i do 5% podatku pobieranego od domów uwolnionych od podatku domowo-czynszowego na taki przeciąg czasu, na jaki budowle te ustawą państwową z dnia 27. sierpnia 1903, Dz. p. p. Nr. 185, pod warunkiem zbudowania

ich w terminie tą ustawą oznaczonym uwolnione zostały od państwowego podatku domowo-czynszowego.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 12. grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Kosel** w. r.

Nr. 11.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 6. grudnia 1904, L. 116.625, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stryju.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Stryju, dla dorosłych na 1 K 34 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 68 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1905 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. stycznia 1905, L. 5077/4 A/23 III., o zmianie przepisów o odpoczynku niedzielnym w przemyśle piekarskim dla gminy miasta Białej.

Na podstawie § 1 art. VII. ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. p. p. Nr. 21, c. k. Namiestnictwo zmienia zawarte w § 1 obwieszczenia c. k. Namiestnictwa z dnia 30. kwietnia 1895, L. 35.721, Dz. u. kr. Nr. 31, przepisy o odpoczynku niedzielnym dla piekarzy w obrębie gminy miasta Białej w sposób następujący:

Praca niedzielna w przemyśle piekarskim dozwolona jest przy wyrobie do godziny 8 rano i od godziny 8 wieczór.

Ogłoszenie niniejsze wchodzi natychmiast w wykonanie.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 13.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. stycznia 1905, L. 2632/1 A/23, o zmianie przepisów o odpoczynku niedzielnym w przemyśle masarskim dla gminy miasta Białej.

Na podstawie § 1 art. IX. ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. p. p. Nr. 21, c. k. Namiestnictwo zmienia zawarte w obwieszczeniu c. k. Namiestnictwa z dnia 2. czerwca 1896, L. 35 367, Dz. u. kr. Nr. 30, przepisy o odpoczynku niedzielnym dla masarzy i trudniących się wyrobem kiełbas w obrębie gminy miasta Białej w sposób następujący:

Praca niedzielna w przemyśle masarskim i trudniących się wyrobem kiełbas dozwoloną jest przy sprzedaży przez cały rok tylko w czasie od godziny 7 rano do 12 w południe.

Ogłoszenie niniejsze wchodzi natychmiast w wykonanie.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. stycznia 1905, L. 188.956, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 10. lipca 1904, Dz. u. kr. Nr. 88, o regulacyi potoku Błotni z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 29. listopada 1904, L. 31.559.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 10. lipca 1904, Dz. u. kr. Nr. 88, o regulacyi Błotni z dopływami.

§ 1.

Regulacya potoku Błotni z dopływami w powiatach Sokalskim, Żółkiewskim i Rawskim jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonaną w myśl § 7 ustawy z dnia 10. lipca 1904, Dz. u. kr. Nr. 88, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa, a preliminujący koszta robót na 1,288.000 koron projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1902 ze zmianami proponowanemi w protokole badania na miejscu z dnia 14. czerwca 1903.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyą potoku Błotni na długości 37·0 kilometrów;

2. korekcyą 27 dopływów i głównych rowów osuszających wraz z wykonaniem 15 rowów bocznych łącznej długości 145·302 km.;

3. budowę 28 mostów na drogach gminnych i polnych, 310 betonowych przepustów drogowych, 13 szluz dla zwilżania łąk i 378 stopni dla złagodzenia spadu w rowach;

4. budowę dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu budowy;

5. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat czternaście i trwać ma od wiosny 1905 do jesieni 1918. W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na potoku Błotni i dopływach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl §. 3 ustawy z dnia 10. lipca 1904, Dz. u. kr. Nr. 88.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 10. lipca 1904, Dz. u. kr. Nr. 88, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 515.200 K w czternastu równych ratach rocznych po 36.800 K od r. 1905 do r. 1918;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 386.400 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w czternastu równych ratach rocznych po 27.600 K od r. 1905 do r. 1918;

c) datek spółki wodnej w kwocie 386.400 K w czternastu równych ratach rocznych od r. 1905 do r. 1918.

W razie opóźnienia w zawiązaniu spółki wodnej mają być raty datku spółki wodnej zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu budowy wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3% rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy przy podróży drogowej 26·4 h za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, po-

bory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam, lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie

gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym, albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875. Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą:

7. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak administracyi Państwa, jak i Wydziałowi Spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa, jak i Wydziału Spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące. Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału Spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego kresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1 marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziawi Spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału Spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887, Dz u. kr. Nr. 68.

Nr. 15.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 9. stycznia 1905, L. 644, o wyborach do komisyi szacunkowej dla podatku osobisto-dochodowego w okręgu szacunkowym „powiat polityczny Złoczów“.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 13. sierpnia 1904 (Dz. u. p. Nr. 88 z r. 1904), wydzielono z dotychczasowego powiatu politycznego

złoczowskiego gminy należące do okręgu sądu powiatowego w Zborowie i utworzono z tych ostatnich gmin nowy powiat polityczny „Zborów“.

W skutek tego utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1904, L. 74.103 (Dz u. p. Nr. 145 z roku 1904), w miejsce dotychczasowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Złoczów“ nowy okręg szacunkowy „powiat polityczny Złoczów“ (z wyłączeniem gmin przydzielonych do nowego powiatu politycznego „Zborów“.

W myśl postanowień §§ 177 i 179 ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D) rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy powołanego wyżej rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu wybory do powiatowej komisyi szacunkowej podatku osobisto-dochodowego dla wyżej wspomnianego nowego okręgu szacunkowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

dla I. koła wyborców dzień 6. lutego 1905
„ II. „ „ „ 7. „ „
„ III. „ „ „ 8. „ „

Wybory te odbędą się w siedzibie c. k. Starostwa w Złoczowie i przeprowadzone zostaną przez naczelnika tegoż Starostwa względnie przez wyznaczonego w tym celu komisarza wyborczego.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez władzę podatkową I. instancyi w Złoczowie osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183 do 186 ustawy względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26 do 45 powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Lwów, dnia 9. stycznia 1905.

Nr. 16.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 9. stycznia 1905, L. 644, o wyborach do komisyi szacunkowej podatku osobisto-dochodowego dla okręgu szacunkowego „powiat polityczny Zborów".

Z powodu kreowania na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 13. sierpnia 1904 (Dz. u. p. Nr. 88 z roku 1904) z gmin wydzielonych z dotychczasowego powiatu politycznego złoczowskiego a należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Zborowie nowego powiatu politycznego „Zborów" utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1904 L. 74.103 (Dz. p. p. Nr. 145) ex 1904 nowy okręg szacunkowy podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Zborów".

W myśl postanowień §§ 177 i 179 ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D) rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na mocy powołanego wyżej rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu wybory do powiatowej komisyi szacunkowej podatku osobisto-dochodowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

dla I.	koła	wyborców	dzień	6.	lutego	1905
„ II.	„	„	„	7.	„	„
„ III.	„	„	„	8.	„	„

Wybory te odbędą się w siedzibie c. k. Starostwa w Zborowie i przeprowadzone zostaną przez naczelnika tegoż Starostwa względnie przez wyznaczonego w tym celu komisarza wyborczego.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną kontrybuenci przez władzę podatkową I. instancyi w Zborowie osobnemi legitymacyami oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godzinę rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183 do 186 ustawy względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26 do 45 powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Lwów, dnia 9. stycznia 1905.

Nr. 17.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. grudnia 1904 L. 125.365, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Śniatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych z Załucza do Rożnowa i z Zabłotowa do Rożnowa na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Śniatynie udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych z Załucza do Rożnowa i z Zabłotowa do Rożnowa na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Śniatynie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych z Załucza do Rożnowa i z Zabłotowa do Rożnowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, a mianowicie:

I. Na drodze powiatowej z Załucza do Rożnowa a to: myta drogowego na dwóch stacyach z zachowaniem odległości 15 kilometrów między jedną a drugą stacyą, i myta mostowego od mostu na rzece Rybnicy w Rożnowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. Na drodze powiatowej z Zabłotowa do Rożnowa a to: myta drogowego na jednej stacyi i myta mostowego od mostu na rzece Prucie pod Zabłotowem na drugiej stacyi.

Opłaty pobierać należy według następującego wymiaru:

A) Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

B) Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 27. grudnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 18.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 31. grudnia 1904, L. 129.507, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Tarnopolu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. k. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wiel-

kiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Tarnopolu, dla dorosłych na 1 K 38 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1905 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 25. lutego 1905. **Część IV.**

Nr. 19.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. lutego 1905 L. 18.361.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności c. i k. ruchomych komisyi poborowych dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego w r. 1905.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
W okręgu c. i k. Komendy			
13.	I.	Kraków powiat	Kraków
		Podgórze	Podgórze
		Chrzanów	Chrzanów
			Jaworzno
			Krzeszowice
		Kraków miasto	Kraków
		Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
	II.	Bochnia	Bochnia
20.	I.	Grybów	Grybów
		Gorlice	Gorlice
			Biecz
		Limanowa	Limanowa
			Mszana Dolna
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
		Nowy Sącz	Muszyna
			Nowy Sącz

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
1. korpusu w Krakowie.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9.	
10. 11. 13. 14. 15.	
16. 17. 18. 20. 21.	
22. 23.	
24. 27. 28.	
30. 31.	1. 3. 4. 5. 6. 7.
	8. 10. 11. 12. 13.
	14. 15. 17. 18.
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 15.	
1. 2. 3. 4. 6.	
7. 8. 9. 10. 11.	
13. 14. 15.	
17. 18. 20. 21. 22. 23.	
	26. 27. 28.
27. 28. 29. 30. 31.	
	3. 4.
	6. 7. 8.
	10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18. 19.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
56.	I.	Biała	Oświęcim
			Biała
			Kęty
		Żywiec	Żywiec
		Myślenice	Myślenice
			Jordanów
			Maków
		Wadowice	Kalwarya
			Zator
			Wadowice
57.	I.	Brzesko	Brzesko
			Wojnicz
			Zakliczyn
		Jasło	Żmigród Nowy
			Jasło
			Brzostek
		Pilzno	Pilzno
		Dąbrowa	Dąbrowa
		Tarnów	Tarnów
			Tuchów

W okręgu c. i k. Komendy

9.	I.	Żydaczów	Żurawno
			Żydaczów
			Mikołajów
	II.	Kałusz	Kałusz
		Dolina	Rożniatów
			Dolina
			Bolechów
		Stryj	Skole
			Stryj

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	
1. 2. 3.		
4. 6. 7. 8. 9.		
10. 11. 13. 14.		
16. 17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 27. 28. 29.		
31.	1. 3. 4.	
	6. 7. 8.	
	10. 11.	
	12. 13. 14. 15.	
	17. 18.	
	25. 26. 27. 28. 29.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8.		
10. 11.		
13. 14.		
16. 17. 18.		
20. 21. 22. 23.		
27. 28.		
30. 31.	1.	
	3. 4. 5. 6. 7. 8. 10.	
	12. 13. 14. 15. 17. 18. 26.	
	27. 28. 29.	

10. korpusu w Przemyślu.

1. 2. 3. 4.		
6. 7.		
9. 10. 11.		
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.		
13. 14. 15. 16.		
18. 20. 21. 22. 23. 24.		
27. 28. 29. 30.		
31.	1. 3. 4. 5. 6.	
	8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
10.	I.	Przemyśl	Przemyśl
			Krzywcza
		Dobromil	Bircza
			Dobromil
		Brzozów	Brzozów
			Dynów
40.	I.	Kolbuszowa	Kolbuszowa
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
	II.	Strzyżów	Strzyżów
		Rzeszów	Rzeszów
		Ropczyce	Dębica
			Ropczyce
45.	I.	Krosno	Krosno
		Sanok	Rymanów
			Bukowsko
			Sanok
		Lisko	Lutowiska
			Ustrzyki Dolne
			Baligród
			Lisko
77.	I.	Drohobycz	Drohobycz
		Sambor	Sambor
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Turka	Turka
89.	I.	Jaworów	Jaworów
			Krakowiec
		Mościska	Mościska
			Sądowa Wisznia
		Gródek	Gródek
			Janów
		Rawa Ruska	Rawa Ruska
	II.	Rudki	Rudki
			Komarno

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	
2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.		
13. 14. 15.		
17. 18. 20. 21. 22.		
24. 27. 28. 29. 30.		
	1. 3. 4. 5. 6. 8. 10.	
	12. 13. 14. 15.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.		
13. 14. 15. 16. 17. 18. 20. 21. 22.		
24. 27. 28. 29. 30. 31.	1. 3. 4. 5. 6. 7.	
1. 2. 3. 4. 6. 7.		
8. 9. 10. 11. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 20. 21. 22. 23. 24.		
27. 28. 29. 30.		
31.	1. 3. 4. 5. 6. 7.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.		
13. 14. 15. 16.		
18. 20. 21. 22.		
23. 24. 27. 28. 29. 30.		
	1. 3.	
	5. 6.	
	8. 10. 11.	
	13. 14. 15. 17.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 15. 16.		
17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 27. 28. 29. 30.		
31.	1. 3. 4. 5. 6.	
	8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17.	
1. 2. 3. 4. 6.		
8. 9. 10. 11.		
13. 14. 15. 16. 17. 18.		
20. 21. 22. 23.		
24. 27. 28. 29. 30.		
31.	1. 3.	
	4. 5. 6. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18.	
27. 28. 29. 30.		
31.	1. 3. 4.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
90.	I.	Przeworsk	Przeworsk
		Łańcut	Łańcut
			Leżajsk
		Jarosław	Jarosław
			Radymno
			Sieniawa
	II.	Nisko	Nisko
		Cieszanów	Cieszanów
			Lubaczów

W okręgu c. i k. Komendy

15.	I.	Skałat	Skałat
		Zbaraż	Zbaraż
		Trembowla	Trembowla
		Tarnopol	Tarnopol
24.	I.	Śniatyn	Śniatyn
	II.	Peczeniżyn	Peczeniżyn
		Kołomyja	Kołomyja
		Kosów	Kosów
			Żabie
30.	I.	Sokal	Sokal
		Lwów powiat	Lwów
		Lwów miasto	Lwów
	II.	Żółkiew	Mosty Wielkie
			Żółkiew

Dnie poboru w miesiącu		
marcu	kwietniu	
1. 2. 3. 4. 6. 7.		
8. 9. 10. 11. 13. 14. 15.		
17. 18. 20. 21. 22. 23. 24.		
27. 28. 29. 30. 31.	1.	
	3. 4. 5. 6.	
	8. 10. 11. 12.	
27. 28. 29. 30. 31.	1. 3.	
	5. 6. 8. 10. 11.	
	12. 13. 14. 15. 17 18.	

11. korpusu we Lwowie.

1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.		
13. 14. 15. 16. 17. 18.		
20. 21. 22. 23. 24. 27. 28. 29.		
31.	1. 3. 4. 5. 6. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.	
	4. 5. 6. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15.	
1. 2. 3. 4. 6.		
8. 9. 10. 11. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 20. 21. 22.		
24. 27. 28. 29. 30. 31.	1. 3.	
	5. 6.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 15.		
17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 27. 28. 29. 30. 31.	1.	
	3. 4. 5. 6. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18.	
1. 2. 3. 4.		
6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 15.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
55.	I.	Bóbrka	Bóbrka
			Chodorów
		Rohatyn	Bursztyn
			Rohatyn
		Podhajce	Podhajce
	II.	Przemyślany	Przemyślany
			Gliniany
		Brzeżany	Brzeżany
58.	I.	Stanisławów	Halicz
			Stanisławów
		Bohorodczany	Bohorodczany
		Nadwórna	Nadwórna
	II.	Horodenka	Horodenka
			Obertyn
		Tłumacz	Tłumacz
80.	I.	Złoczów	Złoczów
		Zborów	Zborów
		Brody	Założce
			Brody
	II.	Kamionka Strumiłowa	Kamionka Strumiłowa
95.	I.	Czortków	Czortków
		Zaleszczyki	Zaleszczyki
			Tłuste
		Borszczów	Borszczów
			Mielnica
		Buczacz	Buczacz
	II.	Husiatyn	Kopyczyńce
			Husiatyn

Lwów, dnia 5. lutego 1905.

Dnie poboru w miesiącu marcu	Dnie poboru w miesiącu kwietniu	
1. 2. 3. 4. 6.		
8. 9. 10. 11. 13.		
15. 16. 17. 18. 20. 21.		
23. 24. 27. 28. 29. 30.		
	1. 3. 4. 5. 6. 8. 10. 11. 12. 13. 14.	
1. 2. 3. 4. 6. 7.		
9. 10. 11. 13.		
15. 16. 17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 27. 28.		
1. 2. 3. 4. 6. 7.		
9. 10. 11. 13. 14. 15. 16. 17. 18.		
20. 21. 22. 23. 24. 27. 28. 29.		
31.	1. 3. 4. 5. 6. 8. 10. 11.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11.		
13. 14. 15. 16. 17.		
20. 21. 22. 23. 24. 27. 28. 29. 30. 31.	1. 3. 4.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 15.		
17. 18. 20. 21. 22. 23. 24.		
27. 28. 29. 30. 31.	1.	
	3. 4. 5. 6. 8. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 17. 18.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 15. 16. 17. 18.		
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9.		
11. 13. 14. 15. 16. 17.		
20. 21. 22. 23. 24.		
28. 29. 30. 31.	1. 3. 4. 5. 6.	
	8. 10. 11. 12. 13. 14.	
1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 20.		
22. 23. 24. 27. 28. 29.		
31.	1. 3. 4. 5.	

Nr. 20.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. stycznia 1905 L. 3982, w przedmiocie dalszego poboru opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w Rozwadowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasteczka Rozwadów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, na przeciąg lat sześciu, od roku 1905 począwszy do końca roku 1910, a to w wysokości i pod warunkami oznaczonymi ustawą z 15. kwietnia 1899, Dz. u. kr. Nr. 44.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 21.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20 stycznia 1905 L. 3983, w przedmiocie dalszego poboru opłat gminnych do napojów spirytusowych, piwa i miodu w Kalwaryi Zebrzydowskiej.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kalwarya Zebrzydowska, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych,

piwa i miodu w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w rozporządzeniu Wydziału krajowego z 24. grudnia 1896, Dz. u. kr. Nr. 2 z r. 1897, a to na przeciąg lat czterech, począwszy od roku 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 22.

U s t a w a

z dnia 25. stycznia 1905, o zaciągnięciu pożyczki na pokrycie kosztów regulacyi rzek karpackich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Celem pokrycia datku krajowego do kosztów regulacyi rzek karpackich, a mianowicie: Biały z dopływami i obwałowania prawego brzegu Dunajca, Dniestru między Rozwadowem a Żurawnem, górnego Dniestru z dopływami, Soły i Łomnicy, upoważnia się Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki w 4% obligacyach krajowych z 50-letnim terminem umorzenia w imiennej wartości 6.150.000 K.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 25. stycznia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r. **Kosel** w. r.

Nr. 23.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 5. lutego 1905 L. 1335/pr., o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w r. 1905.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 25. stycznia 1905, raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. listopada 1904, o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w r. 1905.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do państwowego podatku gruntowego, do państwowego podatku domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% podatku od domów wolnych po 65 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do państwowych bezpośrednich podatków osobistych, wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 71 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858, Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków w ustępie 1 wymienionych w wysokości 57 halerzy, zaś do podatków w ustępie 2 wymienionych po 63 halerzy od każdej korony całej należytości tych podatków.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. stycznia 1905 L. 3962.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 24.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 5. lutego 1905 L. 1099/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 23. grudnia 1904 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

I.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rawie ruskiej, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa ruska-Niemirów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rawie ruskiej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Rawa ruska-Niemirów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach, według następującego wymiaru:

I. na rogatce w Rawie ruskiej:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. na rogatce w Hucie obedyńskiej:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, traci moc obowiązującą uchwała sejmowa, zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego 1902, (Dz. u. kr. Nr. 25), którą nadane było Radzie powiatowej w Rawie ruskiej prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa ruska-Niemirów, na jednej rogatce.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarom dworskim w Kutyskach i Ostrej, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr, między Kutyskami i Ostrą.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarom dworskim w Kutyskach i Ostrej, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr między Kutyskami i Ostrą, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszarów dworskich w Kutyskach i Ostrej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 6 (sześć) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Rzemieniu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Rzochowem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Rzemieniu, powiatu Mieleckiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Rzochowem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że — analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), — w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego

w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Rzemieniu.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h;

3. od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Probostwo w Rzochowie jest wolne od opłaty myta.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Rohatynie, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Puków-Stratyn.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Puków-Stratyn, Wydziałowi powiatowemu w Rohatynie, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u.

kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 35 ust 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 25.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. stycznia 1905 L. 3984, w przedmiocie dalszego poboru opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w Mielcu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasteczka Mielca na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na czas od 1. lipca 1905 do końca roku 1910. a to w wysokości i pod warunkami oznaczonymi ustawą krajową z 14. lipca 1899, Dz. u. kr. Nr. 97.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 26.

Ustawa

z dnia 2. lutego 1905, zawierająca bliższe postanowienia co do użycia części nadwyżek z obrotu kas sierocych zbiorowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

Udziały w nadwyżkach z obrotu kas sierocych zbiorowych, przyznane Królestwu Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

ustawą państwową z dnia 3. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 62, stanowią krajowy fundusz sierocy.

§ 2.

Fundusz ten służyć ma na utrzymanie i wychowanie ubogich sierót aż do ukończenia 18 roku życia, tudzież dzieci opuszczonych i zaniedbanych lub na zaniedbanie narażonych, a przynależnych do jednej z gmin Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem; przyczem sieroty po wojskowych, którzy zginęli w wojnie lub przy pełnieniu służby wojskowej, mają być przedewszystkiem uwzględnione.

§ 3.

Ubogiemi sierotami w rozumieniu niniejszej ustawy są:

a) ubogie dzieci zupełnie osierociałe;

b) ubogie dzieci pozbawione jednego z rodziców, jeżeli drugi przy życiu zostający rodzic nie jest w możności dać im potrzebnego utrzymania i wychowania.

§ 4.

Dziećmi opuszczonemi w rozumieniu tej ustawy są:

a) dzieci, których rodzice nie są wiadomi, a które nie mają żadnego zaopatrzenia;

b) podrzutki bez żadnego zaopatrzenia;

c) dzieci ubogie, których ojciec, względnie żywiciel jest z życia i miejsca pobytu nieznany, odbywa dłuższą niż jednoroczną karę więzienia, abo jest nieuleczalnie chory lub z powodu ubóstwa lub choroby fizycznej czy umysłowej w domu ubogich lub w zakładzie chorych jest umieszczony, jeżeli matka nie jest w możności dzieci utrzymywać i wychowywać;

d) dzieci, których rodzice z powodu złego obchodzenia się z niemi zostali zasądzeni, lub których ojciec po myśli § 177 u. c. utracił władzę ojcowską, albo gdy względem ich ojca zastosowano postanowienia § 178 u c.

§ 5.

Koszta utrzymania i wychowania dzieci opuszczonych i zaniedbanych mają ich rodzice, względnie osoby podług powszechnej ustawy cywilnej do tego obowiązane, zwrócić w całości lub w części krajowemu funduszowi sierocemu wedle uznania Wydziału krajowego.

§ 6.

Koszta utrzymania i wychowania dzieci opuszczonych, których przynależność nie jest znaną, lub jest zakwestyonowaną, będą zaliczkowo pokrywane z krajowego funduszu sierocego, o ile fundusze wystarczą z zastrzeżeniem ewentualnogo zwrotu zaliczek temuż funduszowi od strony obowiązanej (§ 5).

§ 7.

Ubogie sieroty, tudzież dzieci opuszczone i zaniedbane, do kraju nie przynależne, mogą być tylko wtedy kosztem krajowego funduszu sierocego utrzymywane i wychowywane, jeżeli Reprezentacya kraju ich przynależności na to się zgodzi i zobowiąże się do zwrotu wyłożonych kosztów.

§ 8.

Wydział krajowy postanawia o przyjęciu na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego, oraz oznacza sposób zaopatrzenia i wychowania bądź w zakładach, bądź u osób prywatnych, dających rękojmię należytego utrzymywania i wychowywania.

§ 9.

Dzieci niezdrowe, jak: ułomne, umysłowo niedołężne, ślepe, głuchonieme, tudzież dzieci moralnie zaniedbane, należy z reguły oddawać na utrzymanie i wychowanie do odpowiednich zakładów publicznych lub prywatnych.

§ 10.

Na wniosek Wydziału krajowego może Reprezentacya kraju, celem skutecznego wychowywania dzieci, powyżej w § 2 oznaczonych, urządzać kosztem krajowego funduszu sierocego odpowiednie zakłady krajowe, jakoteż przyczyniać się zasiłkami z tego funduszu do tworzenia podobnych zakładów w kraju, a istniejące już wspierać. W takich wypadkach ma być Wydziałowi krajowemu zapewniony należny wpływ w zarządzie odnośnego zakładu.

§ 11.

Wydział krajowy zarządza w myśl postanowień statutu krajowego i obowiązującej instrukcyi krajowym funduszem sierocym i zakładami kosztem tego funduszu utworzonymi i o tem zdaje corocznie sprawę Sejmowi krajowemu.

§ 12.

Wydział krajowy czuwa nad tem, aby dzieci utrzymywane w całości lub częściowo kosztem krajowego funduszu sierocego otrzymywały też należyte wychowanie, byt im zabezpieczające.

Nadzór ten wykonuje Wydział krajowy przez swoje własne organa lub za pośrednictwem Reprezentacyj powiatowych i gminnych, które obowiązane są być pomocnemi Wydziałowi krajowemu w skutecznem wykonywaniu tego nadzoru.

§ 13.

Wydziałowi krajowemu zastrzega się moc wydania instrukcyj dla należytego i odpowiedniego celowi przeprowadzenia niniejszej ustawy.

§ 14.

Ustawa niniejsza nie narusza prawa nadzoru przysługującego Administracyi państwowej z mocy obowiązujących ustaw.

§ 15.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a wykonanie jej poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 2. lutego 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r. **Klein** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 5. marca 1905. **Część V.**

Nr. 27.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. stycznia 1905 L. 129.330/04, którem po myśli ustępu drugiego przepisów wykonawczych do § 4 ustawy z dnia 20. lipca 1892, Dz. u. kr. Nr. 51, ogłoszonych obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 2. sierpnia 1894 L. 58.567, Dz. u. kr. Nr. 72, podaje się do publicznej wiadomości okręgi i skład komisyj licencyonujących buhaje w roku 1905.

We Lwowie, 2. stycznia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Tadeusz Pilat w. r.

Okręgi i skład komisyj licencyo-

I. Okręg c. k. krakowskiego

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
1. Biała	1. Powiat sądowy Biała	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. d. w Polance wielkiej, k. Oświęcima
	2. „ „ Kęty	Karol Hämpl, wł. dóbr w Malcu, p. Kęty	Wiktor Dołkowski, dzierżawca dóbr w Hecznarowicach, p. Wilamowice
	3. „ „ Oświęcim	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim	Gustaw Krzemień, dzierż. dóbr w Jawiszowicach
2. Bochnia	4. „ „ Bochnia	Michał hr. Roztworowski, wł. dóbr w Ostrowie szlach., p. Gawłów nowy	Dr. Klem. Rutowski, wł. dóbr w Łąkcie górnej, p. Rzegocina
	5. „ „ Niepołomice	j. w.	j. w.
	6. „ „ Wiśnicz	j. w.	j. w.
3. Brzesko	7. „ „ Brzesko	Adam Jordan, wł. dóbr w Więckowicach, p. Wojnicz	Kazim. Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko
	8. „ „ Radłów	j. w.	j. w.

nujących buhaje w roku 1905.

Towarzystwa rolniczego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Józef Grygierzec, wł. realn. w Bestwinie, p. loco	Andrzej Naglitt, wł. realn. w Kozach, p. loco	Gustaw Krzemień, dzierż. dóbr w Jawiszowicach, p. loco	Alfred Truskolaski, sekret. Rady pow. w Białej
Stanisław Then, wł. d. w Małym Czańcu, p. Kęty	Józef Warmuz, wł. młyna w Hecznarowicach, p. Wilamowice	Franciszek Kramarczyk, rolnik w Osieku	j. w.
Józef Ledwoń, wł. realn. w Babicach, p. Oświęcim	Jan Stachoń, właśc. realn. w Pławach, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. dóbr w Polance w. koło Oświęcima	j. w.
Ludwik Kisielewski, wł. d. w Barszkowie, p. Bochnia	Bolesł. Pacuła, c. k. zarz. lasów kamer. w Gawłówku, p. Dziewiń	Jan Stokłosa, rolnik w Kolanowie, p. Bochnia	Aleksand. Czaplicki, dzierż. d. w Bochni
Jan Wykowski, dzierżawca dóbr w Łężkowicach, p. Kłaj	Władysław Leśniak, c. k. zarządca dóbr kamer. w Stanisławicach, p. Kłaj	Władysław Żeleński, wł. d. w Grodkowicach, p. Kłaj	Józef Stroner, zarz. dóbr w Staniątkach p. loco
Zygm. Ruebenbauer, wł. d. w Kobylcu, p. Łapanów	Jakób Stabrawa, rolnik w Olchowej, p. Wiśnicz	Józef Ożegalski, wł. dóbr w Kamionnej, p. Rzegocina	Tytus Meysner, wł. d. w Kopalnikach, p. Wiśnicz
Jan Stec, gospodarz w Brzezowcu, p. Słotwina	Wiktor Bętkowski, nacz. gminy w Słotwinie	Robert Stosius, rządca dóbr w Okocimiu	Karol bar. Lewartowski, właśc. dóbr w Dobrocieszu, p. Kęty
Władysł. Elterlein, wł. d. w Górce, p. Szczurowa	Konstanty Sadowski, wł. dóbr w Borzęcinie, p. loco	Władysław Fiebich, wł. d. w Zdrochcu, p. Radłów	Ludwik Miętla Mikołajewicz, wł. d. Woli przemykowskiej, p. Zaborów

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	9. Powiat sądowy Wojnicz	Adam Jordan, wł. dóbr w Więckowicach, p. Wojnicz	Kazim. Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu p. Brzesko
	10. „ „ Zakliczyn	j. w.	j. w.
4. Chrzanów	11. Powiaty sądowe Chrzanów i Jaworzno	Stefan Reichard, inspektor rolniczy w Krzeszowicach	Józef Datoń, dzierż. dóbr w Bolęcinie, p. Chrzanów
	12. Powiat sądowy Krzeszowice	Stefan Reichard, inspektor rolniczy, w Krzeszowicach	Stanisław Remin, leśn. w Kopcach, p. Krzeszowice
5. Dąbrowa	13. „ „ Dąbrowa	Kazimierz Iłowiecki dzierżawca dóbr, w Adamierzu, p. Olesno	Józef Witowski, zarządca folwarku w Oleśnie
	14. „ „ Żabno	Emil Jordan Stojowski, wł. dóbr w Miechowicach m. p. Wietrzychowice	Józef Błażowski, pełnomocnik dóbr w Okręgu, p. Siedliszowice
6. Gorlice	15. północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Biecz, Biesna, Bieśnik, Binarowa, Bugaj, Bystra, Dominikowice, Glinik maryampolski, Głęboka, Gorlice, Grudna kępska, Klęczany, Kobylanka, Kołkówka, Korczyna, Kryg, Kwiatonowice, Libusza, Lipinki, Łużna, Moszczenica, Mszanka, Olszyny, Pogorzyna, Racławice, Ropica polska, Rozembark, Rzepiennik biskupi, Rzepiennik marciszewski, Rzepiennik strzyżewski, Rzepiennik suchy, Sękowa, Siary, Sietnica, Sokół, Staszkówka, Stróżówka, Strzeszyn, Szalowa, Szymbark, Turza, Wójtowa, Wola łużańska i Zagorzany)	Narcyz Gintowt-Dziewiałtowski, wł. d. w Siepietnicy, p. Biecz	Władysław Szwarz, wł. dóbr. w Staszkówce, p. Ciężkowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Dr. Jan Jastrzębski, wł. d. w Dembnie, p. Biadoliny szlach.	Józef Morys, gosp. w Łysejgórze, p. Porąbka uszewska	Zdzisław de Laveaux, dzierż. dóbr w Łętowicach p. Boguniłowice	Karol Nodzyński, aptekarz w Wojniczu
Roman Jordan, wł. d. w Rozłoce, p. Zakliczyn	Michał Olszewski, wł. realn. w Lusławicach, p. Zakliczyn	Ludwik Morawski, dzierż. dóbr w Lusławicach, p. Zakliczyn	Antoni Florkowski, nacz. gminy w Zawadzie lanckorońskiej, p. Zakliczyn
Adam hr. Starzeński, wł. d. w Płazie, p. Chrzanów	Jan Taborski, właśc. gosp. w Wygiełzowie p. Babice koło Alwernii	Stanisław Stokłosiński, leśniczy w Brodłach, p. Alwernia	Franciszek Knapik, gosp. w Porębie, p. Alwernia
Andrzej Chwalibóg, wł. d. w Bolęcinie p. Trzebinia	Wojciech Wachal, gospodarz w Rudawie	j. w.	j. w.
Kazimierz Wróbel, gosp. w Kannie, p. Bolesław	Ottokar Bernowski, kasyer dóbr w Dalastowicach, poczta Szczucin	Józef Maziarski, pełnomocnik dóbr w Mędrzychowie, p. Bolesław	Stefan Skwirzyński, zarządca folwarku w Borusowie, p. Gręboszów
Eugeniusz Sikorski, zarządca folwarku w Kannie, p. Bolesław	Wacław Sauer, wł. dóbr w Konarach, p. Żabno	Stanisł. Wink, dzierżawca folw. w Okulicach, p. Siedliszowice	Andrzej Wrzosek, rolnik w Niecieczy, p. Żabno
Henryk Groblewski, wł. d. w Bystrej, p. Gorlice	Adam Wesołowski, w Nowodworze, p. Gorlice	Franciszek Niemczycki, właś. dóbr w Turzy, p. Rzepiennik strzyżowski	Alojzy Słowikowski, w Szymbarku, p. Gorlice

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	16. południowy, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Banice, Bartne, Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bodaki, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańcowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Konkuwa, Kwiatoń, Leszczyny, Lipna, Łosie, Ług, Małastów, Męcina mała, Męcina wielka, Nieznajowa, Nowica, Pętna, Przegonina, Przysłóp, Pstrążne, Radocyna, Regetów niżny, Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki, Rozdziele, Rychwałd, Skwirtne, Smerekowiec, Uście ruskie, Wapienne, Wirchne, Wołowiec, Wysowa, Zdynia)	Władysław Szwarc, wł. dóbr w Staszkówce, p. Ciężkowice	Narcyz Gintowt-Dziewiałtowski, wł. d. w Siepietnicy, p. Biecz
7. Grybów	17. Powiat sądowy Ciężkowice	Stanisław Fihauser, wł. d. w Bruśniku, p. Ciężkowice	Jan Mączyński, wł. dóbr w Siedliskach, p. Bobowa
	18. " " Grybów	Ignacy hr. Bobrowski, wł. d. w Bogoniewicach, p. Ciężkowice	Winc. Śmiałowski, wł. dóbr w Chodorowej poczta Grybów
8. Jasło	19. " " Frysztak	Józef Przyłęcki, wł. dóbr w Łubnie szlacheckiem, p. Jasło	Kazimierz Piliński, wł. dóbr w Tarnowcu, p. loco
	20. " polityczny Jasło	j. w.	j. w.
9. Kolbuszowa	21. " autonomiczny Kolbuszowa	Roman Serednicki, sekr. Rady powiat. w Kolbuszowej	Adam Straub, rolnik w Lipnicy, poczta Dzikowiec
10. Kraków	22. " " Kraków	Jan Skirliński, wł. dóbr w Kryspinowie, p. Liszki	Dr. Witołd Milieski, wł. dóbr w Piekarach, p. Liszki

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Henryk Groblewski, wł. dóbr w Bystrej, p. Gorlice	Adam Wesołowski, w Nowodworze, p. Gorlice	Ks. Emil Jurczakiewicz, prob. gr. kat. w Uściu ruskim, p. loco	Alojzy Słowikowski, w Szymbarku, p. Gorlice
Antoni Długoszowski, wł. d. w Lipnicy dolnej, p. loco	Antoni Śliwa, gospod. w Bruśniku, p. Ciężkowice	Kazimierz Jankowski, dzierżawca dóbr w Kąsnej dolnej, p. Ciężkowice	Włodz. Kodrębski, wł. dóbr w Kąsnej dolnej, p. Ciężkowice
Ks. Teofil Karczmarczyk, prob. w Binczarowej, p. Grybów	Francisz. Stelmach, gospodarz w Białej wyżnej, p. Grybów	Maryan Grodzicki, wł. d. w Polnej, p. Stróże	Kazimierz Bauman, dzierżawca w Berdychowie, p. Stróże
Dr. Jan Kanty Dzianott, wł. d. w Lubli, p. Frysztak	Kazimierz Janiszewski, właściciel dóbr w Osieku, p. loco	Jan Ćwiok, naucz. lud. w Wojanówce, p. Łączki	Tomasz Czernicki, wł. realn. w Lubli, p. Frysztak
j. w.	j. w.	Witołd Wiśniewski, dzierż. dóbr w Bezdziałce, p. Kołaczyce	Narcyz Gintowt-Dziewiałtowski, wł. dóbr w Siepietnicy, p. Biecz
Władysław Skwarzec, zarządca dóbr w Weryni, p. Kolbuszowa	Maciej Gorzelany, rolnik w Kolbuszowej górnej, p. Kolbuszowa	Stanisław Kohlberger, c. k. weteryn. pow. w Kolbuszowej	Ignacy Piórek, nacz. gminy w Kolbuszowej dolnej, p. Kolbuszowa
Karol Malsburg, profesor kraj. szkoły rolniczej w Czernichowie	Ludwik Ożegalski, wł. d. w Bolechowicach, p. Zabierzów	Józef Cieślewicz, dzierż. dóbr w Wadowie, p. Pleszów	Stanisł. Kwieciński, c. k. st. weterynarz pow. w Krakowie

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
11. Krosno	23. Powiat sądowy Dukla	Stan. Ostaszewski, wł. dóbr w Klimkówce, p. loco	Jan Skwara, rolnik w Targowiskach, p. Miejsce
	24. „ „ Krosno	j. w.	Edmund Bielski, dyr. kraj. niż. szk. rol. w Suchdole
12. Limanowa	25. północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Jodłownik, Wilkowisko, Stróża, Góra św. Jana, Janowice, Szczyrzyce, Krasne, Słupia, Mstów, Rzeki Kostrza-Ryje, Skrzydlna, Wola skrzydlańska i Pogorzany)	Feliks Sandoz, kraj. instr. hodow. w Soboniowicach, p. Wieliczka	Kazimierz Bzowski, wł. d. w Żerosławicach, p. Łapanów
	26. południowy, (obejmujący wszystkie gminy i obszary dworskie autonomicznego powiatu limanowskiego z wyłączeniem gmin i obszarów dworskich, należących do okręgu północnego)	j. w.	j. w.
13. Mielec	27. wschodni, mielecki (obejmujący część powiatu na wschód od Wisłoki)	Wacław Oborski, wł. d. w Mielcu	Kasper Wendeker, wł. realn. i naczel. gminy w Schönanger, p. Borowa
	28. zachodni, czermiński (obejmujący część powiatu na zachód od Wisłoki)	j. w.	j. w.
14. Myślenice	29. Powiat autonomiczny Myślenice	Bolesław Targowski, wł. d. w Tokarni, p. Łętownia	Józef Górnikiewicz, wł. d. w Toporzyskach, p. Jordanów
15. Nisko	30. „ sądowy Nisko	Fryderyk hr. Ressegnier, wł. d. w Nisku	Stanisław Kamiński, zarz. d. w Narcie, p. loco
	31. „ „ Ulanów	Dr. Kazimierz Jędrzejowicz, wł. i pełnom. d. w Rudniku, p. loco	Edward Stubenvoll, zarz. d. w Bielinach, p. Ulanów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Aleksander Obłaza, naczelnik gminy w Dukli	Jakób Kordys, rolnik w Wietrznie, poczta Równe k. Dukli	Józef Froń, profesor szkoły rolniczej w Suchodole, p. Krosno	Edward Świderski, sekr. Rady powiat. w Krośnie
Edward Świderski, sekr. Rady pow. w Krośnie	Karol Gostyński, rząd. dóbr w Potoku, p. Jedlicze	j. w.	Jan Skwara, rolnik w Targowiskach, p. loco
Wojciech Bielski, wł. realn. w Sadku, p. Jodłownik	Aleksander Dydyński, wł. d. w Słupiu, p. Jodłownik	Jan Drożdż, rolnik w Jodłowniku	Stanisław Śliwa, rolnik w Mstowie, p. Jodłownik
Edward Kopetschny, admin. dóbr w Dobrej, p. loco	Wincenty Potocki, wł. dóbr w Słopnicach szlach., p. Limanowa	Zygmunt Krzyszkowski, wł. d. w Świdniku, p. Łukawica	Kazimierz Mars, wł. d. w Łososinie górnej, p. Limanowa
Władysław Trzecieski, wł. d. w Zdakowie, p. Gawłuszowice	Andrzej Sehn, nacz. gminy w Tuszowie, p. Chorzelów	Gustaw Szaszkiewicz, wł. d. w Rzemieniu, p. Rzochów	Ludwik Ulrych, wł. realn. w Maliniu, p. Chorzelów
Leon Groman, dzierżawca d. w Zgórku, p. Radomyśl	Paweł Miłoś, naczel. gminy w Pławiu, p. Borowa	Jan Artwiński, wł. d. w Kliszowie, p. Gawłuszowice	Piotr Budzyński, dzierż. dóbr w Partyniu, p. Radomyśl
Andrzej Szedniawski, wł. realn. w Górnej wsi, p. Myślenice	Wawrzyniec Kawa, nacz. gminy w Makowie	Franciszek Rewer, zarządca lasów arcyksiążęcych w Zawoji	Dr. Jan Zduń, wł. d. w Rawie wyżnej, p. Chabówka
Ludwik Ostrzechański, kasyer dóbr w Kopkach, p. Rudnik	Józef Stelmach, nacz. gminy w Nisku	Władysław Komorowski, wł. dóbr w Bajarowie, p. loco	Jan Pawlik, nadleśniczy w Kamieniu
Dyonizy Martini, leśniczy w Pysznicy, p. loco	Józef Błażejowicz, gospod. w Pysznicy	Dr. Klemens Kostheim, wł. d. w Zarzycach, p. Ulanów	Jan Wroński, wł. apteki w Ulanowie

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
16. Nowy Sącz	32. Powiat sądowy Nowy Sącz	Władysław Głębocki, wł. d. w Zbyszycach, p. Tęgoborze	Czesław Czechowski, dzierż. dóbr w Brzeźnie, p. Nowy Sącz
	33. Powiaty sądowe Stary Sącz i Muszyna	Roman Reklewski, wł. d. w Rogach, p. Podegrodzie	Józef Maciuszek, gospodarz w Podegrodziu, p. loco
17. Nowy Targ	34. Powiat autonomiczny Nowy Targ	Dr. Jan Zduń, wł. d. w Rabie wyżnej, p. Chabówka	Aleksander Lgocki, wiceprezes Rady pow. w Nowym Targu
18. Pilzno	35. „ sądowy Pilzno	Henryk Kaczorowski, wł. d. w Przeczycy, p. Brzostek,	Antoni Wejda, wł. d. w Parkoszu, p. Pilzno
	36. „ „ Brzostek	j. w.	j. w.
19. Ropczyce	37. „ „ Ropczyce	Jan Panek, c. k. star. weteryn. pow. w Ropczycach	Karol Hruby, dzierżawca dóbr w Pustyni, p. Dębica
	38. „ „ Dębica	j. w.	j. w.
20. Rzeszów	39. Powiaty sądowe Rzeszów i Głogów	Aleksander Dambski, wł. d. w Nosówce, p. Rzeszów	
	40. „ „ Strzyżów i Tyczyn	j. w.	
21. Tarnobrzeg	41. Powiat sądowy Rozwadów	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie, p. loco	Ks. Wojciech Sapecki, prob. w Radomyślu
	42. „ „ Tarnobrzeg	j. w.	Józef Zagórski, c. k. weterynarz powiat. w Tarnobrzegu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Stanisław Potoczek, wł. gruntu w Rdziostowie, p. Nowy Sącz	Józef Wójcik, właśc. gruntu w Biegonicach, p. Nowy Sącz	Feliks Berski, wł. dóbr w Gorzkowicach, p. Nowy Sącz	Piotr br. Przychocki, dzierż. dóbr Białej, p. Tęgoborze
Tomasz Ciągło, wł. gruntu w Podegrodziu, p. loco	Jan Faron, wł. gruntu w Maszkowicach, p. Łącko	Józef Reklewski, wł. dóbr w Rogach, p. Podegrodzie	Jan Wadowski, rolnik w Łącku Nr. 98
Wawrzyniec Ptaś, wł. gosp. w Nowym Targu	Konstanty Dziewolski, konduktor drog. i wł. gosp. w Krościenku	Jan Pietraszkiewicz, sekr. Rady pow. w Nowym Targu	Teodor Kabłak, leśniczy w Klikuszowej, p. Nowy Targ
Juliusz Bahr, wł. d. w Róży, p. Zassów	Jakób Sztorc, właśc. gruntu w Zwierniku, p. Pilzno	Józef Frenkl, wł. d. w Machowej, p. Łęki górne	Józef Maziarek, gospodarz w Dęborzynie, p. Brzostek
Andrzej Tułecki, wł. realn. w Brzostku	Jan Trześniewski, wł. realn. w Brzostku	Karol Bronec, rządca dóbr w Siedliskach, p. Brzostek	Jan Warzecha, gospodarz w Jodłowej, p. loco
Włodzimierz Hupka, wł. d. w Broniszowie, p. Łączki kucharskie	Tadeusz Skołuba, wł. dóbr w Łubzinie, p. Ropczyce	Michał Czechowski, wł. realn. w Ropczycach	Floryan Daniel, gospodarz w Przedmieściu sędzisz., p. Sędziszów
Henryk Zanderer, dyr. Tow. kredyt. w Dębicy	Apolinary Kwieciński, dzierżawca dóbr w Gawrzyłowie, p. Dębica	Franciszek Michly, dierż. dóbr w Latoszynie, p. Dębica	Walenty Muszyński, dzierż. d. w Gumniskach, p. Dębica
Jan Mazaraki, rządca dóbr w Głogowej	Antoni Smagała, wł. gruntu w Trzcianie	Piotr Łastowiecki, wł. d. w Hadlachu, p. Jawornik	Władysław Stasiniewicz, rządca dóbr w Tyczynie
Teofil Drzewicki, wł. d. w Niebyleu, p. loco	Ignacy Wołkowicki, wł. dóbr w Strzyżowie	Szklenarski, rządca dóbr w Dobrzechowie, p. loco	Stanisł. Wasilewski, wł. d. w Markuszowej, p. Dobrzechów
Jan Mączka, właśc. realn. w Zaleszanach, p. Zbydniów	Teofil Grzesiak, rz. dóbr w Zbydniowie	Józef Reczyński, rządca dóbr w Grębowie	Władysław Nowakowski, emer. leśniczy w Grębowej
Dr. Maryan Lisowiecki, pełnomocnik dóbr w Dzikowie, p. Tarnobrzeg	Jan Frankiewicz, wł. realn. w Miechocinie, p. Tarnobrzeg	Feliks Myszkowski, rządca dóbr w Wymysłowie, p. Tarnobrzeg	Kazimierz Tomaszewski, rządca d. w Miechocinie

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
22. Tarnów	43. Powiat sądowy Tarnów	Władysław Wódczyński, dzierż. d. w Skrzyszowie, p. Tarnów	Bolesław Bossowski, wł. d. w Bistuszowej, p. Ryglice
	44. „ „ Tuchów	j. w.	j. w.
23. Wadowice	45. Powiaty sądowe Andrychów i Kalwarya	Franciszek Dziobek, rolnik w Zygodowicach, p. Wadowice	Antoni Szczerbowski, wł. d. w Frydrychowicach, p. Wadowice
	46. „ „ Wadowice i Zator	j. w.	j. w.
24. Wieliczka	47. Powiat polityczny Wieliczka	Adam Fink, wł. d. w Komornikach, p. Wiśniowa	Stefan Kałuski, wł. dóbr w Zegartowicach, p. Dobczyce
	48. „ „ Podgórze	Alojzy Mayer, wł. dóbr w Borku fałęckim, p. Swoszowice	Stanisław Podlewski, wł. d. w Gaju, p. Mogilany
25. Żywiec	49. „ autonomiczny Żywiec	Maksymilian Budiner, zarządca dóbr arcyks. w Obszarze, p. Żywiec	Ludwik Dubowski, wł. realn. w Żywcu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Leopold Dietl. wł. d. w Rzuchowej. p. loco	Jan Szymczak, wł. gruntu w Radlnej. p. Tarnów	Dominik Kwiatkowski. admin. dóbr w Niedomicach, p. Żabno	Bronisław Zabecki, dzierż. d. w Lisiej górze, p. loco
Zygmunt Zawadzki, wł. d. w Szydłowej, p. Gromnik	Stanisław Florek, wł. gruntu w Gromniku	Dr. Jan Starachowicz, lekarz w Ryglicach	Dr. Włodzim. Krzeczunowicz, wł. d. w Janowicach, p. loco
Franciszek Gieruszczak, gosp. gr. w Targowicy, p. Andrychów	Walenty Faber, gospod. grunt. w Barwałdzie górnym, p. Kalwarya	Henryk Zipper, dzierżawca dóbr w Inwałdzie, p. Andrychów	Rudolf Fuchs, dzierżawca dóbr w Jastrzębiu, p. Lanckorona
Jan Świerguła, gospodarz gr. w Laskowej, p. Zator	Jan Zając, gospod. grunt. w Piotorowicach, p. Zator	Jan Nidecki, nacz. gminy w Radoczy, p. Wadowice	Jerzy Gonscher, dzierż. d. w Rudce, p. Zator
Władysław Jakubowicz, wł. d. w Zarębkach, p. Dobczyce	Jan Stasiak, właśc. realn. w Fałkowicach, p. Gdów	Kazimierz Bzowski, wł. d. w Żerosławicach, p. Łapanów	Bolesław Stoczkiewicz, wł. d. w Glichowie, p. Dobczyce
Władysław Słapa, wł. d. w Lusinie, p. Swoszowice	Antoni Góra, właśc. realn. w Gołkowicach, p. Wieliczka	Józef Śliwiński, wł. d. w Kossowicach, p. Wieliczka	Stanisław Brzowski, dzierż. d. w Brzozowicach, p. Świątniki górne
Józef Studencki, handlarz nierogacizną w Żywcu	Jan Pantofliński, handlarz nierogacizną w Żywcu	Ludwik Böhm, wł. gospodar. w Żywcu	Tomasz Białka, wł. realn. w Żywcu

II. Okręg c. k. galicyjskiego

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
1. Bóbrka	1. Powiat sądowy Bóbrka	Włodzimierz Czajkowski, wł. dóbr w Pietniczanach, p. Bóbrka	Stanisław Zwolski, wł. dóbr w Bryńcach, poczta Wybranówka
	2. " " Chodorów	Władysław Niwicki, wł. dóbr w Bortnikach, p. loco	Wiktor Korenny, rz. w Brzozdowcach
2. Bohorodczany	3. " " Bohorodczany	Józef Szeliński, wł. dóbr w Bohorodczanach	Ks. Karol Szczepański, proboszcz obrz. orm. w Bohorodczanach
	4. " " Sołotwina	Karol Grögler, zarządca dóbr w Sołotwinie	Ks. Stefan Komarzyński, proboszcz ob. gr. w Łyscu
3. Borszczów	5. " " Borszczów	Henryk Dłuski dzierżawca dóbr w Łanowcach, p. Jezierzany	Edmund Dzierzek, wł. d. w Wierzchniakowcach p. Borszczów
	6. " " Mielnica	Karol Henisch, wł. dóbr w Kudryńcach, p. loco	Władysław Niemczewski, pocztmistrz w Okopach, p. Kozaczówka
4. Brody	7. " " Brody	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Ks. Józef Cegielski, proboszcz obrz. gr. w Hołoskowicach, p. Brody
	8. " " Łopatyn	Zdzisław Eder, dzierżawca dóbr w Stołpiniu, p. Toporów	Władysław hr. Olizar w Łopatynie
	9. " " Założce	Jan Horodyński, wł. dóbr w Korsowie, p. Leszniów	Włodzimierz Biliński, c. k. st. weterynarz, pow. w Brodach

Towarzystwa gospodarskiego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Adam Ożarowski, rządca w Strzałkach, p. Bóbrka	Henryk Czajkowski, wł. dóbr w Ernsdorfie	Ignacy Smalawski, rządca w Staremsiole	Alfred Maly, właśc. dóbr w Wołowiu, p. Bóbrka
Tadeusz Link, pełnomocnik dóbr w Chodorowie	Czesław Trzecieski, dzierż. dóbr w Żyrawie, p. Chodorów	Kazimierz hr. Szeptycki, właśc. dóbr w Dziewiętnikach, p. Wybranówka	Bogusław Stamirowski, rządca w Chlebowicach
Dr. Michał Ferensiewicz, lekarz okręgowy w Bohorodczanach	Jędrzej Wołoszczuk, wł. realn. w Bohorodczanach	Henryk Potworowski, wł. dóbr w Radczy, p. Stanisławów	Michał Kozorys, rolnik w Bohorodczanach
Ks. Grzegorz Precyk, proboszcz w Manasterzanach, p. Sołotwina	Jerzy Adam, właśc. realn. w Manasterzanach, p. Sołotwina	Tadeusz Sroczyński, c. k. weterynarz pow. w Bohorodczanach	Aleksy Barabasz, rolnik w Bohorodczanach starych
Gustaw Szolc, dzierżawca dóbr w Jezierzanach	Eugeniusz Wartanowicz, dzierż. dóbr w Cyganach, p. Skała	Stanisław Gromnicki, właśc. dóbr w Oleksińcach, p. Bilcze złote	Seweryn Domański, dzierż. dóbr w Szuparce, p. Korolówka
Mieczysław hr. Borkowski, wł. dóbr w Mielnicy	Kazimierz Junosza Borkowski, dzierż. d. w Horoszowie, p. Uście biskupie	Tadeusz Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Iwaniu pustem, p. Mielnica	Felicyan Sochanik, dzierż. d. w Zalesiu, p. Germakówka
Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Ponikwa	Ks. Jan Mrzygłodowicz, prob. obrz. gr. w Ditkowcach, p. Założce	Onufry Horodyński, właśc. dóbr w Romanówce, p. Szczurowice	Władysław Gniewosz, wł. d. w Kontach, p. Ożydów
Onufry Horodyński, wł. dóbr w Romanówce, p. Szczurowice	Jan Horodyński, wł. dóbr w Korsowie, p. Leszniów	Stanisław hr. Sokolnicki, właśc. dóbr w Opłucku, p. Ohladów	Ks. Ignacy Kubisztal, kanon. w Łopatynie
Józef Wasilewski, rządca dóbr w Milnie, p. loco	Ks. Teodozy Effinowicz, prob. obrz. gr. w Popowcach, p. Podkamień	Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Brody	Damian Udrycki, wł. dóbr w Łukawcu, p. Sassów

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
5. Brzeżany	10. Powiat sądowy Brzeżany	Karol Wojciechowski, wł. dóbr. w Litiatynie, p. loco	Józef Krajczyk, dzierżawca d. w Leśnikach, p. Brzeżany
	11. „ „ Kozowa	Tomasz Maramorosz, dzierżawca d. w Olesinie, p. Kozowa	Kazimierz Bajewski, wł. dóbr w Wybudowie, p. Koniuchy
6. Brzozów	12. „ „ Brzozów	Mieczysław Urbański, wł. dóbr w Haczowie, p. loco	Stanisław Dydyński, wł. dóbr w Uluczu, p. loco
	13. „ „ Dynów	Zbigniew Trzecieski, wł. dóbr w Igiozie, p. Dynów	Zdzisław Skrzyński, właśc. dóbr w Bachórcu, p. loco
7. Buczacz	14. „ „ Buczacz	Władysław Serwatowski, wł. dóbr w Jezierzanach, p. loco	Aleksander Kobylański, właśc. dóbr w Snowidowie, p. Potok złoty
	15. „ „ Monasterzyska	Kajetan Abgarowicz, dzierż. dóbr w Dubienku, p. Monasterzyska	Michał Łucki, wł. dóbr w Łuce, p. Uście zielone
	16. „ „ Potok złoty	Mieczysław Ksawery Potocki, wł. dóbr w Kośmierzynie, p. Potok złoty	Władysław Czajkowski, dzierż. dóbr w Sokulcu, p. Potok złoty
8. Cieszanów	17. „ „ Cieszanów	Kazimierz Jampolski, wł. dóbr w Łowczy, p. Narol	Zdzisław br. Brunicki, właśc. dóbr w Lublińcu, poczta Cieszanów
	18. „ „ Lubaczów	Stanisław Ossolińki, dzierż. dóbr w Oleszycach	Maksymilian Ostoja Solecki, dzierżawca dóbr w Łukawcu, p. Lubaczów
9. Czortków	19. „ autonomiczny Czortków	Maurycy Doschott, wł. dóbr w Pauszówce, p. Dżuryn	Tadeusz Szeliga Potocki, właśc. dóbr w Uhryniu, poczta Czortków

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Władysław Swiciński, stawniczy w Kasztelówce, p. Brzeżany	Karol Poten, dzierż. d. w Wierzbowie. p. Narajów	Sylwester Maramorosz, dzierż. dóbr w Poruczynie, p. Buszcze	Izydor Bujnowski, dzierż. dóbr w Olchowcu, p. Brzeżany
Ludwik Aksentowicz, dzierż. dóbr w Ceniowie, p. Kozowa	Longin Łoboś, dzierżawca dóbr w Taurowie, p. Kozłów	Włodzimierz Leszczyński, dzierżawca dóbr w Kozówce, p. Kozowa	Adolf Greis, dzierż. dóbr w Ułanisze, p. Kozowa
Kazimierz Jodowski, dzierż. dóbr w Trześniowie, p. Jasionów	Piotr Kwiatkowski, dzierż. dóbr w Bliznem, p. Jasienica	Tadeusz Cybulski, właśc. dóbr w Ilumniskach, p. Brzozów	Franciszek Gedel, wł. d. w Wydrnej dolnej, p. Dydnia
Włodzimierz Dwernicki, właśc. dóbr w Temeszowie, p. Dydnia	Jan Kozłowski, wł. d. w Witryłowie, p. Dydnia	Seweryn Skrzyński, wł. d. w Nozdrzcu, p. Dynów	Teodor Jungst, wł. dóbr w Dynowie
Franciszek Piórecki, rządca w Browarach, p. Jazłowiec	Wacław Osiadacz, wł. realn. w Petlikowcach star., p. Ossowce	Ignacy Wachowicz, dzierżawca dóbr w Medwedowcach	Rafał Ptawiak, rolnik w Podzameczku
Jan Hirszhorn, dz. dóbr w Monasterzyskach	Jędrzej Boczar, wł. realn. w Baryszu	Seweryn Potworowski, rządca dóbr w Koropcu	Jan Znamirowski, rolnik w Słobódce dolnej, p. Monasterzyska
Rudolf Inn, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty	Jan Pellich, rządca w Koropcu	Aleksander Kobylański, właśc. dóbr w Snowidowie, p. Potok złoty	Tomasz Inn, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty
Hugo br. Wattmann, wł. dóbr w Rudzie różanieckiej, p. loco	Adolf Kostórkiewicz, wł. d. w Folwarkach dominikańskich, p. Cieszanów	Pinkas König, c. k. st. weterynarz pow. w Cieszanowie	Ignacy Zbożil, wł. dóbr w Łukawicy, p. Narol
Mieczysław Zabłocki, wł. dóbr w Hamerni ad Suchawola, p. Nowa Grobla	Wład. Myszkowski, rządca dóbr w Oleszycach	Ludwik Gajewski, leśniczy w Opace, p. Lubaczów	Michał Maczuga, dzierż. dóbr w Zapałowie
Wilhelm br. Lewartowski rządca dóbr w Kalinowszczyźnie	Zdzisław Szaszkiewicz, dzierż. dóbr w Dżurynie, p. loco	Stanisław Wychowski, wł. d. w Szmankowczykach, poczta Kolędziany	Roman Abgarowicz, wł. dóbr w Czerkawczyźnie

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
10. Dobromil	20. Powiat sądowy Bircza	Józef Capiński, wł. dóbr w Łodzinie górnej, p. Bircza	Wilhelm Loeffler, wł. dóbr w Piątkowej, p. Bircza
	21. „ „ Dobromil	Aleksander Pragłowski, wł. dóbr w Komarowicach, p. Nowe miasto	Julian Terlecki, wł. dóbr w Przemyślu, ul. Franciszka Józefa 3
11. Dolina	22. „ „ Bolechów	Roman Gójski, em. urzędnik Tow. wz. ubezp. w Bolechowie	Juliusz Wanke, wł. młyna w Bolechowie
	23. „ „ Dolina	Dr. Stanisław Kotłowski, lekarz w Dolinie	Michał Misiewicz, właściciel realności w Dolinie
	24. „ „ Rożniatów	Michał Medycki, wł. dóbr w Swaryczowie, p. Rożniatów	Roman Bauman, rz. w Rożniatowie
12. Drohobycz	25. „ „ Drohobycz	Leonard Wiśniewski, wł. d. w Drohobyczu	Ks. Jan Pasternak, proboszcz obrz. gr. w Wacowicach, p. Drohobycz
	26. „ „ Medenice	Zdzisław Krynicki, wł. dóbr w Krynicy, p. Medenice	Juliusz Frey, dzierż. dóbr w Oparach, p. Medenice
	27. „ „ Podbuż	Antoni Anderka, rządca w Podbużu	Karol Hawranek, leśniczy w Podbużu
13. Gródek	28. „ „ Gródek	Franciszek Bobowski, ajent Towarz. wzaj. ub. w Gródku	Juliusz Obmiński, dzierż. d. w Bartatowie, p. loco
	29. „ „ Janów	Józef Weigel-Milleret, właśc. dóbr w Żorniskach, p. Domażyr	Jan Głowacki, rządca dóbr w Wiszence, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Floryan Kozłowski, wł. dóbr w Lipie	Zygmunt Kapiszewski. dzierż. dóbr w Rybotyczach	Stanisław Dydyński, wł. d. w Grąziowej górnej, p. Wojtkowa	
Jan Tesla, rolnik i naczelnik gminy w Lacku, p. Dobromil	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Tarnawie	Zygmunt Dobrzyński, dzierżawca d. w Nowem mieście	Piotr Geisler, wł. realności w Dobromilu
Lipman Bornstein, weterynarz miejski w Bolechowie	Leon Bielecki, c. k. leśniczy w Kalnej, p. Dolina	Stanisław Agopsowicz, wł. d. w Bełejowie, p. Dolina	Michał Wasiuka, naczelnik gm. w Hoszowie, poczta Bolechów
Noe Gutenberg, weterynarz miejski w Dolinie	Józef Nowak, wł. realn. w Dolinie	Jan Misiewicz, wł. realności w Dolinie	Stefan Bardasz, wł. realn. w Dolinie
Leon Lubliner, c. k. weterynarz powiat. w Dolinie	Piotr Kałynij, nacz. gminy w Swaryczowie	Sylwester Hołubowski, właśc. dóbr w Broszniowe, p. Hołyń	Jan Amon, dzierż. w Rożniatowie
Jan Kiszko, nacz. gminy w Kopcu	Teodor Kocko, nacz. gminy w Modryczu	Mieczysław Truszkowski, drog. w Medenicach	Michał Pożakowski, właściciel realności w Stebniku
Henryk Feuereisl, rządca w Wróblowicach, p. Dobrowlany	Ryszard Sziller, dzierżawca dóbr w Lipowcach	Jan hr. Tarnowski, właśc. dóbr w Wróblowicach, poczta Dobrowlany	Jan Krawców, wł. realn. w Wróblowicach, p. Dobrowlany
Ks. Anatol Kozaniewicz, prob. obrz. gr. w Bystrzycu	Hryń Łuciów, wł. realn. w Podbużu	Ks. Antoni Węgrzynowicz, proboszcz ob. gr. w Smólnie, p. Podbuz	Szczepan Kulczycki, wł. realn. w Podbużu
Ozyasz Lille, c. k. weterynarz powiat. w Gródku	Adolf Paluch, weterynarz miejski w w Gródku	Leonard Bisanz, dz. d. w Leśniowcach, p. Biała góra	Edmund Schmidt, właściciel folwarku w Kiernicy, poczta Gródek
Gracyan Radomski, wł. dóbr w Jamelnie, p. Domażyr	Jerzy Scher, własc. realn. w Rottenhanie, p. Janów	Edward Kopecki, wł. dóbr w Rokitnie, p. Domażyr	Wilhelm Stanek, wł. dóbr w Wiszence, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
14. Horodenka	30. Powiat sądowy Horodenka	Jakób br. Romaszkan, właśc. dóbr w Horodence	Kajetan Passakas, wł. d. w Kolankach, p. Horodenka
	31. „ „ Obertyn	Antoni Theodorowicz, właśc. dóbr w Żukowie, p. Obertyn	Franciszek Kunc, wł. dóbr w Hawrylaku p. Obertyn
15. Husiatyn	32. „ „ Husiatyn	Ks. Kazimierz Głowiński, prob. obrz. łac. w Chorostkowie	Leon Horodyski, wł. d. w Tłusteńkiem, p. Probużna
	33. „ „ Kopyczyńce	Władysław Bogucki, wł. dóbr w Czarnokońcach wielkich, p. Probużna	Zdzisław Smalawski, rządca dóbr w Kopyczyńcach
16. Jarosław	34. Powiaty sądowe Jarosław i Pruchnik	Włodzimierz Ustrzycki, wł. d. w Czelatycach, p. Jarosław	Zdzisław Nowosielecki, rządca dóbr w Węgierce, poczta Pruchnik
	35. Powiat sądowy Radymno	Stanisław Kisielewski, dzierż. dóbr w Skołoszowie, p. Radymno	Ks. Stanisław Lechicki, kanonik i proboszcz w Kaszycach. p. Kosienice
	36. „ „ Sieniawa	Aleksander Ostrowski w Adamówce, p. loco	Władysław Rybotycki, nadleśn. w Rudce, p. Sieniawa
17. Jaworów	37. „ „ Jaworów	Jan hr. Szeptycki, wł. dóbr w Przyłbicach, p. loco	Franciszek hr. Colonna-Czosnowski, wł. d. w Rogóżnie, p. Jaworów
	38. „ „ Krakowiec	Stanisław br. Hagen, wł. dóbr w Wielkich Oczach, p. loco	Stanisław Myszkowski, wł. d. w Hruszowicach, poczta Stubno
18. Kałusz	39. „ „ Kałusz	Kazimierz Rojowski, wł. dóbr. w Humenowie, p. Niegowce	Stefan hr. Łoś, wł. dóbr w Chocinie, p. Kałusz

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Tytus Zulauf, dyr. pow. Kasy oszcz. w Horodence	Aleksand. Zawadzki, wł. d. w Dąbkach	Wiktor Abrahamowicz, dzierż. dóbr w Tyszkowcach. p. Horodenka	Jan Wielowiejski. wł. dóbr w Olejowej, p. Horodenka
Ignacy Theodorowicz, nadz. dróg gminn. w Obertynie	Marceli Gawliński, nacz. gm. w Obertynie	Leon Theodorowicz, dzierż. dóbr w Olejowej, poczta Horodenka	Witold Jastrzębski w Obertynie
Ks. Włodzimierz Kozorowski, prob. obrz. gr. w Horodnicy, p. loco	Ks. Mikołaj Temniski w Szygłowcach, p. Husiatyn	Stanisław Ujejski, wł. d. w Zaciszu, p. Husiatyn	Bronisław Strawiński, wł. dóbr w Niżborgu nowym, p. loco
Kazimierz Horodyski, wł. dóbr w Żabińcach, p. Probużna	Kazimierz Cieński, dzierż. d. w Uwiślu, p. Chorostków	Ludwik Cieński, wł. dóbr w Suchostawie, p. Jabłonów	Jan Solecki, poczm. w Kopyczyńcach
Michał Socha, wł. gruntu w Zarzeczu, p. loco	Antoni Sobień, wł. gruntu w Muninie, p. Jarosław	Stefan Myszkowski, dzierż. dóbr w Głęboce, p. Jarosław	Tomasz Maziarek, właśc. gosp. roln. w Pawłosiowie, p. Jarosław
Julian Krupa, oficyalista w Wysocku, p. Surochów	Joachim Gwoźdź, rolnik w Morawsku, p. Jarosław	Marcin Popkiewicz, właśc. gosp. roln. w Radymnie	Franciszek Urbanek, dzierż. dóbr w Skołoszowie, p. Radymno
Michał Wołczak, wł. gruntu w Cieplicach, p. Sieniawa	Stanisław Naspiński, wł. gruntu w Wiązownicy, p. loco	Ludwik Łysakowski, dzierż. d. w Cieplicach, p. Sieniawa	Franciszek Krokowski, dzierż. dóbr w Sieniawie
Leon hr. Szeptycki, przełożony obszaru dwor. w Przyłbicach, p. loco	Adam Chlebowicz, pełnomocnik dóbr w Porudnie	Jan Konopka, właśc. dóbr w Szkle	Aleksander Weissman - Zawidowski, wł. dóbr w Starzyskach
Tadeusz Kapiszewski, wł. dóbr w Kobylnicy wołoskiej	Ludwik Karczewski, przeł. obsz. dwor. w Morańcach	Romuald Fangor, wł. dóbr w Świdnicy	Stefan Younga, wł. dóbr w Nahaczowie
Ignacy Przestrzelski, sekr. Rady pow. w Kałuszu	Dr. Adolf Wurst, c. k. star. lekarz pow. w Kałuszu	Konstanty Czarkowski, wł. dóbr w Niegowcach	Władysław Komornicki, właśc. dóbr w Zawadce, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	40. Powiat sądowy Wojniłów	Henryk Mierzeński, wł. dóbr w Dubowcach, p. Wojniłów	Jan Kunaszowski, ajent Tow. wzaj. ubezp. w Kałuszu
19. Kamionka strumiłowa	41. „ „ Busk	Feliks Domański, wł. dóbr w Ubiniu, p. Zadwórze	Maryan Bogdanowicz, rządca d. w Busku
	42. „ „ Kamionka strumiłowa	Władysław Ossoliński, dzierżawca dóbr w Horpiniu, p. Kamionka strum.	Dymitr Wania, wł. realn. w Kamionce strumiłowej
	43. „ „ Radziechów	Tytus Korytyński, wł. d. w Niestanicach, p. Chołojów	Roman Ujejski, wł. dóbr w Pawłowie, p. Chołojów
20. Kołomyja	44. „ „ Gwoździec	Leon Puzyna, wł. dóbr w Gwoźdźcu	Kazimierz Agopsowicz, wł. d. w Chomiakówce, poczta Gwoździec
	45. „ „ Kołomyja	Roman Puzyna, wł. dóbr w Piadykach, p. Kołomyja	Kajetan Agopsowicz, właśc. dóbr w Trofanówce, p. Gwoździec
	46. „ polityczny Peczeniżyn	Jan Klęski, wł. d. w Wierbiążu, p. Kołomyja	Stanisław Jasiński, wł. dóbr w Zahajpolu, p. Matyjowce
21. Kosów	47. „ sądowy Kosów	Stanisław Bursa, wł. apteki w Kosowie	Ks. Jan Rogożyński, proboszcz obrz. gr. w Szeszorach, p. Pistyń
	48. Powiaty sądowe Kuty i Żabie	Ks. Michał Walnicki, prob. obrz. gr. w Kobakach, p. Rożnów	Zygmunt Gawłowski, sekret. Rady pow. w Kosowie
22. Lisko	49. Powiat sądowy Baligród	Karol hr. Starzeński, wł. d. w Beresku, p. Hoczew	Jan Zatorski, wł. d. w Myczkowie, p. Solina

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Bronisław Barzykowski, dzierżawca dóbr w Siółce, p. Wojniłów	Józef Jaworski, wł. d. w Dołżce p. Bolechów	Feliks Scazeghino, wł. dóbr w Przewoźcu p. Wojniłów	Władysław Rozwadowski, wł. dóbr w Dołpotowie, p. Wojniłów
Ks. Wiktor Haruch, proboszcz obrz. gr. w Grabowej, p. loco	Ks. Jan Dorosz, proboszcz obrz. gr. w Rakobutach, p. Busk	Matwij Zieliński, w Rakobutach, p. Busk	Artur Gretschel, nadleśn. w Grabowej, p. loco
Józef Kupczyński, właściciel realności w Kamionce strumiłowej	Jan Lewicki, właśc. realn. w Kamionce strumiłowej	Adam Bogusz w Derewlanach, p. Milatyn Nowy	Hipolit Neuman. urzęd. Rady pow. w Kamionce strumiłowej
Ks. Izydor Dawidowicz, prob. obrz. gr. w Radziechowie	Jakób Szebec, wł. gruntu w Zabawie ad Suszno, p. Witków nowy	Ks. Antoni Skalski, proboszcz obrz. łac. w Radziechowie	Jan Golański, rolnik w Pawłowie, p. Chołojów
Kazimierz Kobylański, wł. dóbr w Winogradzie, p. Gwoździec	Kazimierz Siwicki, wł. d. w Cieniawie, p. Kołomyja	Kajetan Agopsowicz, właśc. dóbr w Trofanówce, p. Gwoździec	Alfred Bereg. dzierż. dóbr w Chwalibogu, p. Gwoździec
Marceli Bieńkowski, wł. dóbr w Godach, p. Kołomyja	Mieczysław Jasiński, sekr. Rady pow. w Kołomyi	Antoni Strzelbicki, wł. d. w Wołowej, p. Matyjowce	Mikołaj Mełnyczuk, właściciel realnonośei w Piadykach, p. Kołomyja
Mieczysław Jasiński, sekretarz Rady pow. w Kołomyi	Maksymilian Fediuk, wł. gruntu w Sopowie, p. Kołomyja	Ks. Józef Charzewski w Sopowie, p. Kołomyja	Mikołaj Hajowy, wł. gruntu w Wierbiążu, p. Kołomyja
Dr. Apolinary Tarnawski, właśc. wodoleczniczego zakładu w Smolnej, p. Kosów	Albin Staszyński, oficyał Wydz. pow. w Kosowie	Ks. Michał Walnicki, proboszcz obrz. gr. kat. w Kobakach, p. Rożnów	Zygmunt Gawłowski, sekretarz Rady powiat. w Kosowie
Alfred Miltsovits, wł. realn. w Hryniawie, p. Uścieryki	Emil br. Wallisch, zarząd. dóbr w Żabiu	Stanisław Przybyłowski (młodszy) właśc. dóbr w Krzyworówni, p. Żabie	Hawryło Tomiuk, rolnik w Kutach starych,
Ks. Włodzimierz Czajkowski, prob. obrz. gr. w Zachoczewiu, p. Baligród	Jan Wilczyński, wł. dóbr w Buku, p. Cisna	Tadeusz Sołdraczyński, wł. dóbr w Jabłonkach, p. Baligród	Adolf Beinlich, zarządca dóbr w Cisnie

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	50. Powiat sądowy Lisko	Julian Mickiewicz, wł. d. w Zawadce, p. Tyrawa wołoska	Andrzej Makowiecki, dzierż. d. w Posadzie liskiej
	51. „ „ Lutowiska	Ludwik Baldwin Ramułt, właśc. dóbr w Dwerniku, p. Lutowiska	Aleksander Udrycki, wł. d. w Skorodnem, p. Lutowiska
	52. „ „ Ustrzyki dolne	Kazimierz hr. Russocki, właśc. dóbr w Ustyanowie, p. Ustrzyki dolne	Dr. Jan Lenartowicz, lekarz w Ustrzykach dolnych
23. Lwów	53. lwowski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Basiówka, Biłohorszcze, Borki janowskie, Borki dominikańskie, Brzuchowice, Grzęda, Grzybowice, Hodowice, Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kaltwasser, Kleparów, Kościejów, Kozielniki, Kozice, Krotoszyn, Krzywczyce, Kulparków, Laszki murowane, Lesienice, Malechów, Pasieki zubrz., Rudno, Rzęsna polska, Rzęsna ruska, Sichów, Sygniówka, Skniłów, Skniłówek, Sokolniki, Sołonka, Sroki przy Laszkach, Wólka hamulecka, Zamarstynów, Zarudce, Zaszków, Zawadów, Zboiska, Zimnawoda, Zimnawódka, Zniesienie, Zubrza, Żyrawka)	Adolf Wiesiołowski, wł. dóbr we Lwowie, ul. Czarnieckiego l. 20	Dr. Józef Szpilman, rektor c. k. Akademii weterynaryi we Lwowie
	54. jaryczowsko-winnicki (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Barszczowice, Ceperów, Dublany, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Kamiénopol, Kukizów, Pikułowce, Podliski małe, Podliski wielkie, Prusy, Remenow, Rudańce, Sieciechów, Stroniatyn, Wisłoboki, Zapytów, Żydatycze, Biłka królewska, Biłka szlaszlachecka, Czarnuszowice, Czerepiń, Czyżki, Czyżyków,	Witold Traczewski, kraj. instr. ogrod. i sadow., Lwów Kochanowskiego 10	Aleksander Strzelecki, wł. dóbr w Kukizowie, poczta Jaryczów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Józef Szymusik, pełnomocnik dóbr w Lisku	Józef Bielak, nacz. gminy w Lisku	Tadeusz Łępkowski, wł. d. w Czaszynie, p. Zagórz	August hr. Krasicki, wł. dóbr w Lisku
Stanisław Michalewski, dzierżawca dóbr w Dwerniku, p. Lutowiska	Wojciech Raszowski, agent Tow. Wzaj. Ubez. w Lutowiskach	Ks. Józef Daszyk, proboszcz obrz. łac. w Solanie, poczta Chrewt	Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Wydrnem, p. Chrewt
Ks. Włodzimierz Olchowej, prob. obrz. gr. w Berehach dolnych, p. Ustrzyki	Kazimierz Stein, wł. d. w Hoszowie, p. Ustrzyki	Józef Nanowski, wł. dóbr w Ustrzykach dolnych	Konstanty Hołyński, wł. dóbr w Brelikowie, p. Ropienka
Ignacy Papara, dz. dóbr w Stroniatynie, p. Podliski małe	Franciszek Małaczyński, naczelnik gminy w Zimnej Wódce, p. Lwów-Bogdanówka	Stanisław Chaniewski, profesor Akademii roln. w Dublanach	Jan Kanty Stojowski, właśc. dóbr w Laszkach
Adam br. Horoch, wł. dóbr w Winniczkach	Jan Smolnicki, naczelnik gm. w Zubrzy, p. Sichów	Dmytro Kiernoha, rolnik, w Podbereźcach, p. Winniki	Michał Ciągło, przełożony obszaru dw. w Biłce szlacheck., p. Gaje p. L.

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	Dawidów, Dmytrowice, Gaje, Gańczary, Głuchowice, Hermanów, Kuhajów, Mikraszów, Milatycze, Podbereżce, Podborce, Podciemne, Siedliska, Tołszczów, Untergergen, Weinbergen, Winniki, Winniczki, Wołkowce, Zagórze, Zuchorzyce i Żurawniki)		
	55. Powiat sądowy Szczerzec,	Ks. Michał Jackiewicz, prob. obrz. gr. w Chruśnie starem, p. Brodki	Markiewicz, naczelnik gminy w Brodkach, p. loco
24. Łańcut	56. Powiaty sądowe Łańcut i Przeworsk	Karol Madeyski, rządca dóbr w Łańcucie	Władysław Nestorowicz, właśc. realn. w Przeworsku
	57. Powiat sądowy Leżajsk	Ks. Aleksy Iwasiówka, prob. obrz. gr. w Dębnie, p. Leżajsk	Julian Chrzanowski, leśniczy w Rudzie, p. Sarzyna
25. Mościska	58. „ „ Mościska	Dyonizy Pogłodowski, właśc. dóbr w Sudkowicach, p. Krukienicę	Karol hr. Drohojowski, właśc. dóbr w Tułkowicach, p. Krukienice
	59. „ „ Sądowa Wisznia	Karol Mochnacki, właśc. d. w Dołho-Mościskach, p. Sądowa Wisznia	Emil Ulm, wł. dóbr w Zarzeczu, p. Chorośnica
26. Nadwórna	60. „ autonomiczny Nadwórna	Ks. Józef Kuczyński, prob. obrz. gr. w Paryszczu, p. Nadwórna	Maksymilian Szyszkowski, c. k. zarządca lasów państwowych w Nadwórnej
27. Podhajce	61. „ sądowy Podhajce	Edwin br. Hohendorff, właśc. dóbr w Horożance, p. loco	Ignacy Romanowski, wł. dóbr w Horożance, p. loco
	62. „ „ Wiśniowczyk	Józef Strutyński, wł. dóbr w Mogiłkach, p. Słoboda	Zygmunt Lityński, wł. dóbr w Siemikowcach, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Jakób Huber, naczelnik gm. w Falkenstein	Iwan Korolak, nacz. gminy w Czerkasach	Ks. Józef Skobelski, proboszcz obrz. gr. w Horbaczach, p. Czerkasy	Fedko Kreczkowski, naczel. gm. w Piaskach, p. Szczerzec
Zygmunt Łastowiecki, wł. dóbr w Lipniku	Andrzej Szylar, gospodarz gruntowy w Markowej	Henryk Sawicki, nadleśniczy w Zmysłówce, p. Grodziska	Tadeusz Śmiałowski, rządca dóbr w Kańczudze
Franciszek Beer, leśniczy w Leżajsku	Roman Kielarski, administator w Wierzawicach	Adolf Hausner, w Dornbachu, p. Kuryłówka	Ludwik Dziedzic, w Wierzawicach, p. Leżajsk
Bolesław Orzechowicz, właśc. dóbr w Kalnikowie, p. Krakowiec	Mieczysław Wyszyński rządca dóbr w Rudnikach	Michał Szczepański, rządca dóbr w Tamanowicach	Stefan Nanowski, właśc. dóbr w Komiórkach nanowskich, p. Mościska
Klemens Majewski, rządca dóbr w Dydiatyczach	Józef Rolle, rządca dóbr w Sądowej Wiszni	Franciszek Jaruntowski, wł. dóbr w Twierdzy p. Chorośnica	Jan Chorośnicki, wł. dóbr, w Chorośnicy
Ks. Atanazy Mojseowicz, prob. obrz. gr. w Pniowie, p. Nadwórna	Antoni Synn, c. k. zarządca lasów państwowych w Mikuliczynie, p. loco	Dr. Antoni Jeż, wł. d. w Hawryłówce, p. Paryszcze	Michał Koczerzuk, gospodarz w Nadwórnej
Napoleon Gołaszewski, właśc. dóbr w Toustobabach, p. loco	Władysław Gołębski, wł. d. w Krasnolesiu, p. Lipica dolna	Stanisław Malinowski, dzierż. dóbr w Gniłowodach, p. Podhajce	Aleksander Leszczyński, dzierżaw. dóbr w Rakowcu, p. Sosnów
Aleksander Leszczyński, dzierżaw. dóbr w Rakowcu, p. Sosnów	Stanisław Bogdanowicz, wł. d. w Hajworonce, p. Wiśniowczyk	Bronisław Osuchowski w Wiśniowczyku	Bolesław Andrusiewicz w Złotnikach, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
28. **Przemyśl**	63. dubiecki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Dubiecko, Bachów, Skopów, Babice, Iskań, Nienadowa, Ruska wieś, Polchowa, Sielnica, Bachorzec, Przedmieście dubieckie, Śliwnica ad Dubiecko, Hucisko nienadowskie, Drohobyczka, Ruszelczyce, Średnia, Wola krzywiecka, Krzywcza, Chyrzyna z Chyrzynką i Kosztowa)	Bolesław Jocz, wł. dóbr w Krzywczy, p. loco	Ksawery hr. Krasicki, właśc. dóbr w Bachórcu, poczta Dynów
	64. krasiczyński, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Krasiczyn, Śliwnica, Korytniki, Krasice, Kupna, Reczpol, Olszany, Krzeczkowa, Cisowa, Brylińce, Mielnów, Chołowice, Rokszyce, Tarnawce, Wapowce, Łetownia i Bełwin)	Adam Dębicki, dzierż. d. w Wapowcach, p. Przemyśl	Karol Janecki, pełnom. dóbr w Krasiczynie
	65. medycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Medyka, Torki, Buców, Poździacz, Nakło, Stubno, Stubienko, Skład solny, Barycz, Hurko, Hureczko, Szechynie, Siedliska, Byków, Jaksmanice, Tyszkowice, Pleszowice, Popowice, Chraplice, Chodnowice i Nowosiółki)	Mieczysław Romanowski, dzierż. dóbr w Medyce	Emil Wasilkowski, dzierż. dóbr w Pleszowicach, p. Husaków
	66. niżankowicki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Niżankowice, Koniusza, Koniuszki, Darowice, Kupiatycze, Malchowice, Drozdowice, Fredropol, Kormanice, Młodowice, Zabłotce, Wielunice, Stroniowice, Baratycze, Miżyniec, Gdeszyce, Zrosławice, Hruszatyce, Sanoczany, Bybło, Borszowice, Paćkowice, Podmojsce, Kłokowice, Aksmanice, Sólca, i Sierakośce)	Julian Studnicki, dzierż. dóbr w Kniażycach, p. Pikulice	Stefan Sroczyński, dzierż. d. w Wielunicach, p. Niżankowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Józef Jarużeleski, właśc. dóbr w Babicach p. loco	Ks. Michał Górnicki, proboszcz ob. łac. w Dubiecku	Karol Jakubowski, kierownik szkoły w Drohobyczce, p. Dubiecko	Benoni Fleszar, dyrektor szkoły w Nienadowej, p. Dubiecko
Zygmunt Sroczyński, dzierż. dóbr we Władysławowie, p. Krasiczyn	Jakób Ewi, dzierz. dóbr w Mielnowie, p. Oleszany	Edward Stanslicki, rządca dóbr w Kuńkowcach, p. Przemyśl	Jan Mizerski, kasyer dóbr w Krasiczynie
Franciszek Giżowski, właśc. dóbr w Stubienku p. Radymno	Mikołaj Oleszko, wł. gruntu w Poździaczu, p. Medyka	Ks. Władysław Głowacki, prob. obrz. gr. w Medyce	Ferdynand Cechak, pełnomocnik dóbr w Medyce
Stanisław Skalski, właśc. dóbr w Podmojscu, p. Niżankowice	Andrzej hr. Dzieduszycki, wł. d. w Aksmanicach, p. Niżankowice	Tadeusz Kozarski, dzierż. dóbr w Zabłotcach, p. Niżankowice	Stanisław Zieliński, dzierż. dóbr w Kupiatyczach, p. Niżankowice

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	67. przemyski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Przemyśl, Ostrów, Prałkowce, Kruchel wielki, Kruchel mały, Buszkowice, Buszkowiczki, Kuńkowce, Cyków, Sielec, Nehrybka, Krówniki, Stanisławczyk, Łuczyce, Hermanowice, Grochowce, Pikulice, Przekopana, Wilcza, Witoszyńce, Rozubowice i Kniażyce)	Julian Terlecki, wł. dóbr w Przemyślu, ul. Franciszka Józefa 3	Mieczysław Jaxa Rożen, dzierż. dóbr w Buszkowicach p. Żurawica
	68. wyszatycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Wyszatyce, Żurawica, Bolestraszyce, Wolawa, Dusowce, Chałupki dusowskie, Drohojów, Trójczyce, Małkowice, Duńkowiczki, Orzechowce, Maćkowice, Kosienice, Batycze, Ujkowice i Hnatkowice)	Adolf Ebenberger, dzierż. dóbr w Kosienicach, p. loco	Ks. Szymon Bałaban, proboszcz obrz. łac. w Kosienicach, p. loco
29. Przemyślany	69. Powiat sądowy Gliniany	Władysław Weissman - Zawidowski, wł. dóbr w Słowicie, p. loco	August Goławski, rządca dóbr w Kurowicach, p. loco
	70. „ „ Przemyślany	Zygmunt Wiśniewski, dzierż. dóbr w Ciemierzyńcach p. Dunajów	Zdzisław Younga, właśc. dóbr w Lipowcach, p. loco
30. Rawa	71. „ „ Niemirów	Karol Kruzenstern, wł. dóbr w Niemirowie	Henryk Broniowski, właśc. dóbr w Olszance p. Potylicz
	72. „ „ Rawa	Jan Sołowij, dzierż. dóbr w Kamionce-Lipniku, p. loco	Mieczysław Świątkiewicz, wł. dóbr w Potyliczu, p. loco
	73. „ „ Uhnów	Zygmunt Stasiniewicz, delegat Wydziału pow. w Zielonej machnowskiej, p. loco	Józef Skolimowski, właśc. dóbr w Dyniskach, p. Uhnów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Zdzisław Wysocki, pełnomocnik dóbr w Bakończycach. p. Przemyśl	Jan Bielawski, wł. dóbr w Nehrybce, p. Pikulice	Dr. Feliks Drużbacki, właśc. dóbr w Prałkowicach. p. Przemyśl	Józef Brodowicz, wł. gruntu w Buszkowicach, p. Żurawica
Józef Midowicz, dz. dóbr w Żurawicy, p. loco	Ks. Antoni Kostecki, proboszcz ob. łac. w Ujkowicach, p. Przemyśl	Zygmunt Fischer, dzierż. dóbr w Żurawicy, p. loco	Teodor Dmytracz, wł. gruntu w Bolestraszycach, p. Żurawica
Dr. Stanisław Hofmokl, właśc. dóbr w Łahodowie, p. Podhajczyki k. L.	Kazimierz Kamiński, administr. folwarku w Sołowie, poczta Kurowice	Bolesław Stanek, wł. dóbr w Wojciechowicach, p. loco	Stanisław Kędzierski, wł. dóbr w Meryszczowie, p. Przemyślany
Stanisław Kędzierski właśc. dóbr w Meryszczowie p. Przemyślany	Włodzimierz Witosławski, wł. dóbr w Rzędowicach, p. Przemyślany	j. w.	Robert Sander, dz. dóbr, w Błotni, p. Janczyn
Ks. Emil Hryniewiecki, proboszcz w Smolinie, p. Niemirów	Antoni Skibniewski, wł. d. w Ulicku Seredkiewicz, p. Potylicz	Ks. Jan Reszytyła, proboszcz obrz. gr. w Magierowie	Ks. Włodzimierz Pappa, prob. obrz. gr. w Wróblaczynie, p. Niemirów
Maksymilian Parnas, właśc. dóbr w Lubyczy król., p. loco	Stanisław Lewandowski, wł. dóbr w Bełzcu	Albert Kampf, dzierż. dóbr w Rzyczkach, p. Rawa	Zygmunt Łączyński, wł. dóbr w Zaborzu, p. Hujcze
Henryk Gotlieb Haszlakiewicz właśc. dóbr w Tehlowie p. Bełz	Mieczysław Wysocki, właśc. dóbr w Choronowie, p. Uhnów	Ludwik Borowski. wł. dóbr w Nowosiółkach kardynalskich	Bogusław Krasucki, rządca dóbr Ulchówku, p. Uhnów

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
31. Rohatyn	74. Powiat autonomiczny Rohatyn	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Podmichałowicach, p. Żurów	Ks. Włodzimierz, Czyrowski, prob. obrz. gr. w Babińcach, p. Rohatyn
32. Rudki	75. „ sądowy Komarno	Józef Poluszyński, rządca d. w Brzeżcu, p. Komarno	Zygmunt Paleolog, rządca dóbr w Rumnie, p. Komarno
	76. „ „ Rudki	Albin Rayski, wł. dóbr w Michalewicach, p. Rudki	Stefan Janko, właśc. dóbr w Hoszanach, p. Rudki
33. Sambor	77. „ „ Łąka	Feliks Sozański, wł. dóbr w Hordyni, p. Dublany-Kranzberg	Michał Schuster, wł. realności w Glinnem, p. Łąka
	78. „ „ Sambor	Wiktor Poten, wł. dóbr w Błażowie, p. Czerchowa	Stanisław Stefanowski, wł. realności w Samborze
34. Sanok	79. „ „ Bukowsko	Władysław Wiktor, wł. dóbr w Sękowoli, p. Bukowsko	Kazimierz Rodkiewicz, właśc. dóbr w Bukowsku
	80. „ „ Rymanów	Józef hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Stanisław Ostaszewski, wł. d. w Klimkówce
	81. „ „ Sanok	Wojciech Wasilewski, wł. dóbr w Siemuszowej, p. Tyrawa wołoska	Kazimierz Jachimowski, właśc. dóbr w Markowcach
35. Skałat	82. „ „ Grzymałów	Jan Leszczyński, wł. dóbr w Borkach małych, p. Touste	Edward Ćwierzewicz, rządca dóbr w Grzymałowie
	83. Powiaty sądowe Skałat i Podwołoczyska	Kazimierz Bromirski, wł. dóbr w Faszczówce, p. Tarnoruda	Stanisław Zawistowski, właśc. dóbr w Supranówce, p. Podwołoczyska
36. Śniatyn	84. Powiat sądowy Śniatyn	Dr. Mikołaj Krzysztofowicz, wł. dóbr w Załuczu, p. loco	Eugeniusz Krzysztofowicz, właśc. dóbr w Załuczu, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Franciszek Miliński, wł. dóbr w Cześnikach p. Rohatyn	Andrzej Baran, gospodarz w Demianowie, p. Bursztyn	Ignacy Stabiecki, gospodarz w Podmichałowicach, poczta Żurów	Antoni Karczewicz, gospodarz w Łopusznie, p. Kurzany
Eugeniusz Seger, dyr. dóbr w Chłopach, p. Komarno	Wincenty Kuszyk, wł. realn. w Horożannie wielkiej	Edward Dudziński, dzierż. dóbr w Komarnie	Fabian Krzesaj, rolnik w Chłopach, p. Komarno
Władysław Olszański rządca dóbr w Nowosiółkach gościnnych p. Rudki	Józef Jarzymowski, wł. dóbr w Chłopczycach p. Rudki	Stanisław Żurowski, rządca dóbr w Podhajczykach, poczta Rudki	Leopold Płocki, rządca dóbr w Dubanowicach, p. Rudki
Michał Karpiński, rządca dóbr w Biliniemałej p. Kranzberg	Mikołaj Lityński, wł. realn. w Bilinie wielkiej, p. Łąka	Stefan hr. Komorowski, właśc. dóbr w Siekierczycach, p. Kranzberg	Stefan Biliński, wł. realności w Siekierczycach, p. Kranzberg
Karol Jędrzejewicz, wł. dóbr w Humieńcu p. Wojutycze	Wojciech Nadybski, wł. realn. w Czukwi p. Sambor	Bolesław Kusniewicz, dzierż. dóbr w Barańczycach, p. Sambor	Tomasz Ujejski, wł. dóbr w Chlewiskach, p. Sambor
Adolf Poźniak, wł. dóbr w Nowotańcu	Jan Wiktor, wł. d. w Zarszynie	Włodzimierz Truskolaski, właśc. dóbr w Płonnej	Michał Groblewski, wł. dóbr w Szczawnem
Jan hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Aleksander Gniewosz, właśc. dóbr w Sieniawej	Tadeusz Poźniak, wł. dóbr w Głębokiem	Jan Nowakowski, dzierżawca dóbr w Besku
Adam Wiktor, wł. dóbr w Załuczu	Juliusz Kozma, wł. dóbr w Trepczy	Tadeusz Wasilewski, wł. dóbr w Siemuszowej p. Tyrawa wołoska	Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Woli krecowskiej
Kazimierz Zawistowski, właśc. dóbr w Stawkach p. Touste	Grzegorz Barącz, dyr. dóbr w Krzywem, p. Skałat	Andrzej Zbyszewski, dyrektor dóbr w Łuce małej, p. loco	Zbigniew Michałowski, rządca dóbr w Oknie, p. Grzymałów
Leopold Drozdowski, wł. dóbr w Hałuszczyńcach, p. Romanówka	Julian Łukasiewicz, rządca dóbr w Skałacie	Henryk Miączyński, sekret. Rady w Skałacie	Zygmunt Reinsperger, rządca dóbr w Krzywem, p. Skałat
Tytus Niemczewski, wł. dóbr i aptekarz w Śniatynie	Jan Iwasinko, rolnik w Karłowie, p. Załucze dworzec	August Czaykowski, właśc. dóbr w Hańkowcach, p. Wołczkowce	Edmund Komar, wł. dóbr w Uściu, p. Śniatyn

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	85. Powiat sądowy Zabłotów	Włodzimierz Zagórski, właśc. dóbr w Dżurowie, p. Topielniki	Aleksander Zadurowicz, właśc. dóbr w Chlebiczynie polnym, p. Zabłotów
37. Sokal	86. „ „ Bełz	Michał Hulimka, wł. dóbr w Mycowie, p. loco	Stanisław Białoskórski, właśc. dóbr w Stojach, poczta Korczów
	87. „ „ Sokal	Wincenty Kruszewsni, wł. dóbr w Chorobrowie, p. Sokal	Józef Żukiewicz, wł. dóbr w Rojatynie, p. Tartaków
38. Stanisławów	88. „ „ Halicz	Stanisław Pieniążek, wł. dóbr w Medusze, p. Halicz	Władysław hr. Dzieduszycki, wł. dóbr w Jezupolu, p. loco
	89. „ „ Stanisławów	Józef Budziński, wł. dóbr w Ciężowie, p. Jezupol	Władysław Ząbecki, właśc. dóbr w Pobereżu, p. Jezupol
39. Stary Sambor	90. „ „ Stary Sambor	Stefan Sozański, wł. dóbr w Sozaniu, p. Stary Sambor	Albert Knauer, wł. dóbr w Smolnicy, p. Stary Sambor
	91. „ „ Starasól	Ks. Jan Watulewicz, prob. obrz. łac. w Felsztynie, p. loco	Mikołaj Ginzel, wł. dóbr w Posadzie felsztyńskiej, poczta Felsztyn
40. Stryj	92. „ „ Skole	Julian hr. Brunicki, wł. dóbr w Podborcach, p. Stryj	Józef Galiński, zarz. lasów w Smorzu, p. loco
	93. „ „ Stryj	j. w.	Włodzimierz Barański, wł. dóbr w Łukawicy, p. Stryj
41. Tarnopol	94. „ „ Mikulińce	Dr. Ludwik Brudziński, lekarz w Mikulińcach	Kazimierz Wojtalewicz, dyrektor dóbr w Mikulińcach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Stefan Moysa, wł. dóbr w Rudniku, p. Zabłotów	Dmytro Czorny, naczelnik gm. w Trójcy, p. Zabłotów	Józef Pielecki, wł. dóbr w Ilińcach, p. Zabłotów	Aleksy Wekeluk, naczelnik gminy w Ilincach, p. Zabłotów
Bolesław Jasiński, dzierż. dóbr w Prusinowie, p. Bełz	Edmund Werner, zarządca dóbr w Mycowie, p. loco	Władysław Krzyżanowski, wł. dóbr w Liskach, poczta Hulcze	Oktaw Artymowicz, wł. dóbr w Chłopiatynie, p. Bełz
Bronisław Żukiewicz, wł. dóbr w Rozałówce ad Steniatyn, p. Sokal	Józef Nikorowicz, wł. d. w Ulwówku, p. Sokal	Ks. Feliks Rastawiecki, proboszcz obrz. gr. w Sielcu, p. Parchacz	Jan Madeyski, wł. dóbr w Parchaczu, p. loco
Józef Asłan, właśc. dóbr w Kozinach, p. Halicz	Stefan Kaniuk, rolnik w Hrynidowie, p. Horożanka	Stanisław Gołaszewski, wł. d. w Kończakach nowych, p. Horożanka	Dmytro Obelnicki, rolnik w Tustaniu, p. Halicz
Łazarz Winniczuk, rolnik w Uhrynowie dolnym, p. Stanisławów	Iwan Switny, rolnik w Wołczyńcu, p. Stanisławów	Władysław Smulski, gospodarz w Stanisławowie	Wasyl Kesz, rolnik w Uhrynowie górnym, p. Stanisławów
Kazimierz Bielański, właśc. dóbr w Turzem, p. loco	Jan Wünsch, wł. d. w Strzelbicach, p. Stary Sambor	Stanisław Stefanowski, właśc. realn. w Samborze	Stanisław Borkowski, kierow. szkoły w Biskowicach, p. Sambor
Eugeniusz Skalski, właśc. dóbr w Słochyniach, p. Chyrów	Jan Halewicz, gospodarz w Posadzie chyrowskiej	Ignacy Jordan, rządca dóbr w Wykotycach, p. Sambor	Kazimierz Biliński, rządca dóbr w Rajtarowicach, p. loco
Adam Onyszkiewicz, właśc. dóbr w Lisiatyczach	Ks. Bazyli Dawydiak, prob. ob. gr. w Tuchli	Henryk Rozwadowski, dyrektor szkoły rolniczej w Bereżnicy, p. Stryj	Stanisław Dzierzbicki, naucz. szkoły rolniczej w Bereżnicy, p. Stryj
j. w.	Stefan Kozak, nacz. gminy w Hurniem, p. Stryj	j. w.	j. w.
Tadeusz Lachman, rządca dóbr w Mikulińcach	Arnold Lurie, weterynarz miejski w Mikulińcach	Bronisław Kopczyński, dzierż. dóbr w Łuszczynie	Włodzimierz Ostrowski, dzierż. dóbr w Myszkowicach, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
	95. Powiat sądowy Tarnopol	Ignacy Podlewski, wł. dóbr w Czernielowie mazowieckim, p. Romanówka	Tadeusz Sochanik, dzierżawca dóbr w Borkach wielkich
42. Tłumacz	96. „ autonomiczny Tłumacz	Stanisław Bohdanowicz, właśc. dóbr w Petryłowie, p. Uście zielone	Piotr Szczepański, wł. dóbr w Oknianach, p. Tłumacz
43. Trembowla	97. „ sądowy Trembowla	Bogusław Cieński, dzierż. dóbr w Łoszniowie, p. Trembowla	Ks. Stanisław Korzeniowski, prob. obrz. łac. w Trembowli
	98. „ „ Budzanów	Jan Gromnicki, wł. dóbr w Laskowcach, p. Mogielnica	Adam Mysłakowski, dzierż. dóbr w Mogielnicy, p. loco
44. Turka	99. „ „ Borynia	Bronisław Osuchowski, wł. dóbr w Beniowej, p. Tarnawa niżna	Ulryk br. Künsberg, wł. d. w Boryni
	100. „ „ Turka	Franciszek Turowski, wł. dóbr w Tarnawie niżnej	Stanisław Wołkowicki, właśc. dóbr w Dydiowej, p. Lutowiska
45. Zaleszczyki	101. „ „ Tłuste	Jakób Łukasiewicz, wł. dóbr w Żezawej, p. Zaleszczyki	Aleksander Jełowicki, wł. d. w Szutromińcach, poczta Uścieczko
	102. „ „ Zaleszczyki	j. w.	Tadeusz Rosinkiewicz, rządca dóbr w Szczytowcach, p. Kasperowce
46. Zbaraż	103. „ „ Nowesioło	Tadeusz Fedorowicz, wł. dóbr w Klebanówce, p. Bogdanówka	Aleksander Fedorowicz, właśc. dóbr w Klebanówce, p. Bogdanówka
	104. „ „ Zbaraż	Zygmunt Dzierzanowski, ajent Tow. wzajem. ubezpiecz. w Zbarażu	Aleksander Bączkowski, właśc. dóbr w Dobrowodach, p. Iwanczany

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Piotr Cebrowski, rolnik w Romanówce	Tomasz Solarski, zastępca sekretarza Rady pow. w Tarnopolu	Jan Gużkowski, dzierżawca dóbr w Berezowicy, p. Tarnopol	Zygmunt Mochnacki, wł. dóbr w Toustoługu, p. Tarnopol
Stefan Simonowicz, urzędnik zarządu dóbr w Tłumaczu	Jan Jakubowicz, wł. d. w Puźnikach, p. Chocimierz	Zdzisław Ładomirski, wł. d. w Markowcach, p. loco	Stanisław Kobylański, dzierż. dóbr w Ostryni, p. Oleszów
Józef hr. Koziebrodzki, właśc. dóbr w Semenowie, p. Trembowla	Franciszek Szczepan, sekretarz Rady pow. w Trembowli	Ottomar Baborsky, dzierż. dóbr w Łozówce, p. Nowe siolo koło Trembowli	Franciszek Wojnarowski, właśc. dóbr w Boryczówce, p. Trembowla
Wilczek, przełożony obszaru dworskiego w Młyniskach, p. Janów k. Trembowli	Emil Pasławski, burmistrz w Budzanowie	Juliusz Cielecki, wł. d. w Byczkowcach, p. Białobożnica	Mieczysław Bogdanowicz, wł. dóbr w Kosowie, p. Białobożnica
Bronisław Polański, właśc. dóbr w Komarnikach, p. Borynia	Mikołaj Komarnicki-Drużbicz, wł. realn. w Komornikach, p. Borynia	Grzegorz Ziembicki, wł. dóbr w Dźwiniaczu górnym, p. Tarnawa niżna	Stanisław Turowski, wł. dóbr w Szandrowcach, p. Tarnawa niżna
Ks. Maksymilian Kałynycz, prob. obrz. gr. w Żukotynie, p. Łomna	Józef Jaworski-Fajewicz, wł. realn w Turce	Franciszek Ławrowski, właśc. dóbr w Tarnawie niżnej	Stanisław Jaworski, właśc. realn. w Jaworzcu, p. Turka k. Chyrowa
Karol Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce	Kajetan Mandyczewski, dzierż. dóbr w Kasperowcach	Seweryn Skrzyszowski, właśc. dóbr w Chartanowicach, p. Dupliska	Ludwik Ostrowski, dzierż. d. w Wierzbowej, p. Tłuste
Seweryn Skrzyszowski, właśc. dóbr w Chartanowicach, p. Dupliska	Witold Wiwulski, przeł. obsz. dwor. w Worwolińcach, p. Tłuste	Dr. B. Kimmelmann, wł. dóbr w Liczkowcach, p. Horodnica	Ksawery Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce
Józef Dobrzański, wł. gruntu w Łozowej, p. Nowesiolo k. P.	Grzegorz Kostecki, rolnik w Tokach, p. loco	Jan Dziwiński, rz. dóbr w Skorykach, p. loco	Bolesław Kuzian, dzierż. d. w Korszyłówce, p. Bogdanówka
Dmytro Ostapczuk, wł. gruntu w Tarasówce, p. Zbaraż	Piotr Łuczka, rolnik w Romanowem siole, p. loco	Ignacy Sochanik, wł. dóbr w Iwaszkowcach, poczta Zbaraż	Feliks Niezabitowski, właśc. dóbr w Zarudeczku, p. Zbaraż

Powiat autonomiczny	Okręg komisyi licencyonującej	Przewodniczący komisyi	Zastępca przewodniczącego komisyi
47. Złoczów	105. wschodni, zborowski, (obejmujący część powiatu na wschód od rządowego gościńca lwowsko-brodzkiego)	Bolesław Wierzchleyski, wł. dóbr w Kabarowcach, p. Zborów	Roman Treter, właśc. dóbr w Podlipiu, p. loco
	106. zachodni, złoczowski, (obejmujący część powiatu na zachód od tego gościńca)	Oskar Schnell, wł. dóbr w Firlejówce, p. Krasne	Wiktor Jasiński, wł. dóbr w Bełzcu, p. Skwarzawa
48. Żółkiew	107. Powiat autonomiczny Żółkiew	Stefan Kozicki, wł. dóbr w Soposzynie, p. Żółkiew	Stanisław Śnieżko, wł. d. w Lubelli, p. Dobrosin
49. Żydaczów	108. „ sądowy Mikołajów	Bolesław Widajewicz, właśc. dóbr w Wołeniowie, p. Żydaczów	Józef Bentz, dzierż. dóbr w Kijowcu, p. Rozdół
	109. „ „ Żurawno	Witold Czajkowski, wł. dóbr w Żyrawie, p. Nowe sioło	Kazimierz Wołkowicki, właśc. dóbr w Lachowicach zarzecznych, poczta Żurawno
	110. „ „ Żydaczów	Kazimierz Winnicki, wł. dóbr w Turadach, p. Żydaczów	Stanisław Pawlikowski, właśc. dóbr w Bereźnicy, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek komisyi	Zastępca członka komisyi	Członek komisyi	Zastępca członka komisyi
Klemens Weisman, wł. dóbr w Nuszczu, p. loco	Grzegorz Krawczyszyn, gosp. w Kabarowcach. p. Zborów.	Mieczysław Komarnicki. włašc. dóbr w Jarosławicach, p. Zborów	Bolesław Listowski, wł. dóbr w Płuchowczyku, p. Płuchów
Leon Wikarski, dz. dóbr w Lackiem wielkiem. p. loco	Michał Sidorowicz. gospodarz w Gołogórach	Michał Serwacki, c. k. st. weterynarz powiatowy w Złoczowie	Michał Fedorski, zastępca naczelnika gminy, w Białym Kamieniu
Jan Müller, wł. dóbr w Błyszczywodach. p. Żółkiew	Andrzej Muszyński, weterynarz miejski w Żółkwi	Leopold Urich, c. k. weterynarz powiat. w Żółkwi	Jan Krzysztofowicz, wł. dóbr w Artasowie, p. Dzibułki
Leopold Korzenny, dzierż. dóbr w Malechowie, p. Rozdół	Mikołaj Czuczman, weterynarz miejski w Mikołajowie	Władysław Polański, wł. dóbr w Rudnikach, p. Piaseczna	Zygmunt Madeyski, pełnomocnik dóbr w Rudnikach, p. Piaseczna
August Geppert, zarządca dóbr w Baliczach podróżnych, p. Sokołów	Mansuet Janiszewski, przeł. obsz. dwor. w Żurawnie	Jan Windisch, wł. realn. w Kornelówce, poczta Nowe sioło, k. S.	Józef Windisch. wł. realności w Kornelówce, p. Nowe sioło k. S.
Stanisław Gąsiorowski. rządca dóbr w Żydaczowie	Jan Sałdan. rolnik w Łowczycach, p. Ruda Kochawina	Bolesław Widajewicz, wł. d. w Wołczniowie, p. Żydaczów	Władysław Małecki, dzierż. dóbr w Turadach, p. Żydaczów

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 10. marca 1905. **Część VI.**

Nr. 28.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1905 L. 7872, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych ze Zbaraża do Podwołoczysk i ze Zbaraża do Berezowicy małej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 (Dz. ust. kr. Nr. 22), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych ze Zbaraża do Podwołoczysk i ze Zbaraża do Berezowicy małej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu ponownie przedłuża się prawo do pobierania myta na drogach gminnych ze Zbaraża do Podwołoczysk i ze Zbaraża do Berezowicy małej Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu, jako władzy nadzorującej, na rzecz tychże dróg, do utrzymywania których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy tak na drodze ze Zbaraża do Podwołoczysk jak i na drodze ze Zbaraża do Berezowicy małej na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1905 L. 7871, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rudkach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Komarniańsko-Grodeckiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Rudkach udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25 marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze po-

wiatowej Komarniańsko-Grodeckiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rudkach przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Komarniańsko-Grodeckiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 30.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1905 L. 7870, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Jaśle koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Kłodawą na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Jaśle udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 6 maja 1899 (Dz. u. kr. Nr. 62) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Kłodawą na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Jaśle przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę pod Kłodawą, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień, zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 4 (cztery) h;

Wyjątek stanowią bydlęta ssące wszelkiego rodzaju przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 31.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lutego 1905 L. 11.145, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. k. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Żydaczowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Żydaczowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 32.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1905 L. 7869, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Kołodrubach i obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach, powiatu Rudeńskiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych, pierwszemu od mostu na rzece Dniestrze, drugiemu od mostu na rzece Wereszycy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala

na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Kołodrubach i obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 24), koncesyi do pobierania opłat mytniczych pierwszemu od mostu na rzece Dniestrze, drugiemu od mostu na rzece Wereszycy na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Kołodrubach i obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach, powiatu Rudeńskiego, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych pierwszemu od mostu na rzece Dniestrze, drugiemu od mostu na rzece Wereszycy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Od mostu na rzece Dniestrze:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. Od mostu na rzece Wereszycy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) h,

2. Od bydląt pędzonych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, woła, muła 2 (dwa h);

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 33.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 10. lutego 1905 L. 10.278, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Jabłonówki do Chołojowa w Połonicznej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Jabłonówki do Chołojowa w Połonicznej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Jabłonówki do Chołojowa w Połonicznej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego; zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 10. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 34.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 17. lutego 1905 L. 19.495, dotyczące upoważnienia c. k. oddziału straży skarbowej w Bielinach do odprawy cłowej we wywozie drzewa koło miejscowości Bieliny, Rudnik i Ulanów w tratwy zbijanego i Sanem spławianego celem występu za granicę.

W celu ułatwienia obrotu handlowego upoważnia się na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 27. stycznia 1905 L. 59.923 ex 1904 w miejsce zwiniętego w r. 1903 oddziału straży skarbowej w Ulanowie

c. k. oddział straży skarbowej w Bielinach (okręg skarbowy Rzeszów) do odprawy cłowej we wywozie drzewa poniżej Koziarni obok miejscowości Bieliny, Rudnik i Ulanów w tratwy zbijanego i przeznaczonego do wywozu zagranicę na rzece Sanie, pod warunkami w tutejszem rozporządzeniu z dnia 25. maja 1880 L. 22.099 (Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 23 ex 1880) określonymi.

Powyższe rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15. marca 1905.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

Lwów, dnia 17. lutego 1905.

Nr. 35.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym z dnia 16. lutego 1905 L. 22.737, o przyznaniu nowo utworzonym bosn. herceg. szpitalom gminnym w Prnjavor i Bosn. Novi uprawnień pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego.

Szpitalom gminnym w Prnjavor i Bosn. Novi przyznaje się pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego za osoby przynależne do Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem te same uprawnienia, jakie służą w myśl obowiązujących przepisów publicznym szpitalom powszechnym w austryacko-węgierskiej Monarchii.

Jägermann w. r.

Nr. 36.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 22. lutego 1905 L. 2170/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Kosów stary i Smodna, powiatu kosowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne

mają stosować się także do miejscowości Kosów stary i Smodna powiatu kosowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Potocki w. r.

Nr. 37.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 25. lutego 1905 L. 26.069.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 24. stycznia 1905, raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. października 1904, którą zezwolono reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach celem pokrycia potrzeb powiatowych w roku 1904 pobierać 46% t. j. czterdzieści sześć procentowy dodatek powiatowy do podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 31. stycznia 1905 L. 53.715 ex 1904, podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 38.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. grudnia 1904 L. 128.381, w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Tarnobrzegu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Tarnobrzegu dla dorosłych na 1 kor. 50 hal., a dla dzieci do lat 7 na 75 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1905 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w r.

Nr. 39.

Ustawa

z dnia 15. lutego 1905 o Radzie szkolnej krajowej.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

C. k. Rada szkolna krajowa jest najwyższą władzą nadzorczą i wykonawczą w kraju w sprawach:

1. szkół i zakładów wychowawczych, podlegających c. k. Radom szkolnym okręgowym;
2. seminaryów nauczycielskich i należących do nich szkół ćwiczeń;
3. szkół średnich i wszystkich w zakres ich wchodzących zakładów naukowych prywatnych i specyalnych;
4. szkół handlowych i przemysłowych.

Radzie szkolnej krajowej podlegają wszystkie władze, urzędy i organa, o ile w kraju do załatwiania spraw, należących do jej zakresu działania lub do współdziałania w ich załatwianiu są powołane, oraz wszystkie wyżej wymienione zakłady naukowe i wychowawcze; ona zaś sama podlega bezpośrednio Ministerstwu Wyznań i Oświecenia.

Art. II.

Ustawy i rozporządzenia o ile w nich wobec poszczególnych kategoryi szkół wymienionych w art. I. określony jest zakres działania Rady szkolnej krajowej, pozostają przez ustawę tę nienaruszone.

W szczególności zaś pozostaje nienaruszonym statut Rady szkolnej krajowej, ogłoszony na mocy cesarskiego postanowienia z dnia 25. czerwca 1867, a zmieniony na mocy cesarskiego postanowienia z dnia 23. października 1875, o ile w nim wobec kategoryi szkół wymienionych w art. I. ustęp 1, 2 i 3 określony jest jej zakres działania; a tak samo rozporządzenie ministeryalne z dnia 9 stycznia 1895 L. 586, o ile w niem określony jest jej zakres działania wobec szkół wymienionych w art. I ustępie 4-tym.

Art. III.

W sprawach podległych jej szkół i personalu jest Rada szkolna krajowa instancyą pierwszą, względnie wyższą, o ile władze jej podwładne w kraju do rozstrzygania tych spraw w niższej instancyi są powołane.

Od orzeczenia Rady szkolnej krajowej służy stronom rekurs do Ministerstwa Wyznań i Oświecenia w ciągu dni czternastu, które liczą się od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

Rekurs wniesiony być ma do Rady szkolnej krajowej bezpośrednio i ma moc wstrzymującą, o ile ustawa inaczej nie stanowi. Bliższe szczegóły co do wniesienia rekursu będą określone w drodze rozporządzenia.

Art. IV.

Rada szkolna krajowa składa się:

1. z przewodniczącego, którym jest Namiestnik kraju, albo Wiceprezydent Rady szkolnej krajowej, albo gdy ten funkcyi swojej pełnić nie może, zastępca wyznaczony przez Namiestnika;

2. z referentów spraw szkolnych administracyjnych i ekonomicznych;

3. z inspektorów szkolnych krajowych;

4. z trzech delegatów Wydziału krajowego, z których jeden musi być rusinem, a którzy posiadać mają bierne prawo wyboru do Sejmu krajowego;

5. z trzech duchownych religii katolickiej, a mianowicie jednego obrządku łacińskiego, drugiego obrządku greckiego, trzeciego obrządku ormiańskiego, z jednego duchownego wyznania ewangelickiego i jednego reprezentanta wyznania izraelickiego;

6 z sześciu zawodowych znawców szkolnictwa, z których trzech ma być powołanych z grona nauczycieli szkół wyższych, jeden z grona nauczycieli szkół średnich, jeden ze szkół ludowych względnie seminaryów nauczycielskich, jeden ze szkół handlowych lub szkół przemysłowych. Dwóch z tych sześciu członków musi być Rusinów;

7. z dwóch delegatów miast, z których jednego wybiera Rada miasta Lwowa, drugiego Rada miasta Krakowa. Delegaci ci posiadać mają bierne prawo wyboru do Rady gminnej i nie mogą być nauczycielami, podlegającymi Radzie szkolnej krajowej.

Przed objęciem czynności mają członkowie Rady szkolnej krajowej złożyć w ręce jej przewodniczącego ślubowanie w miejsce przysięgi na wierność i posłuszeństwo Cesarzowi, na zachowanie ustaw zasadniczych i wszystkich innych ustaw, na sumienne spełnianie obowiązków i na zachowanie tajemnicy urzędowej obrad.

Art. V.

Członków Rady szkolnej krajowej wymienionych w artykule 4 pod l. 5, i 6 mianuje Cesarz, a to wymienionych w art. 4 pod l. 5 na wniosek Ministra Wyznań i Oświecenia, oparty na propozycyi Namiestnika, a wymienionych w art. 4 pod l. 6 na wniosek Ministra Wyznań i Oświecenia, oparty na propozycyi Wydziału krajowego, przedłożonej przez Namiestnika. W sprawie wniosku o nominacyę duchownych wyznania katolickiego i ewangelickiego Namiestnik porozumie się z Ordynaryatami metropolitalnymi i z krajową władzą zwierzchniczą wyznania ewangelickiego.

Członkowie Rady, wymienieni w art. 4 pod l. 4, 5, 6, 7 urzędują przez lat trzy, poczem ponownie mogą być wybrani względnie mianowani.

Członkom wymienionym, pod l. 4—7 przyzna Sejm odpowiednie wynagrodzenie z funduszów krajowych.

Art. VI.

Rada szkolna krajowa na posiedzeniach pełnych i na posiedzeniach sekcyi załatwia kolegialnie sprawy, w których ma powziąć decyzyę, albo zdanie swoje i wnioski przedłożyć Ministerstwu Wyznań i Oświecenia.

Sekcyi, które w zakresie swego działania samoistnie stanowią, jest trzy: pierwsza dla spraw szkół ludowych i seminaryów nauczycielskich, druga dla spraw szkół średnich, trzecia dla spraw szkół handlowych i przemysłowych.

Rozdział czynności pomiędzy posiedzenia pełne i sekcyjne określa regulamin wewnętrzny Rady szkolnej krajowej, zachowując przytem zasadę, że sprawy ogólnej natury zastrzeżone być mają pełnej Radzie, ale i te przygotowane przez obrady i wnioski właściwych sekcyi.

Art. VII.

Na posiedzeniach pełnych mają głos stanowczy wszyscy członkowie Rady, wymienieni w artykule 4 pod l. 4—7, zaś z członków wymienionych pod l. 2 i 3 tylko ośmiu, a to oprócz członka, który o przedmiocie obrad referuje i inspektora szkolnego krajowego, do którego zakresu agend przedmiot obrad bezpeśrednio należy, z reszty obecnych starsi służbą w tej samej randze.

Na posiedzeniach sekcyjnych mają głos stanowczy wszyscy członkowie Rady, wymienieni pod l. 4—7 art. 4, wchodzący w skład danej sekcyi, z członków zaś wymienionych pod l. 2 i 3 tylko czterech, a to oprócz członka, który o przedmiocie obrad referuje i inspektora szkolnego krajowego, do którego zakresu agend przedmiot obrad bezpośrednio należy, z reszty obecnych starsi służbą w tej samej randze.

W skład każdej sekcyi wchodzą referenci spraw szkolnych administracyjnych i ekonomicznych i inspektorowie szkolni krajowi, załatwiający sprawy należące do danej sekcyi, z innych zaś członków ci, których Rada szkolna krajowa do danej sekcyi przeznaczyła. Delegaci Wydziału krajowego wejść mają po jednym, znawcy szkolnictwa po dwóch do każdej sekcyi.

Każdy członek Rady może głosować tylko w jednej sekcyi. Wyjątek pod tym względem zachodzi tylko co do referentów administracyjnych i inspektorów szkolnych krajowych, o ile oni załatwiają sprawy dwóch sekcyi. Jeżeli jednak przedmiotem obrad sekcyi jest sprawa dotycząca nauki religii, ćwiczeń religijnych lub nauczycieli religii, to reprezentant wyznania i obrządku, do którego dana sprawa się odnosi, chociażby nie był członkiem sekcyi ma prawo do uczestniczenia w posiedzeniach i głosowania nad tą sprawą.

Rada szkolna krajowa może powołać do poszczególnych spraw znawców zawodowych, którzy obecni będą na posiedzeniu z głosem doradczym; na posiedzenia sekcyi III. będzie ich zaś w liczbie trzech, również z głosem doradczym, powoływać stale.

Art. VIII.

Rada szkolna krajowa uchwala bezwzględną większością głosów, w razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący. Do ważności obrad pełnego posiedzenia, potrzeba obecności dziesięciu, do ważności obrad sekcyi obecności pięciu członków uprawnionych do głosowania, oprócz przewodniczącego. Przewodniczący Rady może wstrzymać wykonanie powziętej uchwały, jeżeli zdaniem jego uchwała sprzeciwia się obowiązującym przepisom. W takim przypadku odnosi się przewodniczący do Ministra Wyznań i Oświecenia, a o decyzyi jego zawiadamia następnie Radę.

Przewodniczący Rady przewodniczy zarazem jej sekcyom.

Art. IX.

Sprawy nie wymagające uchwały Rady lub jej sekcyi załatwia przewodniczący Rady z pomocą referentów i urzędników pomocniczych Rady.

W nagłych przypadkach może przewodniczący zarządzić na swoją odpowiedzialność obiegowe lub potoczne załatwienie takich spraw, które podlegają uchwale, winien jednak na najbliższem posiedzeniu zawiadomić o tem Radę pełną, względnie jej sekcyę celem przyjęcia zarządzenia do potwierdzającej wiadomości.

Art. X.

Wykonaniem uchwał zajmuje się przewodniczący Rady z pomocą jej referentów administracyjnych i ekonomicznych, inspektorów szkolnych krajowych i urzędników pomocniczych.

Delegatami Rady w sprawach dydaktyczno-pedagogicznych są przedewszystkiem inspektorowi szkolni krajowi.

Rada pełna i sekcye mają jednak prawo za zgodą przewodniczącego wyznaczać specyalne komisye dla przygotowania pewnych spraw lub wysyłać z grona swego delegatów celem dochodzenia lub załatwienia na miejscu ważnych spraw.

Art. XI.

Regulamin wewnętrzny czynności z uwzględnieniem powyższych postanowień uchwala Rada szkolna krajowa, a zatwierdza Ministerstwo Wyznań i Oświecenia.

Art. XII.

Urzędników pomocniczych, lokalu i potrzeb kancelaryjnych dostarcza Radzie szkolnej krajowej c. k. Namiestnictwo.

Art. XIII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w trzy miesiące po jej ogłoszeniu, a z tą chwilą gasną mandaty członków powołanych do Rady na mocy statutu obecnie obowiązującego.

Art. XIV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Memu Ministrowi Wyznań i Oświecenia i Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 15. lutego 1905.

Franciszek Józef w. r.

Hartel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 15. marca 1905. **Część VII.**

Nr. 40.

U s t a w a

z dnia 17. lutego 1905 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o tworzeniu włości rentowych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1.

W celu utrzymania i wytworzenia rolniczych gospodarstw średnich rozmiarów, może Królestwo Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, stosownie do postanowień niniejszej ustawy, za pośrednictwem „galicyjskiej krajowej Komisyi dla włości rentowych“, udzielać pożyczek (pożyczek rentowych), które winny być z reguły przez opłatę rocznej renty (annuitety) oprocentowane, jakoteż umarzane i które na posiadłości rolniczej (włości rentowej §§ 4 i n.) hipotecznem prawem zastawu winny być ubezpieczone.

Warunki udzielenia pożyczki rentowej.

Cele, na które pożyczka rentowa udzieloną być może.

§ 2.

Pożyczka rentowa może być udzieloną na następujące cele:

a) na spłatę ciężących na gospodarstwie (§§ 4—6) wierzytelności hipotecznych;

b) na spłatę współspadkobierców gospodarstwa;

c) na spłatę ceny kupna lub części ceny kupna, tudzież innych kosztów w razie nabycia gospodarstwa lub w razie nabycia części gospodarstwa od innych jego współwłaścicieli, lub w razie nabycia gruntów, które mają być połączone w jedną posiadłość lub przyłączone do posiadłości;

d) na pokrycie kosztów, których wymaga wybudowanie lub restauracya budynku mieszkalnego lub budynków gospodarskich na posiadłości stanowiących gospodarstwo, o ile te budynki są potrzebne do porządnego prowadzenia gospodarstwa;

e) na pokrycie kosztów robót melioracyjnych (nawodnień, odwodnień i t. p.);

f) na sprawienie martwego lub żywego inwentarza potrzebnego dla prowadzenia porządnego gospodarstwa na posiadłości;

g) na dostarczenie kapitału obrotowego, potrzebnego do prowadzenia porządnego gospodarstwa na posiadłości, wyjątkowo w tych wypadkach, gdy tego kapitału na odpowiednich warunkach w inny sposób nie można otrzymać.

Właściwości zaciągającego pożyczkę.

§ 3.

Pożyczki rentowej można udzielić tylko własnowolnemu rólnikowi, który w zawodzie rolniczym dowiódł praktycznego wyrobienia i w ogólności okazał zdolność gospodarczą tak, iż jest podstawa do przypuszczenia, iż pożyczkę rzeczywiście obróci na cel, na który jest przeznaczoną i że dobrze gospodarując, utrzyma się na włości rentowej.

Właściwości gospodarstwa.

§ 4.

Gospodarstwo, które przez zahipotekowanie na niem prawa zastawu dla pożyczki rentowej staje się włością rentową, musi być przedewszystkiem poddanem gospodarce rolniczej lub lasowej i nie może mieć mniejszej powierzchni niż 3 ha, ani też większej powierzchni, niż 60 ha, jakoteż nie może wykazywać w rocznym czystym przychodzie katastralnym mniej, niż 50 K, a więcej niż 1000 K.

Wszystkie do gospodarstwa należące nieruchomości muszą być złączone w jedno ciało hipoteczne.

§ 5.

W razie nabycia gospodarstwa lub gruntów, które mają być połączone w jedno gospodarstwo, winien z reguły kompleks gruntów, albo tworzyć nierozerwalną całość, albo też każdy oddzielny kawałek gruntu winien mieć takie rozmiary i kształt, jakoteż położenie w stosunku do innych części składowych gospodarstwa, iżby o ile możności jak najbardziej odpowiadały celom gospodarki.

Od tych wymogów można odstąpić, jeśli w skutek ich braku ze względu na dane stosunki porządna gospodarka istotnie nie ucierpi.

§ 6.

Gospodarstwo musi obejmować budynki mieszkalne i gospodarcze, potrzebne do prowadzenia porządnej gospodarki, w odpowiednim stanie, lub też musi być daną — czy to przez to, że na ten cel przyznaną będzie pożyczka rentowa, czy to w inny odpowiedni sposób — dostateczna rękojmia, że budynki takie będą wybudowane lub do odpowiedniego stanu przyprowadzone.

Wysokość pożyczki rentowej.

§ 7.

Wysokość pożyczki rentowej wraz z ewentualnie poprzedzającymi ją ciężarami (§ 9) nie może przenosić kwoty, którą da trzydziestokrotny czysty dochód katastralny wraz z połową wartości, w której są ubezpieczone budynki mieszkalne i gospodarcze, potrzebne do prowadzenia porządnej gospodarki, lub też kwoty, która przedstawiać będzie trzy czwarte części wartości gospodarstwa, oznaczonej przez osobne jego oszacowanie.

W obrębie powyżej określonej granicy należy wymierzać pożyczkę rentową tylko taką, aby właściciel włości rentowej mógł po uwzględnieniu ciężarów, ciężących na włości (§ 9) wraz z mającą ją obciążać rentą, tudzież po uwzględnieniu kosztów gospodarstwa, mieć w pozostałym czystym przychodzie z włości dostateczne pokrycie kosztu odpowiedniego utrzymaniu siebie i swej rodziny.

Stosunek własności.

§ 8.

Pożyczki rentowej można udzielić tylko wyłącznemu właścicielowi gospodarstwa lub temu, kto je na wyłączną własność nabędzie.

Stosunek współwłasności między małżonkami nie wyklucza udzielenia pożyczki rentowej.

Hipoteczne zabezpieczenie.

§ 9.

Pożyczki rentowej można tylko wtedy udzielić, jeśli prawo zastawu dla niej może być wpisanem (zaintabulowanem) z odpowiedniem pierwszeństwem hipotecznem na gospodarstwie (§ 4), na którego rzecz pożyczka rentowa ma być zużytą (§ 2).

Pierwszeństwo hipoteczne wtedy jest odpowiedniem, jeśli prawo zastawu dla pożyczki rentowej w wykazie hipotecznym obejmującym włość rentową następuje bezpośrednio po podatkach, daninach publicznych i tych ciężarach, które ewentualnie na tem ciele hipotecznem ciężą jako zobowiązania wynikłe ze spółki wodnej w myśl § 23 ustawy państwowej z dnia 30. maja 1869 Dz. u. p Nr. 93, lub z pożyczki zaciągniętej bądź to w myśl § 1 ustawy państwowej z dnia 6. lipca 1896 Dz. u. p. Nr. 144, bądź to w myśl § 44 ustawy państwowej z dnia 7. czerwca 1883 Dz. u. p. Nr. 92.

Pierwszeństwo hipoteczne przysługujące służebnościom gruntowym, wymowom, prawom najmu i dzierżawy i ciężarom realnym, któreby ciężyły na gruntach, stanowić mającą włość rentową, o tyle nie przeszkadza udzieleniu pożyczki rentowej, o ile te ciężary przypuszczalnie nie będą zagrażać istnieniu i rozwojowi gospodarczemu włości rentowej i bezpieczeństwu pożyczki rentowej.

Zabezpieczenie pożyczki rentowej przez wpis hipoteki łącznej na kilku ciałach hipotecznych jest niedopuszczalnem.

§ 10.

Przy udzielaniu pożyczki rentowej należy badać, chociażby uzyskanie odpowiedniego pierwszeństwa hipotecznego w myśl § 9 nie przedstawiało trudności, czy gospodarcza trwałość włości rentowej i bezpieczeństwo pożyczki rentowej nie będą przypuszczalnie zagrożone przez ciężary, następujące po pożyczce rentowej.

Stosunek prawny między właścicielem włości rentowej, a krajową Komisyą dla włości rentowych.

Ogólne obowiązki właściciela włości rentowej.

§ 11.

Właściciel włości rentowej ma użyć pożyczki rentowej rzeczywiście na osiągnięcie celu, na który mu udzieloną została. Dalej jest on obowiązany porządnie gospodarować na włości rentowej, a więc także utrzymywać w dobrym stanie budynki mieszkalne i gospodarskie, potrzebne do porządnego gospodarowania. Również ma on obowiązek utrzymywać w dobrym stanie, a w razie potrzeby uzupełniać gospodarczy inwentarz martwy i żywy.

Właściciel włości rentowej winien wcześnie uiszczać podatki przypadające z włości rentowej i stosownie do rozporządzeń krajowej Komisyi dla włości rentowych określających bliżej ten obowiązek ubezpieczać potrzebne do porządnego prowadzenia gospodarki budynki mieszkalne i gospodarskie, martwy i żywy inwentarz gospodarczy i zebrane płody od ognia, a o ile tak zarządzi krajowa Komisya dla włości rentowych, także zasiewy od gradu.

Właściciel włości rentowej winien wykazać stosownie do szczegółowych przepisów, które wyda krajowa Komisya dla włości rentowych, w jaki sposób zużył pożyczkę rentową, dalej, że wcześnie uiścił przypadające z włości rentowej podatki, że się od ognia a ewentualnie od gradu ubezpieczył, jakoteż, że każdorazowe premie opłacił.

Właściciel włości rentowej winien też przedłożyć oświadczenie odnośnego zakładu ubezpieczającego, że zakład sumę ubezpieczoną wypłaci do jego rąk jedynie za zezwoleniem krajowej Komisyi dla włości rentowych.

Ustanowienie pełnomocnika dla współwłaścicieli.

§ 12.

Jeśli po zaintabulowaniu prawa zastawu dla pożyczki rentowej powstanie odnośnie do włości rentowej stosunek współwłasności a to między osobami, które nie są małżonkami (§ 8), natenczas są współwłaściciele obowiązani ustanowić, z reguły z pośród siebie pełnomocnika, któremu poruczą gospodarowanie na włości rentowej i którego uprawnią do zastępywania współwłaścicieli w obec Komisyi dla włości rentowych we wszystkich sprawach dotyczących pożyczki rentowej. Ustanowienie pełnomocnika w sposób

prawem przepisany winno nastąpić w terminie najwyżej 4 miesięcy od chwili wpisania współwłasności w księgach gruntowych i o osobie pełnomocnika winna być w tymże terminie zawiadomiona krajowa Komisya dla włości rentowych.

Pełnomocnik musi mieć właściwości wymagane w § 3.

Nadzór krajowej komisyi dla włości rentowych.

§ 13.

Krajowa Komisya dla włości rentowych ma czuwać — stosownie do szczegółowych przepisów, które wyda — nad wypełnieniem zobowiązań, nałożonych na właściciela włości rentowej w postanowieniach § 11.

Komisya jest dalej uprawnioną, jeśli właściciel włości rentowej nie wypełnia odnośnych zobowiązań, uiszczać, — w jego zastępstwie przypadające z włości rentowej podatki, zawrzeć umowę o ubezpieczenie od ognia i gradu i uskuteczniać stąd wynikające wypłaty.

Opłacanie renty.

§ 14.

Właściciel włości rentowej winien z reguły (§ 15) płacić, od chwili wypłacenia mu pożyczki rentowej począwszy, półrocznie z dołu przypadającą rentę na oprocentowanie i umorzenie pożyczki rentowej.

Miejsce płatności renty i półroczne terminy oznaczy kontrakt rentowy.

Renta wynosi stosownie do tego, czy krajowa Komisya rentowa wypłaciła pożyczkę w 4 procentowych, czy w 4·5 procentowych listach rentowych (§ 52), 4·5 procent, lub 5 procent imiennej wartości listów rentowych i w pierwszym wypadku winna być uiszczoną przez 56 lat, w drugim zaś przez 52 lat.

Przyznanie wolnego roku.

§ 15.

Jeśli pożyczka rentowa udzieloną została na cel oznaczony w § 2 lit c), natenczas może być w kontrakcie rentowym zawarte postanowienie, że opłata renty ma się rozpocząć dopiero po upływie roku od dnia wypłaty pożyczki rentowej.

W takim razie podwyższa się dłużny kapitał rentowy o kwotę równą jednorocznym odsetkom od wydanych listów rentowych a przypadająca od tak podwyższonego kapitału rentowego renta płaconą będzie po myśli § 14 przez 56, względnie 52 lat.

Ściąganie zaległych rent.

§ 16.

Jeśli właściciel włości rentowej nie uiści renty w terminie jej płatności a nie zachodzą szczególne okoliczności, któreby nakazywały natychmiastowe ściągnięcie renty, natenczas winna krajowa Komisya dla włości rentowych przedewszystkiem dłużnika upomnieć, wyznaczając mu równocześnie odpowiedni termin do spłaty renty, po którego bezskutecznym upływie mogą być wdrożone kroki do przymusowego ściągnięcia renty.

Wypowiedzenie pożyczki rentowej przez właściciela włości rentowej.

§ 17.

Właściciel włości rentowej może po upływie dziesięciu lat od zaintabulowania prawa zastawu dla pożyczki rentowej wypowiedzieć krajowej Komisyi dla włości rentowych pożyczkę rentową w celu spłacenia jej już to w całości, już w części.

Przed upływem wspomnianego okresu czasu może właściciel włości rentowej wypowiedzieć krajowej Komisyi dla włości rentowych, czy to jednorazowo, czy w kilku wypowiedzeniach, co najwyżej razem tylko jedną czwartą część jeszcze do spłaty pozostającej pożyczki rentowej.

Krajowa Komisya rentowa może w wypadkach szczególnie godnych uwzględnienia pozwolić właścicielowi włości rentowej na wypowiedzenie czy to całej, czy resztującej części pożyczki rentowej, nawet przed upływem okresu czasu ustanowionego w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu.

Wypowiedziana pożyczka rentowa lub wypowiedziana jej część winna być spłaconą w 6 miesięcy od uskutecznienia wypowiedzenia w miejscu płatności, które oznacza kontrakt rentowy.

Jeśli wypowiedziana i spłacona kwota z pożyczki rentowej wynosi przynajmniej czwartą część pozostającej jeszcze spłaty pożyczki rentowej, natenczas jest właściciel włości rentowej uprawnionym zażądać ułożenia nowego planu umorzenia, na którego podstawie reszta pożyczki rentowej pozostająca

do spłaty, może być umorzoną w obrębie czasu, jaki w myśl kontraktu rentowego pozostaje jeszcze dla umorzenia pożyczki.

Wypowiedzenie pożyczki rentowej przez krajową Komisyę dla włości rentowych.

§ 18.

Krajowa Komisya dla włości rentowych ma prawo wypowiedzenia właścicielowi włości rentowej pożyczki w celu jej spłacenia w następujących wypadkach:

a) jeżeli właściciel włości rentowej przez dłuższy przeciąg czasu nie czyni zadość zobowiązaniom określonym w § 11;

b) jeżeli sposób prowadzenia gospodarstwa jest taki, że może zmniejszyć znacznie i na dłuższy przeciąg czasu wartość włości rentowej;

c) jeżeli gospodarcze postępowanie właściciela włości rentowej jest lekkomyślne a wskutek tego słusznie można przypuszczać, że się on nie zdoła utrzymać na włości rentowej;

d) jeżeli krajowa Komisya dla włości rentowych wdrożyła dla ściągnięcia jednej zaległej spłaty renty kroki egzekucyjne;

e) jeżeli do majątku właściciela włości rentowej otworzono konkurs;

f) jeżeli właściciel włości rentowej utracił własnowolność lub jeśli włość rentowa przeszła na właściciela, który nie jest własnowolnym (§ 3), a słusznie należy przypuszczać, że wskutek tego będzie zagrożoną odpowiednia celowi gospodarka na włości rentowej lub bezpieczeństwo pożyczki rentowej;

g) jeżeli włość rentowa przeszła na własność osoby, która innym wymogom określonym w § 3 nie odpowiada;

h) jeżeli współwłaściciele włości rentowej nie wypełnili nałożonego na nich w § 12 zobowiązania, pomimo wystosowania do nich wezwania, po upływie terminu 4-miesięcznego w dalszym terminie dwumiesięcznym.

W sześć miesięcy po uskutecznieniu wypowiedzenia należy spłacić pożyczkę rentową w miejscu płatności, oznaczonem w kontrakcie rentowym.

Wypowiedzenie pożyczki rentowej w następstwie wywłaszczenia włości rentowej lub oddzielenia jej części.

§ 19.

W razie wywłaszczenia włości rentowej ma zarówno krajowa Komisya dla włości rentowych jak właściciel włości rentowej prawo wypowiedzieć

pożyczkę rentową celem jej spłaty, po prawomocności orzeczenia wywłaszczającego.

Jeżeli wywłaszczoną zostanie tylko część włości rentowej lub jeżeli w myśl postanowień § 20 ustęp ostatni i § 21 niniejszej ustawy oddzieloną zostanie z włości rentowej jakaś jej część, natenczas może krajowa Komisya dla włości rentowych wypowiedzieć pożyczkę rentową celem jej spłaty w całości lub części jeżeli wymiar powierzchni lub czysty dochód katastralny spadnie poniżej najniższej granicy, oznaczonej w § 4, lub jeżeli pożyczka rentowa nie mieści się już w obrębie granicy oznaczonej w § 7, lub wreszcie, jeżeli wogóle w skutek oddzielenia jest wykluczoną możność gospodarowania odpowiedniego celowi na pozostałej części włości rentowej.

Wypowiedzianą pożyczkę rentową należy spłacić w 6 miesięcy od uskutecznienia wypowiedzenia w miejscu płatności, oznaczonem w kontrakcie rentowym.

Niepodzielność włości rentowej. Warunki oddzielenia części składowych. Częściowa spłata pożyczki rentowej.

§ 20.

Obciążenie gospodarstwa pożyczką rentową ma — jak długo ta pożyczka hipotecznie na gospodarstwie cięży — to następstwo, że czynności prawne, których przedmiotem jest oddzielenie z niepodzielnej włości rentowej jakiejś części składowej wymagają do swej ważności zezwolenia krajowej Komisyi dla włości rentowych i że, wyjąwszy wypadki określone w ustępie trzecim niniejszego paragrafu i w § 25 oddzielenie części składowej włości rentowej nie może przyjść do skutku, bez zezwolenia krajowej Komisyi dla włości rentowych.

Otwarcie nowego wykazu hipotecznego dla oddzielonej części przy równoczesnem przeniesieniu prawa zastawu dla pożyczki rentowej na nowy wykaz hipoteczny jest niedopuszczalnem.

Nie zachodzi potrzeba zezwolenia krajowej Komisyi dla włości rentowych, jeżeli oddzielenie ma nastąpić w drodze wywłaszczenia lub na podstawie wpisu hipotecznego, który istniał już w czasie wejścia w życie skutków prawnych niepodzielności.

§ 21.

Krajowa Komisya dla włości rentowych winna udzielić zezwolenia na oddzielenie części składowej włości rentowej, o ile oddzielenie takie konie-

cznem jest w celu budowy, przełożenia lub rozszerzenia publicznych gościńców lub dróg, przeprowadzenia regulacyi wód lub odwodnień lub w celu podjęcia innych zarządzeń odpowiadających interesom publicznym lub kultury krajowej.

Udzielenie przyzwolenia może Komisya dla włości rentowych uczynić zależnem od spłaty części pożyczki rentowej, odpowiadającej wartości tej części składowej nieruchomości, która miałaby być oddzieloną.

§ 22.

Krajowa Komisya dla włości rentowych winna dalej udzielić zezwolenia na oddzielenie części składowej włości rentowej, jeżeli oddzielenie ma nastąpić w celu zamiany za inną nieruchomość, która ma być wcieloną do włości rentowej, a nie jest mniejszej wartości niż część składowa, która ma być oddzieloną i jeżeli jest dowiedzionem, że ta zamiana leży albo w interesie arondacyi włości rentowej, albo lepszego gospodarowania na niej (§ 10 ustawy państwowej z 6. lutego 1869 r. Dz. u p. Nr. 18 i ustawa krajowa z 5. kwietnia 1870 r. Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 36).

§ 23.

Krajowa Komisya dla włości rentowych może we wszystkich innych wypadkach zezwolić na oddzielenie składowej części włości rentowej, jeżeli w skutek oddzielenia:

a) wymiar powierzchni lub czysty dochód katastralny nie spadną poniżej granic oznaczonych w § 4 jako najniższe; lub

b) pożyczka rentowa nie przeniesie granicy określonej w § 7; lub

c) odpowiednie celowi gospodarowanie na pozostałej części włości rentowej nie stanie się niemożliwem.

Łączenie włości rentowych i wcielanie do nich nieruchomości.

§ 24.

Łączenie dwu lub więcej włości rentowych w jedną włość rentową jest niedozwolonem. Połączenie innej nieruchomości z włością rentową może nastąpić za zezwoleniem krajowej Komisyi dla włości rentowych. Komisya może udzielić zezwolenia, jeżeli:

a) nieruchomość nie jest obciążoną i

b) wskutek połączenia nieruchomości z włością rentową powierzchnia włości rentowej lub czysty dochód katastralny z niej nie przeniosą najwyższego wymiaru oznaczonego w § 4, jakoteż

c) przez to połączenie gospodarowanie odpowiednie celowi na włości rentowej zostanie ułatwionem i popartem.

Zmiany na włości rentowej wskutek agrarnych operacyi.

§ 25.

Zmiany, które nastąpią odnośnie do części składowych włości rentowej jako skutek przeprowadzenia operacyi agrarnej na podstawie ustaw państwowych z dnia 7. czerwca 1883 r. Dz. u. p. Nr. 92—94 i ustaw krajowych z dnia 19. grudnia 1899 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 18—20 nie wymagają zezwolenia krajowej Komisyi dla włości rentowych.

Ustanowienie praw zastawu.

§ 26.

Po wpisaniu niepodzielności włości rentowych w księgach gruntowych mogą być na niej skutecznie ustanawiane umowne prawa zastawu, o ile nie chodzi o żadne z obciążeń wymienionych w § 9 ustępie drugim niniejszej ustawy, jedynie na podstawie zezwolenia krajowej Komisyi dla włości rentowych.

Postanowienia hipoteczne.

Uprawnienie krajowej Komisyi dla włości rentowych do wnoszenia podań hipotecznych.

§ 27.

Krajowa Komisya dla włości rentowych jest uprawnioną do wnoszenia podań do właściwych sądów o podjęcie wszystkich tych hipotecznych czynności urzędowych, które stoją w związku z tworzeniem włości rentowych i pożyczką rentową.

W szczególności może krajowa Komisya dla włości rentowych żądać także intabulacyi prawa własności na włości rentowej na rzecz zaciągającego pożyczkę rentową.

Dokumenty, w szczególności kontrakty rentowe, na których podstawie tego rodzaju podania, wnoszone będą, muszą odpowiadać wymogom prawnym.

Intabulacya prawa zastawu dla pożyczki rentowej i adnotacya niepodzielności włości rentowej.

§ 28.

Jeżeli na podstawie kontraktu rentowego wniesiono podanie o intabulacyę prawa zastawu dla pożyczki rentowej, naówczas właściwy sąd hipoteczny winien takiemu podaniu uczynić zadość jedynie wtedy, jeżeli:

1. włość rentowa tworzy tylko jedno ciało hipoteczne lub jeżeli nieruchomości składające włość rentową należą wprawdzie do kilku ciał hipotecznych, jednakże równocześnie wniesiono podanie o ich połączenie w jedno ciało hipoteczne a nie ma przeciwko takiemu ich połączeniu przeszkody, i

2. jeżeli to gospodarstwo jest wolne od ciężarów, lub jeżeli ciężące na niem pretensye będą równocześnie wykreślone, albo wreszcie jeżeli wierzyciele hipoteczni zezwolą na przyznanie wymaganego (§ 9) stopnia pierwszeństwa dla pożyczki rentowej.

Nie podlega badaniu sądów hipotecznych, czy zachodzą warunki udzielenia pożyczki rentowej po myśli §§ 2—7, § 9 ustęp 3 i § 10 niniejszej ustawy.

Równocześnie z intabulacyą pożyczki rentowej należy wpisać na karcie stanu majątkowego adnotacyę niepodzielności włości rentowej i to w następującej formule: „Niepodzielna włość rentowa w myśl ustawy z dnia . . . i kontraktu rentowego z dnia . . . . między galicyjską krajową Komisyą dla włości rentowych i . . . .“

Wykreślenie adnotacyi o niepodzielności.

§ 29.

Skoro wykreślonem zostanie prawo zastawu dla pożyczki rentowej, należy też wykreślić adnotacyę o niepodzielności a to w braku podania nawet z urzędu.

Uwidocznienie zezwolenia krajowej Komisyi dla włości rentowych.

§ 30.

We wszystkich wypadkach, w których w myśl niniejszej ustawy jest wymagane zezwolenie krajowej Komisyi dla włości rentowych na wpis w księgach hipotecznych, należy, jeśli krajowa Komisya dla włości rentowych

sama nie wniosła podania o wpis, wyraźnie uwidocznić przy dotyczącym wpisie, że Komisya zezwolenia nań udzieliła.

Rejestr (Index).

§ 31.

W każdym sądzie hipotecznym winien być prowadzonym rejestr (index) włości rentowych.

Powołane do wykonywania ustawy organa samorządne.

Krajowa Komisya dla włości rentowych i Wydział krajowy.

§ 32.

W myśl postanowień niniejszej ustawy są powołane do tworzenia włości rentowych, udzielania pożyczek rentowych i sprawowania czynności połączonych z emisyą listów rentowych.

1. Ustanowiona przy Wydziale krajowym jako organ krajowy, z siedzibą we Lwowie, krajowa Komisya dla włości rentowych;

2. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Postanowienia ustawy z 24. kwietnia 1874 Dz. u. p. Nr. 48, mają zastosowanie do wytworzonej niniejszą ustawą organizacyi kredytu ziemskiego.

Skład krajowej Komisyi dla włości rentowych.

§ 33.

W skład krajowej Komisyi dla włości rentowych wchodzą: Marszałek krajowy lub jego zastępca jako przewodniczący i sześciu członków, z których wybiera dwóch Sejm krajowy, dwóch Wydział krajowy a wreszcie dwóch powołuje Namiestnik.

Każdy członek Komisyi ma zastępcę w ten sam sposób wybranego, względnie powołanego, który go zastępuje w razie zajścia przeszkody w urzędowaniu członka.

Czas trwania funkcyi przewodniczącego i członków.

§ 34.

Przewodniczący i wybrani przez Sejm krajowy jakoteż przez Wydział krajowy członkowie należą do Komisyi przez czas trwania kadencyi sejmowej.

Jeżeli któryś z członków (lub zastępców) wybranych przez Sejm lub Wydział krajowy wystąpi z Komisyi przed upływem kadencyi sejmowej, natenczas należy na resztę czasu jej trwania wybrać nowego członka (lub zastępcę).

Członkowie (lub zastępcy) powołani przez Namiestnika nie są powołani na określony okres czasu, jednakże mogą być każdego czasu odwołani i przez innych zastąpieni.

Uchwały Komisyi.

§ 35.

Uchwały krajowej Komisyi dla włości rentowych zapadają na posiedzeniach (absolutną) bezwzględną większością głosów.

Przewodniczący bierze udział w głosowaniach. W razie równości głosów rozstrzyga go zapatrywanie, do którego przystąpił przewodniczący.

Komisya jest zdolną do powzięcia uchwały, skoro oprócz przewodniczącego bierze udział w posiedzeniu 3 członków (lub zastępców), a wśród nich jeden członek (lub zastępca) z pośród członków (zastępców) powołanych przez Namiestnika.

Zawieszenie uchwał Komisyi. Orzeczenie Wydziału krajowego.

§ 36.

Przewodniczący ma prawo zawiesić uchwałę Komisyi.

Jeżeli uchwała została zawieszoną, rozstrzyga Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem o przedmiocie uchwały a to orzeczenie ma być podstawą dalszego postępowania.

Jeżeli w głosowaniu nad udzieleniem pożyczki rentowej lub nad sprawą w której chodzi o bezpieczeństwo pożyczki rentowej lub bezpieczeństwo listów rentowych, członkowie (zastępcy) powołani przez Namiestnika zostali

w mniejszości, na żądanie Namiestnika ma nastąpić postępowanie przepisane w poprzednim ustępie § niniejszego na wypadek zawieszenia uchwały.

Zakres działania Komisyi.

§ 37.

Krajowa Komisya dla włości rentowych, o ile nie chodzi o sprawy, które są zastrzeżone Sejmowi, Wydziałowi krajowemu lub porozumieniu Wydziału krajowego z Namiestnictwem, powołaną jest do stanowienia we wszystkich sprawach, które w myśl niniejszej ustawy dotyczą tworzenia włości rentowych, udzielania pożyczek rentowych i sprawowania czynności połączonych z emisyą listów rentowych. W szczególności ma Komisya podejmować potrzebne dochodzenia i stwierdzenia, wydawać zarządzenia konieczne dla przeprowadzenia uchwał i przedkładać wnioski odpowiednie.

Krajowa Komisya dla włości rentowych zastępuje kraj wobec osób trzecich w sprawach należących do jej zakresu działania. Wszystkie do tych spraw odnoszące się pisma i dokumenty — z wyjątkiem listów rentowych (§ 49) wychodzą w imieniu krajowej Komisyi dla włości rentowych.

§ 38.

W szczególności oznacza krajowa Komisya dla włości rentowych wartość gospodarstwa, na które ma być udzieloną pożyczka i zarządza ewentualnie potrzebne w tym celu oszacowania (§ 7).

Przy takiem oszacowaniu należy uwzględnić z jednej strony także ciężary na gospodarstwie ciężące, z drugiej strony wzrost wartości, którego niezawodnie należy oczekiwać, zwłaszcza zaś wzrost wartości wynikający w skutek wybudowania lub przyprowadzenia do należytego stanu budynków mieszkalnych i gospodarczych, potrzebnych do porządnego prowadzenia gospodarstwa.

W razie potrzeby należy na razie poprzestać na tymczasowem oszacowaniu, przeprowadzić zaś stanowcze oszacowanie dopiero po ukończeniu robót budowlanych i ubezpieczeniu budynków.

Oszacowanie należy przeprowadzać za pomocą wyznaczonych do tego organów krajowej Komisyi dla włości rentowych lub rzeczoznawców, w poszczególnych wypadkach powoływanych.

Komisya jest uprawnioną wydawać instrukcye o przeprowadzeniu oszacowania

Regulamin oszacowań podlega zatwierdzeniu ze strony Wydziału krajowego, który w tej mierze ma porozumieć się z Namiestnictwem.

§ 39.

Krajowa Komisya dla włości rentowych ma dalej przyznawać pożyczki rentowe, sporządzać kontrakty rentowe, zawiadamiać Wydział krajowy o potrzebie wydania listów rentowych i zarządzać ich wydanie.

§ 40.

Krajowa Komisya dla włości rentowych ma prawo przedstawiać Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie zastosowania środków zmierzających do podniesienia kultury krajowej a w szczególności w sprawie podejmowania melioracyi gruntowych (nawodnień, odwodnień i t. p.) jakoteż operacyi agrarnych, o ile do przedłożenia takich wniosków nadarzy się jej sposobność przy wykonywaniu poruczonego jej nadzoru nad gospodarstwem na włościach rentowych.

Koszta krajowej Komisyi dla włości rentowych.

§ 41.

Wydatki potrzebne na utrzymanie krajowej Komisyi dla włości rentowych łącznie z wynagrodzeniem jej organów i odszkodowaniem za ich podróże oraz pełnienie służby poza miejscem siedziby ponosi fundusz krajowy.

Przewodniczący i członkowie (zastępcy) Komisyi pełnią swe obowiązki bezpłatnie, może im jednak być przyznanem wynagrodzenie w razie, jeśli pełnienie obowiązków wymaga szczególnych trudów. Również mają oni prawo do dyet i zwrotu kosztów podróży przy wyjazdach podejmowanych z urzędu.

§ 42.

Na wnoszących prośbę o pożyczkę rentową nie należy nakładać obowiązku zwrotu kosztów zbadania wniesionego podania przez krajową Komisyę dla włości rentowych, jeśli prośby te będą czy to w całości, czy częściowo tylko uwzględnione.

Przeciwnie na starającego się o pożyczkę rentową, którego prośba nie będzie uwzględnioną, można nałożyć obowiązek zwrotu tych kosztów już to w całości, już w stosownej części.

Komisya może zarządzić, że przy wniesieniu podania o pożyczkę rentową ma wnoszący podanie złożyć pewną odpowiednią kwotę jako zabezpie-

czenie zwrotu owych kosztów. Wysokość kwot, jakie tym tytułem winnyby być składane, może być oznaczoną w osobnej taryfie.

Zakres działania Wydziału krajowego.

§ 43.

Wydział krajowy nadzoruje działalność krajowej Komisyi dla włości rentowych i wydaje zarządzenia zastrzeżone dlań w myśl niniejszej ustawy.

§ 44.

Wydział krajowy wydaje regulaminy służbowe dla organów krajowej Komisyi dla włości rentowych i zarządzenia potrzebne dla zapewnienia prawidłowego toku jej działalności, mianuje jej organa, oznacza ich pobory i ustanawia wysokość należnych im dyet i kosztów podróży.

Wydział krajowy ustanawia dalej wynagrodzenia należące się przewodniczącemu lub członkom (zastępcom) Komisyi za szczególne trudy, jakoteż należne im dyety i koszta podróży. Członkom Komisyi, którzy są urzędnikami państwowymi, należy przyznać dyety i koszta podróży w myśl przepisów obowiązujących dla urzędników państwowych.

§ 45.

Wydział krajowy winien corocznie przedkładać Sejmowi krajowemu sprawozdania o czynnościach krajowej Komisyi dla włości rentowych i jej kosztach, o udzielonych pożyczkach rentowych, jako też o hipotecznych prawach zastawu dla tych pożyczek nabytych, o stanie emisyi listów rentowych i funduszów odnoszących się do listów rentowych (§ 61).

Odpowiedzialność za zaciągnięte przez kraj zobowiązania.

§ 46.

Za zobowiązania zaciągnięte przez kraj w myśl niniejszej ustawy odpowiadają w pierwszym rzędzie a mianowicie odnośnie do zobowiązań wypływających z emisyi listów rentowych, przedewszystkiem majętności, które dla tych listów stanowią kaucyę (§§ 51 i 61) a w dalszym rzędzie Królestwo Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Prawo nadzoru władz państwowych.

§ 47.

Namiestnictwo jest uprawnionem badać całą działalność krajowej Komisyi dla włości rentowych.

Namiestnictwo może też każdego czasu zażądać przedłożenia potrzebnych wykazów o działalności krajowej Komisyi dla włości rentowych i jej zapasach kasowych.

§ 48.

Dla wykonywania określonego w § 47 nadzoru nad działalnością Komisyi ma rząd ustanowić swego Komisarza, do którego też należeć będzie wykonywanie zadań przekazanych komisarzowi rządowemu w ustawie z dnia 24. kwietnia 1874 r. Dz. u. p. Nr. 48. Komisarz ten ma nadto te wszystkie prawa, które są wypływem nadzoru państwowego nad bankami akcyjnymi lub udziałowymi.

Jeśliby Komisya przekroczyła swój zakres działania lub naruszyła przepisy ustawowe, natenczas ma Namiestnik prawo po wysłuchaniu Wydziału krajowego zakazać wykonania jej uchwał.

Listy rentowe.

Emisya listów rentowych.

§ 49.

Kraj Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem ma prawo wydawać listy rentowe opiewające na okaziciela.

Listy rentowe wystawia Wydział krajowy pod tytułem: „List rentowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem“ i „Лист рентовий Королївства Галичини і Володимириї з Великим Княжеством Краківским“.

Listy rentowe mają mieć arkusz kuponowy i talon.

Bliższe przepisy o formie i treści listów rentowych, o wysokości kwot, na które mogą opiewać poszczególne sztuki listów, o liczbie kuponów, które mają być dołączone do każdego listu rentowego, o planie umorzenia listów rentowych, wyda Wydział krajowy za zatwierdzeniem przez Ministerstwa: skarbu i rolnictwa.

Najwyższa suma listów rentowych.

§ 50.

Każdoczesna suma znajdujących się w obiegu listów rentowych nie może przenosić kwoty 5,000.000 koron.

Podwyższenie tej kwoty może nastąpić jedynie w drodze ustawy krajowej.

Stosunek listów rentowych do pożyczek rentowych.

§ 51.

Suma wydanych listów rentowych nie może przewyższać równoczesnej sumy niespłaconych a prawem zastawu ubezpieczonych pożyczek rentowych.

Pożyczki rentowe ubezpieczone prawem zastawu odpowiadają jako kaucya na zaspokojenie pretensyi płynących z listów rentowych. Tę właściwość należy uwidocznić w księgach hipotecznych przy intabulacyi prawa zastawu dla zabezpieczenia roszczenia z pożyczki rentowej (§ 5 ustawy z dnia 24 kwietnia 1874 r. Dz. u. p. Nr. 48).

Stopa procentowa listów rentowych.

§ 52.

Listy rentowe będą wydawane w dwu typach, a mianowicie z cztero- i cztero i pół procentowem oprocentowaniem.

Wydział krajowy ustanawia każdym razem stopę procentową, z którą listy rentowe mają być wydawane.

Daty wystawienia listów rentowych.

§ 53.

Listy rentowe będą wydawane z określonemi, odpowiadającemi terminom zapadłości kuponów datami, a mianowicie: z 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października.

Uwierzytelnienie listów rentowych przez komisarza rządowego.

§ 54.

Wystawienie listów rentowych może tylko wtedy nastąpić, gdy komisarz rządowy (§ 48) uwierzytelni swoim podpisem dodane do każdego listu rentowego potwierdzenie, że list ten wydany jest na podstawie pożyczki rentowej hipotecznem prawem zastawu zabezpieczonej.

Wypłata i spłata pożyczek rentowych w listach rentowych.

§ 55.

Po przeprowadzeniu hipotecznej intabulacyi prawa zastawu dla pożyczki wypłaconą będzie pożyczka w listach rentowych według nominalnej ich wartości.

Krajowa Komisya dla włości rentowych może sobie jednak zastrzedz komisową sprzedaż listów rentowych na rachunek zaciągającego pożyczkę rentową.

Spłaty kapitału, które w razie wypowiedzenia pożyczki rentowej lub pewnej jej części trzeba uiścić, mogą być uiszczone stosownie do wyboru dłużnika w gotówce lub w listach rentowych wedle ich nominalnej wartości.

Prawo posiadacza listu rentowego.

§ 56.

Posiadacz listu rentowego ma prawo do podjęcia odsetek listu rentowego, które przypadają półrocznie z dołu w dniu zapadłości kuponu, a w razie wylosowania listu rentowego, do wypłaty imiennej wartości wylosowanego listu.

Wycofanie z obiegu listów rentowych.

§ 57.

Listy rentowe wycofuje się z obiegu albo w drodze skupu o ile je nabyć można po imiennej wartości lub poniżej tejże, albo przez wylosowanie.

Wydział krajowy postanawia na wniosek krajowej Komisyi dla włości

rentowych, czy i o ile wycofanie listów rentowych ma być dokonanem w jednej lub drugiej drodze i oznacza losowania, które należy podjąć.

Losowanie listów rentowych.

§ 58.

Losowanie powinno być na ośm dni przed terminem losowania podanem do publicznej wiadomości przez obwieszczenie, — obejmujące także sumę listów rentowych, które mają być wylosowane — w krajowej gazecie urzędowej i w części urzędowej „Gazety wiedeńskiej“. Akt losowania odbywać się winien publicznie.

Suma listów rentowych, które będą wylosowane, winna odpowiadać kwocie, która na 14 dni przed losowaniem stanowiła cały stan majątku funduszu umorzenia (§ 63) o ile ten fundusz po myśli postanowienia § 57 nie został użyty na wykupno listów rentowych.

Kwoty niższe niż najmniejsze, na które list zastawy może opiewać nie będą uwzględniane przy losowaniu.

Numera wyciągniętych listów rentowych winny być ogłoszone w urzędowej gazecie krajowej i w urzędowej części „Gazety wiedeńskiej“.

Wypłata wylosowanego listu rentowego.

§ 59

Wypłata wylosowanego listu rentowego następuje w sześć miesięcy od wylosowania za zwrotem listu rentowego wraz z arkuszem kuponowym i talonem i za równoczesnem wyrównaniem zaległych jeszcze po dzień płatności listu a nie zadawnionych odsetek, tudzież za potrąceniem sumy, ewentualnie brakujących a nie zapadłych kuponów.

Oprocentowanie wylosowanego listu rentowego ustaje z dniem jego płatności.

Niszczenie listów rentowych wycofanych z obiegu.

§ 60.

Listy rentowe nabyte czy to w drodze wykupna czy wylosowania, zarówno jak i listy, które wskutek spłat pożyczek rentowych wracają do kasy, winny być natychmiast niszczone wraz z arkuszami kuponowymi i talonami.

Fundusze emisyi listów rentowych.

§ 61.

Dla przeprowadzenia czynności, odnoszących się do emisyi listów rentowych, winny być utworzone trzy fundusze, a to:

a) fundusz oprocentowania listów rentowych;

b) fundusz umorzenia listów rentowych;

c) fundusz rezerwowy listów rentowych.

Także te fundusze odpowiadają jako kaucya za zaspokojenie zobowiązań płynących z listów rentowych.

Sposób tworzenia funduszu oprocentowania i jego przeznaczenie.

§ 62.

Fundusz oprocentowania jest przeznaczony na oprocentowanie listów rentowych, a tworzy się go z tych części wpływających rent, które są przeznaczone na oprocentowanie pożyczek rentowych.

Sposób tworzenia funduszu umorzenia i jego przeznaczenie.

§ 63.

Fundusz umorzenia jest przeznaczonym na wykupywanie listów rentowych i spłatę wylosowanych listów rentowych i tworzy się:

a) z tych części wpływających rent, które są przeznaczone na umorzenie pożyczek rentowych;

b) ze spłaconych gotówką pożyczek rentowych.

Sposób tworzenia funduszu rezerwowego i jego przeznaczenie.

§ 64.

Fundusz rezerwowy jest przeznaczonym na pokrycie możliwych braków w funduszu oprocentowania i umorzenia i tworzy się:

a) z części funduszu oprocentowania i umorzenia, przypadających na zadawnione kupony i listy rentowe;

b) z kwot wpływających tytułem odsetek zwłoki;

c) z oprocentowania funduszów wymienionych w § 61;

d) z innych ewentualnie osiągniętych przychodów.

Lokacye zasobów gotówki.

§ 65.

Krajowa Komisya dla włości rentowych winna starać się o pewną i korzystną lokacyę czasowo niepotrzebnych zapasów gotówkowych a zwłaszcza zapasów funduszów wymienionych w § 61.

Wydział krajowy postanawia po wysłuchaniu krajowej Komisyi dla włości rentowych o sposobie lokacyi zapasów gotówki.

Postanowienie o sposobie lokacyi zapasu gotówki funduszów wymienionych w § 61 podlega zatwierdzeniu Ministerstwa skarbu i rolnictwa.

Czynności bankowe krajowej komisyi dla włości rentowych.

§ 66.

Krajowa Komisya dla włości rentowych ma prawo — pominąwszy udzielanie pożyczek rentowych i kupno i sprzedaż listów rentowych (§§ 55 i 57), — tylko o tyle podejmować czynności bankowe, o ile to jest koniecznem dla lokowania zapasów gotówki w myśl § 65.

Uczestniczenie w licytacyach i nabywanie włości rentowych.

§ 67.

Krajowa Komisya dla włości rentowych ma prawo stawać na licytacyach włości rentowych i nabywać je imieniem kraju.

Włości rentowe nabyte na licytacyach należy jak najrychlej pozbywać.

Postanowienia końcowe.

Statut krajowej Komisyi dla włości rentowych.

§ 68.

Regulaminy czynności i obrad dla działalności krajowej komisyi dla włości rentowych i bliższe przepisy, potrzebne dla przeprowadzenia prac, które w myśl niniejszej ustawy ma krajowa Komisya dla włości rentowych podejmować, w szczególności przepisy o treści kontraktu rentowego, jako też przepisy dotyczące prowadzenia działu pożyczek rentowych i emisyi listów rentowych, ma wydać w granicach niniejszej ustawy Wydział krajowy w osobnym statucie.

Statut podlega zatwierdzeniu Ministerstwa skarbu i rolnictwa.

Wejście w życie ustawy.

§ 69.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w czasie, który ustanowi i określi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i ogłosi w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Wykonanie ustawy.

§ 70.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Moim Ministrom rolnictwa, sprawiedliwości, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. lutego 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r. **Kosel** w. r.

Buquoy w. r. **Klein** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 5. kwietnia 1905. **Część VIII.**

Nr. 41.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6 marca 1905 L. 2574/pr.

Podaje się niniejszem do publicznej wiadomości, że Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lutego 1905 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

I.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Przecławiu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę w Przecławiu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu, od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Przecławiu, powiatu Mieleckiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłokę w Przecławiu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że — analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) — w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy

do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Przecławiu.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta, lub o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Bożyków.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Bożyków Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897

(Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy w Holendrach jako drogowego i w Litwinowie jako mostowego a to na obu rogatkach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Podhajcach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Podhajce-Halicz.

Art. I.

Radzie powiatowej w Podhajcach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Podhajce-Halicz, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania posta-

nowień, zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach, a to na każdej z nich według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IV.

Uchwała

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Żółkwi, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Żółkiew-Kamionka strumiłowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Żółkiew-Kamionka strumiłowa Wydziałowi powiatowemu w Żółkwi, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże

ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omytonej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Denysów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Podhajce-Deny-

sów, Wydziałowi powiatowemu w Podhajcach, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta, połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach według następującego wymiaru:

I. W Zahajkach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

II. W Rakowcu:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kolbuszowej, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Mielec.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Kolbuszowa-Mielec, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach, a to na każdej z nich według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą uchwała sejmowa zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25), którą nadano Radzie powiatowej w Kolbuszowej prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Mielec na jednej rogatce.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie miasta Sokala, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Bugu w Sokalu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się gminie m. Sokala prawo do pobierania myta od dwóch mostów na rzece Bugu w Sokalu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy miasta Sokala.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 6 (sześć) h.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 6 (sześć) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z chwilą wejścia w wykonanie tej uchwały, traci moc obowiązującą uchwała sejmowa zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44), i przedłużona rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 15. maja 1900 (Dz. u. kr. Nr. 67), na podstawie której pobiera gmina miasta Sokala opłaty mytnicze od przewozu przez rzekę Bug.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

VIII.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Bobrowie, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłokę między Bobrową i Kędzierzem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się obszarowi dworskiemu w Bobrowie, powiatu Ropczyckiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Wisłokę między Bobrową i Kędzierzem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Bobrowie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnych należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Nr. 42.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 14. marca 1905 L. 15.868/pr., o uwolnieniu od stempli i należytości prawnych niżej poszczególnionych przedsiębiorstw melioracyjnych.

Według reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 31. października 1904, L. 65.039, służy po myśli § 11 ust 1 ustawy z 30. czerwca 1884, Dz. p. p. Nr. 116, uwolnienie od stempli i należytości prawnych następującym przedsiębiorstwom melioracyjnym:

1. Kolmacya bagien naddniestrzańskich (ustawa z 29. maja 1903, Dz. u. kr. Nr. 58).

2. Uzupełnienie obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby i regulacyą potoku Dźwinki z dopływami (ustawa z 21. maja 1903, Dz. u. kr. Nr. 55).

3. Uzupełnienie obwałowania Wisły od ujścia Raby do Woli rogowskiej wraz z obwałowaniem prawego brzegu Raby i regulacyą potoków Uszwicy i Grobki z dopływami (ustawa z 29. maja 1903, Dz. u. kr. Nr. 61).

4. Zabudowanie i zalesienie debr w gminie Zniesienie, powiatu Lwowskiego (ustawa z 23. grudnia 1903, Dz. u. kr. Nr. 41 ex 1904).

5. Zabudowanie i zalesienie debr w gminie Mikołajów, powiatu Żydaczowskiego (ustawa z 23. grudnia 1903, Dz. u. kr. Nr. 42 ex 1904).

6. Regulacya potoku Błotni z dopływami (ustawa z 10. lipca 1904, Dz. u. kr. Nr. 88).

7. Konserwacya robót regulacyjnych na potokach Krzemienicy i Babulówce z dopływami, oraz na potoku Trześni, (ustawa z 28. lutego 1904, Dz. u. kr. Nr. 37).

Potocki w. r.

Nr. 43.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. lutego 1905, L. 10.277, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Bugu w Dobrotworze, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Bugu w Dobrotworze, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Bugu w Dobrotworze, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 17. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 44.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. lutego 1905, L. 11.898, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze Busk-Toporów, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900 Dz. u. kr. Nr. 58, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze Busk-Toporów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowice:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze Busk-Toporów, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 17. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. lutego 1905 L. 11.144, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Stryju pod Żydaczowem i Iwanowicami na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Żydaczowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Stryju pod Żydaczowem i Iwanowicami na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Żydaczowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Stryju pod Żydaczowem i Iwanowicami, pod warunkiem

utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, czy to idącej, czy to jadącej na wozie, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 17. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 46.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 28. lutego 1905, L. 18.035, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Brody, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Brody udzielonej ustawą z dnia 7. lipca 1896, Dz. u. k. Nr. 47, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie, ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Brody na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 7. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 47, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886, Dz. u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Brody pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach, mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;
b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;

c) przy drodze do Wielkich folwarków obok starego okopiska;
d) przy drodze do Małych folwarków obok skarbowego chmielnika;
e) na Jurydyce w miejscu dawnego wału miejskiego;
f) na Podzamczu naprzeciw skarbowego browaru;
g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 10 (dziesięć) h;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych

ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Brody pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 28. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 47.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. lutego 1905 L. 17.892, w przedmiocie przedłużenia gminie w Kaniowie starym, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu względnie od przewozu na rzece Wiśle w Kaniowie starym na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie w Kaniowie starym, powiatu Bialskiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 99), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu względnie od przewozu na rzece Wiśle w Kaniowie starym na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie w Kaniowie starym, powiatu Bialskiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu względnie od przewozu na rzece Wiśle w Kaniowie starym, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 6 (sześć) h;

b) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

c) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałówki, bukała i trzylatki 6 (sześć) h;

d) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h;

e) wyłącznie tylko przy przewozie: od każdej osoby, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 28. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 48.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. lutego 1905 L. 11.899, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radziechów-Niedźwiedzie-Kulików na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radziechów-Niedźwiedzie-Kulików na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Radziechów-Niedźwiedzie-Kulików, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego i zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należności mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 17. lutego 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 49.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. marca 1905, L. 20.075, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Gródku, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Gródek-Załuż na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Gródku, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 23), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Gródek-Załuż, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się ponownie prawo do pobierania myta na drodze gminnej Gródek-Załuż, Wydziałowi powiatowemu w Gródku, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której

obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. marca 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. marca 1905 L. 20.484, w przedmiocie dalszego poboru opłaty gminnej od słodzonych napojów w Radymnie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w piśmie z 22. lutego 1905 L. 22.761, zezwala gminie Radymno na dalszy pobór i pod warunkami ustawą z dnia 4. grudnia 1890 Dz. u. kr. Nr. 48, przyzwolonej opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych po 8 halerzy od litra, na przeciąg lat sześciu, to jest do końca roku 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. marca 1905 L. 188.164 ex 1904, o przekazaniu funkcyi wydziału rewirów rybackich w dorzeczu Złotej Lipy Wydziałowi krajowemu.

C. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z dnia 3. listopada 1904 L. 29.619, rozporządziło na podstawie § 30 ustawy o rybołostwie z 31. października 1887 (Dz. u. kr. Nr. 37 z r. 1890), że aż do dalszego zarządzenia nie zaprowadza się wydziału rewirów rybackich dla dorzecza Złotej Lipy i że funkcye tego wydziału przechodzą na Wydział krajowy we Lwowie, co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 17. marca 1905.

Nr. 52.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. marca 1905 L. 188.164 ex 1904, o przekazaniu funkcyi wydziału rewirów rybackich w dorzeczu Bystrzycy Nadwórniańskiej i Sołotwińskiej Wydziałowi krajowemu.

C. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z dnia 3. listopada 1904 L. 29.619, rozporządziło na podstawie § 30 ustawy o rybołostwie z 31. października 1887 (Dz. u. kr. Nr. 37 z r. 1890), że aż do dalszego zarządzenia nie zaprowadza się wydziału rewirów rybackich dla dorzecza Bystrzycy Nadwórniańskiej i Sołotwińskiej i że funkcye tego wydziału przechodzą na Wydział krajowy we Lwowie, co się podaje do powszechnej wiedomości.

Lwów, dnia 17. marca 1905.

Nr. 53.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. marca 1905, L. 21.600, w przedmiocie podwyższenia opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych w mieście Gorlicach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w piśmie z dnia 21. lutego 1905 L. 25.140, zezwala gminie m. Gorlice na pobór opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych, na czas do końca roku 1907, w podwyższonej wysokości po 22 h od jednego litra, pod warunkami ustanowionymi w ustawie z dnia 7. czerwca 1888, Dz. u. kr. Nr. 68, i w rozporządzeniu Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1903, Dz. u. kr. Nr. 15, które niniejszem częściowo zmienionem zostaje.

We Lwowie, dnia 14. marca 1905

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 19. kwietnia 1905. Część IX.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Ministerstwa Wyznań i Oświaty, Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 13. listopada 1904, celem wykonania ustawy z dnia 6. grudnia 1894 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 19 ex 1896 — obowiązujące w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o poborze opłat od spadków na rzecz funduszu szkolnego krajowego.

I. Opłaty na rzecz funduszu szkolnego krajowego od spadków, co do których przeprowadzono pertraktacye w sądzie znajdującym się w Galicyi.

Wymiar.

§ 1.

Opłatę na rzecz funduszu szkolnego krajowego (opłatę szkolną) od spadków, określonych w § 1 ustawy krajowej z dnia 6. grudnia 1894, po osobach zmarłych po wejściu w życie tej ustawy, mają wymierzać, skoro pertraktacyę przedsiębierze jeden ze sądów galicyjskich. Władze powołane do wymiaru rządowych należytości od przeniesienia własności (sądy — organa skarbowe), o ile czysty spadek obliczony w analogicznem zastosowaniu postanowień ustawy dla wymiaru rządowej należytości i z uwzględnieniem § 5 ustawy z dnia 6 grudnia 1894, przewyższa kwotę 500 złr. w. a. (1000 koron).

§ 2.

Władze powołane do wymiaru opłaty szkolnej (§ 1) rozstrzygają o przewidzianem w § 6 ustawy wliczaniu w opłatę zapisów na cele szkolne, przyczem należy uwzględniać obowiązujące w danym czasie postanowienia ustawowe o funduszu szkolnym krajowym (obecnie ustawa z dnia 24 kwietnia 1894, Dz. ust. i rozp kraj Nr. 49).

W wypadkach takiego wliczenia nie należy wyłączać tych zapisów z czystego spadku, lecz przy wymiarze należnej opłaty szkolnej przedewszystkiem tak postępować, jak gdyby tych zapisów nie ustanowiono Dopiero od wymierzonej w ten sposób opłaty szkolnej należy potrącić zapisy.

O uwolnieniu legatów wymienionych w § 7 ustawy rozstrzyga Wydział krajowy na podanie stron obowiązanych do uiszczenia opłaty. Takie zapisy jeżeli uwolnione będą od opłaty szkolnej, należy uwzględniać przy oznaczeniu stopy taryfowej, wedle której w myśl §§ 2 i 3 ustawy opłata ma być wymierzoną, przy cyfrowem obliczeniu jednak opłaty samej nie mają one być brane w rachubę.

§ 3.

W wypadkach, w których sądy obowiązane są do wymierzania rządowej należytości od przeniesienia własności, mają one za pomocą wezwania płatniczego wedle wzoru A) zawiadomić o wymierzeniu opłaty stronę, obowiązaną do jej uiszczenia, a duplikat wezwania, na którym uwidocznić należy dzień doręczenia stronie, udzielić powołanemu do pobrania opłaty c. k. urzędowi podatkowemu (c. k. głównemu urzędowi podatkowemu) celem przypisania, poboru i zarachowania tej opłaty; sąd krajowy i sądy powiatowe we Lwowie i w Krakowie mają udzielić wyżej wspomnianego duplikatu c. k. urzędowi wymiaru należytości, znajdującemu się w siedzibie tych sądów. (Wzór A.)

Jeżeli rządową należytość przenośną wymierza władza skarbowa, ma ona wymierzyć opłatę równocześnie z rządową należytością, używając w tym celu formularza wezwania płatniczego wedle wzoru B). (Wzór B.)

Przypis i utrzymanie w ewidencyi.

§ 4.

Przypis i ewidencyę wymierzonych opłat we Lwowie i w Krakowie uskutecznia urząd wymiaru należytości — poza Lwowem i Krakowem urzędy podatkowe powołane do przyjmowania tych opłat, które to urzędy mają pro-

wadzić w tym celu księgę likwidacyjną dla opłat od spadków według wzoru C). Ta książka likwidacyjna ma być każdego roku na nowo założoną i opatrzoną liczbami porządkowemi — poczynającemi się corocznie od 1. Wzór C.

Liczbę porządkową księgi likwidacyjnej dla opłat należy w razie wymierzenia opłaty przez sąd, uwidocznić na duplikacie wezwania płatniczego udzielonego urzędowi wymiaru należytości, względnie urzędowi podatkowemu (§ 3), jeżeli zaś wymiaru dokonała kierująca władza skarbowa I. instancyi (urząd wymiaru należytości, dyrekcya okręgu skarbowego) albo urząd podatkowy sam, należy tę liczbę porządkową uwidocznić w nagłówku wezwania płatniczego oraz przy odnośnej pozycyi rejestru B) w księdze likwidacyjnej dla należytości rządowych w rubryce „Uwaga“.

Rubryka 5 księgi likwidacyjnej opłat pozostaje niewypełnioną, jeżeli opłatę wymierza sąd. Do tej księgi likwidacyjnej należy prowadzić index sporządzony alfabetycznie.

Po upływie każdego miesiąca sporządzą urzędy wymiaru należytości we Lwowie i w Krakowie, jak również urzędy podatkowe poza obrębem Lwowa i Krakowa, dosłowny wyciąg z ksiąg likwidacyjnych co do opłat w ciągu miesiąca do księgi likwidacyjnej wpisanych, a wyciąg ten z dołączeniem dokumentów odnoszących się do wymiaru tego przepisu (duplikaty sądowych wezwań płatniczych, projekty wymiarów organów skarbowych) ma być dołączony do dziennika przychodu dla funduszu szkolnego krajowego (§ 6).

Projekty wymiarów organów skarbowych mogą być w razie potrzeby podejmowane z Wydziału krajowego za pokwitowaniem, które po uskutecznionym zwrocie tych projektów w krótkiej drodze ma być zwrócone.

§ 5.

Tak samo, jak wymierzona należytość rządowa, mają być i przypisane opłaty szkolne i to bez względu na to, czy wymiar dokonany został przez organa skarbowe, czy przez sądy, utrzymywane w ewidencyi aż do ich uiszczenia w wyciągu G) prowadzonym oddzielnie od wyciągu przeznaczonego dla należytości państwowych (wzór XVI do § 52 instrukcyi, wydanej reskryptem Ministerstwa Skarbu z 17. stycznia 1885 l. 1728, o formalnem traktowaniu i zarachowywaniu bezpośrednich należytości).

W tych wypadkach, w których wedle osnowy prenotacyi dotyczącej należytości rządowej, także i termin płatności będącej z nią w związku opłaty szkolnej jest odroczony, należy opłatę w analogicznem zastosowaniu postanowień powyższego ustępu wpisać do zapisku X. b) dla należytości rządowych i utrzymywać ją w tym zapisku ewidencyi.

Okoliczność tę należy uwidocznić w rubryce „Uwaga“ księgi likwidacyjnej dla opłat szkolnych.

Uiszczenie.

§ 6.

Opłatę na rzecz funduszu szkolnego krajowego uiszcza się w urzędzie podatkowym, powołanym do poboru będącej w związku z nią należytości rządowej, względnie w wypadkach określonych w § 3 ustępu 1 tego rozporządzenia w urzędzie podatkowym znajdującym się w siedzibie sądu.

Urzędy podatkowe mają uiszczone u nich z tytułu opłat kwoty, po poprzedniem zalikwidowaniu na podstawie księgi likwidacyjnej (§ 4) a przy wymiarach sądowych po umieszczeniu numeru księgi likwidacyjnej na oryginale wezwania płatniczego wpisywać jako pobrane, pozycya za pozycyą do
Wzór D. wykazu prowadzonego wedle wzoru D), który należy co miesiąca zakładać na nowo i wraz z końcową sumą miesięczną przenosić do dziennika przychodu funduszu szkolnego krajowego.

Spis ten stanowi załącznik wspomnianego dziennika przychodu.

Główne urzędy podatkowe we Lwowie i Krakowie winny dziennik przychodu funduszu szkolnego krajowego przesyłać Wydziałowi krajowemu nie bezpośrednio jak inne urzędy podatkowe, lecz za pośrednictwem urzędów wymiaru należytości (Ekspozytury Departamentu rachunkowego).

Płatność i odsetki za zwlokę.

§ 7.

Opłaty mają być uiszczane w ciągu dni 30 po doręczeniu wezwania płatniczego, a licząc od dnia po upływie tego terminu, należy uiszczać pięcioprocentowe odsetki zwłoki w myśl § 9 ustawy.

Od opłat nie przewyższających dwóch koron, następnie od ułamków poniżej dwóch koron nie ma się liczyć odsetek zwłoki.

Wydział krajowy może zezwolić na dłuższy termin spłaty i na spłaty częściowe; takie zezwolenie nie narusza jednak obowiązku opłacania odsetek zwłoki.

Przymusowe ściąganie i ewentualne zabezpieczenie.

§ 8.

Przymusowe ściąganie i ewentualne zabezpieczenie opłat uskutecznia się tak samo, jak przy należytościach rządowych i należy do organów skarbo-

wych bez względu na to, czy wymiar uskuteczniły organa sądowe czy skarbowe. Organa skarbowe mają w tym względzie stosować się analogicznie do postanowień §§ 65 do 70 instrukcyi o formalnem traktowaniu i zarachowywaniu należytości bezpośrednich.

Jak długo opłata nie będzie uiszczoną lub całkowicie zabezpieczoną, nie może w myśl obowiązujących przepisów nastąpić sądowe przyznanie spadku.

Środki prawne.

§ 9.

Rekursy przeciw opłatom, wymierzonym przez sądy, będą rozstrzygane w sądowym toku instancyi. O dokonanej w toku instancyi zmianie opłaty wymierzonej przez sądy, należy zawiadomić urzęda wymiaru należytości we Lwowie i Krakowie jeżeli opłatę przypisano w tych urzędach (§ 4 ustęp 1), w innych zaś wypadkach ten urząd podatkowy, który do pobrania opłaty jest powołany — a to w ten sposób, że mu się udziela jednego egzemplarza odnośnej rezolucyi.

Tok instancyi przy środkach prawnych przeciw wymiarom opłat dokonanym przez organa skarbowe jest taki sam, jak przy środkach prawnych przeciw wymiarowi odnośnej należytości rządowej, przyczem stosować należy analogicznie postanowienia ustawy z 19. marca 1876, Dz. ust. p. Nr. 28, (§ 8 ustęp 1 ustawy z 6. grudnia 1894).

Jeżeli w toku instancyi zmieniono rządową należytość przenośną a zmianę tę spowodowało odmienne oznaczenie wartości czystego spadku, lub odmienny rozdział tegoż między spadkobierców i legataryuszów i z tego powodu opłata przypadałaby w innej kwocie niż ją pierwotnie wymierzono, w takim razie należy z urzędu dokonać odpowiedniej zmiany opłaty.

W ten sam sposób należy postąpić, jeżeli po uskutecznionym wymiarze opłaty skarbowej Wydział krajowy orzekł zwolnienie zapisów na cele dobroczynne i humanitarne od opłat na rzecz funduszu krajowego szkolnego po myśli § 7 ustawy z 6. grudnia 1894.

Jeżeli w toku instancyi zniżono wymiar opłaty, w takim razie urzędy wymiaru należytości we Lwowie i w Krakowie, względnie odnośny urząd podatkowy poza obrębem Lwowa i Krakowa przeprowadzi odpisanie nienależnie wymierzonej opłaty w księdze likwidacyjnej dla opłat szkolnych i dołączy do dziennika przychodu funduszu szkolnego krajowego odnośną rezolucyę sądową — jeśli odpisanie dozwolił sąd, w innych zaś wypadkach rozporządzenie władzy skarbowej zarządzające odpisanie lub odpis tego rozporządzenia przez władzę skarbową wystawiony i potwierdzony.

Jeżeli zaś nienależnie wymierzona kwota jest już zapłaconą, w takim razie należy ją zwrócić w analogicznem zastosowaniu przepisów obowiązujących przy zwracaniu należytości rządowych i zwrócone kwoty zarachować w dzienniku rozchodu funduszu szkolnego krajowego, dołączając rozporządzenie zarządzające zwrot i kwit strony.

Główne urzędy podatkowe we Lwowie i w Krakowie mają dziennik rozchodu funduszu szkolnego krajowego przesyłać Departamentowi rachunkowemu Namiestnictwa nie bezpośrednio jak inne urzędy podatkowe, lecz za pośrednictwem urzędów wymiaru należytości (Ekspozytury Departamentu rachunkowego).

W razie późniejszego podwyższenia opłaty, należy to podwyższenie zapisać pod nową pozycyą księgi likwidacyjnej dla opłat szkolnych, a zarazem przy pozycyi pierwotnej jak i dodatkowej w rubryce „Uwaga“ uwidocznić wzajemny ich związek.

Sądowe wykazy przyznanych spadków.

§ 10.

Sądy pertraktujące spadki obowiązane są wedle § 8 ustawy udzielać Wydziałowi krajowemu półrocznie wykazy takich spadków przyznanych w ciągu półrocza, których czysta wartość przewyższa kwotę 500 złr. w. a. (1.000 koron) i które z tego powodu podlegają opłacie wedle ustawy z 6. grudnia 1894, (§ 1 ustęp 1 tego rozporządzenia).

Wykazy te mają być sporządzone wedle wzoru E. i w ciągu dni 14. po upływie każdego półrocza odsyłane do Wydziału krajowego.

Wpisywanie spadków do wykazu winno się odbywać równocześnie z wydaniem dekretu dziedzictwa.

Rubryki 4 do 9 wykazu należy wypełniać z reguły na podstawie przedłożonego przez stronę pokwitowanego wezwania płatniczego na opłatę szkolną. Jeżeli strona przed przyznaniem spadku nie wykazała się z uiszczenia, lecz tylko z zabezpieczenia opłaty (§ 8) w takim razie rubryki 5 do 9 tego wykazu pozostawi się niewypełnione i zaznaczy w rubryce „Uwaga“ sposób danego zabezpieczenia.

II. Opłaty na rzecz funduszu szkolnego krajowego w wypadku delegowania do rozprawy sądu poza Galicyą.

§ 11.

Jeżeli rozprawę spadkową, do której przeprowadzenia wedle ogólnych prawideł przynależności sądowej powołanym byłby sąd położony w Galicyi

(§ 1 ustawy) przeprowadza w drodze delegacyi sąd poza Galicyą, w takim razie opłatę na rzecz funduszu szkolnego krajowego wymierza c. k. urząd wymiaru należytości we Lwowie.

Powołany według ustawy sąd obowiązany jest zawiadomić o delegacyi urząd wymiaru należytości we Lwowie i galicyjski Wydział krajowy, a o zawiadomieniu tem dać znać delegowanemu sądowi przy przesyłce odnośnych aktów i prosić aby w wypadku, jeżeli delegowany sąd sam wymierzy rządową należytość od przeniesienia własności, po uskutecznionym wymiarze odnośny akt posłał wprost do c. k. urzędu wymiaru należytości we Lwowie celem wymiaru przypadającej opłaty; w wypadku zaś, jeżeli wymiar rządowej należytości miałby być przedsięwzięty przez organ administracyi skarbowej, aby zwrócił uwagę tejże administracyi przy przesłaniu wykazu spadkowego, że urząd wymiaru należytości we Lwowie ma wymierzyć opłatę na rzecz funduszu szkolnego krajowego. W ostatnim wypadku odnośny organ administracyi skarbowej prześle po uskutecznionym wymiarze rządowej należytości akt wymiaru c. k. urzędowi wymiaru należytości we Lwowie.

C. k. urząd wymiaru należytości we Lwowie winien otrzymaną wiadomość o delegowaniu do przeprowadzenia rozprawy sądu poza Galicyą utrzymywać w szczególnej ewidencyi, a w danym razie porozumieć się z władzą powołaną do wymiaru należytości rządowej, a to celem przesłania mu dat służyć mających za podstawę do wymiaru opłaty szkolnej krajowej.

C. k. urząd wymiaru należytości we Lwowie winien przedsięwziąść wymiar opłaty, zarządzić doręczenie stronie odnośnego wezwania płatniczego, a po ukończeniu urzędowania zwrócić natychmiast nadeszłe akta, które służyły do wymiaru tej opłaty.

Opłatę należy w takich wypadkach uiścić w c. k. głównym urzędzie podatkowym we Lwowie.

Zresztą należy stosować analogicznie wyżej wspomniane postanowienia §§ 1—9 tego rozporządzenia.

III. Postanowienia przejściowe; wejście w życie.

§ 12.

Od spadków po osobach, które zmarły przed wejściem w życie ustawy z 6. grudnia 1894, to jest przed dniem trzydziestym po jej ogłoszeniu, nie należy pobierać opłaty zaprowadzonej niniejszą ustawą, tylko taksę ustanowioną dekretem kancelaryi nadwornej z 7. lipca 1808, którą wyłącznie sądy mają wymierzać.

Taksy te winno się przypisywać w księgach kontowych lub likwidacyjnych, które dotąd są w użyciu, natomiast w księgach likwidacyjnych wedle wzoru C. ustanowionych według § 4 niniejszego rozporządzenia, należy przypisywać jedynie opłaty wymierzone wedle ustawy z 6. grudnia 1894.

W spisach pobranych opłat, ustanowionych §-fem 6 tego rozporządzenia, mają urzędy podatkowe zarachowywać także pobór taks spadkowych, uiszczanych wedle dekretu kancelaryi nadwornej z 7. lipca 1808 — przyczem okoliczność, że chodzi o taką taksę spadkową, należy uwidocznić w rubryce „Uwaga“ tego spisu.

Sądy mają co do taks wymierzonych wedle dekretu kancelaryi nadwornej z 7. lipca 1808, jak długo takie wymiary będą się wydarzać i nadal postępować wedle rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z 8. czerwca 1889 L. 11.773, Dziennik rozporządzeń Ministerstwa sprawiedliwości Nr. 38.

§ 13.

To rozporządzenie wchodzi w życie z początkiem drugiego miesiąca po ogłoszeniu, a równocześnie traci moc obowiązującą wydane do ustawy z 6. grudnia 1894 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 19 ex 1896, dotychczasowe rozporządzenie wykonawcze Ministerstwa Wyznań i Oświaty, Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 4. grudnia 1895 L. 25.125.

Wiedeń, dnia 13. listopada 1904.

Koerber w. r. **Hartel** w. r.

Kosel w. r.

Wzór A. do § 3.

Pozycya księgi likwidacyjnej . . . 190

Przy wszystkich podaniach należy powołać się na następną liczbę

Do . . . .

w

. . . .

Wezwanie płatnicze.

Na podstawie ustawy z 6. grudnia 1894 (Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 19 ex 1896), wymierza się Panu do niepodzielnej ręki z . . . . . opłatę na rzecz funduszu szkolnego krajowego od spadku po zmarłym dnia . . . . w . . . . który to spadek przyjęty został za podstawę wymiaru w czystej wartości . . . . K . . . h z uwzględnieniem zezwolonego przez galicyjski Wydział krajowy na podstawie § 7 ustawy uwolnienia dla legatów w kwocie . . . . K . . h

W stałej kwocie . . . . K . . h

Od . . . . pełnych 200 koron według pojedynczej taryfy . . . K . . h od każdych 200 koron, wyznaczonej dla wdowy, względnie wdowca lub krewnych z linii zstępnej i wstępnej spadkodawcy (dziedziców koniecznych) w kwocie . . . . K . . h

Od . . . . pełnych 200 koron według taryfy o 100% wyższej wyznaczonej dla innych osób, a to . . K . . h od każdych 200 koron w kwocie . . . . K . . h

Razem . . . K . . h

Po odliczeniu zapisów policzalnych według § 6 ustawy w sumie . . . . K . . h

w pozostającej reszcie . . . . K . . h
słowami . . . .

Kwotę tę należy uiścić (nie naruszając ewentualnie przysługującego prawa regresu) w c. k. (głów.) urzędzie podatkowym w . . . . w ciągu 30 dni, licząc od dnia po doręczeniu niniejszej uchwały, gdyż w przeciwnym razie ściągnie się ją w sposób przymusowy na koszt Pan . wraz z 5% odsetkami zwłoki, licząc od dnia następującego po upływie powyższego terminu.

Wzywa się Pana, aby bezpośrednio po upływie terminu zapłaty wykazał przed tym sądem uskutecznioną zapłatę.

C. k. Sąd . . . .

dnia . . . .

Stronie obowiązanej do zapłaty doręczono dnia . . . .
Zarządzenie doręczenia.
Ekspedycya 1. (Główny) urząd podatkowy — urząd wymiaru należytości — z dowodem doręczenia.
2. . . . .

Wzór B. do § 5.

Pozycya księgi likwidacyjnej . . . . . . 19 . .

Do . . . .

w

. . . .

Wezwanie płatnicze.

Na podstawie ustawy krajowej z 6. grudnia 1894 (Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 19 ex 1896), wymierza się Panu do niepodzielnej ręki z . . . . opłatę na rzecz funduszu szkolnego krajowego od czystego spadku po zmarł . . dnia . . . . w . . . . który to czysty spadek dla obliczenia rządowej należytości przyjęty został w kwocie . . . K . . h, a po wyłączeniu wymienionego w § 5 ustawy majątku nieruchomego w wartości . . . K . . h, w pozostającej kwocie . . K . . h, z uwzględnieniem zezwolonego przez galicyjski Wydział krajowy na podstawie § 7 ustawy uwolnienia dla legatów w kwocie . . . . K . . h

W stałej kwocie . . . . K . . h

Od . . . . pełnych 200 koron według pojedynczej taryfy . . . K . . h od każdych 200 koron, wyznaczonej dla wdowy, względnie wdowca lub krewnych z linii zstępnej i wstępnej spadkodawcy (dziedziców koniecznych) w kwocie . . . . K . . h

Od . . . . pełnych 200 koron według taryfy o 100% wyższej wyznaczonej dla innych osób, a to . . K . . h od każdych 200 koron w kwocie . . . . K . . h

Razem . . . K . . h

Po odliczeniu zapisów policzalnych według § 6 ustawy w sumie . . . . K . . h

w pozostającej reszcie . . . . K . . h

słowami . . . .

Kwotę tę należy uiścić (nie naruszając ewentualnie przysługującego prawa regresu) w c. k. (głów.) urzędzie podatkowym w . . . . w ciągu 30 dni, licząc od dnia po doręczeniu niniejszej uchwały, gdyż w przeciwnym razie ściągnie się ją w sposób przymusowy na koszt Pan . wraz z 5% odsetkami zwłoki, licząc od dnia następującego po upływie powyższego terminu.

Na udowodnienie ważnie uskutecznionej zapłaty potrzeba, aby takowa nastąpiła w oznaczonym c. k. (głównym) urzędzie podatkowym i została stwierdzoną pokwitowaniem zaopatrzonem własnoręcznymi podpisami dwóch urzędników tejże kasy i pieczęcią urzędową.

Przedstawienie, zażalenie lub rekurs przeciw niniejszemu wezwaniu płatniczemu, można według ustawy z dnia 19. marca 1876 (Dz. ust. p. Nr. 28), wnieść w przeciągu 30 dni, licząc od dnia następującego bezpośrednio po dniu doręczenia, a to w tutejszym urzędzie.

c. k. { Dyrekcya okręgu skarbowego (Oddz. należ.) / Urząd wymiaru należytości / (Główny) Urząd podatkowy } w . . . .

dnia . . . .

Wzór C. do § 4.

Okręg skarbowy . . . . . C. k. Urząd wymiaru należytości

(Główny) Urząd podatkowy

Księga likwidacyjna

dla opłat na rzecz funduszu szkolnego krajowego

na rok 19 . .

1	2	3	4	5	6	7		8		
Liczba porządkowa	Data wpisania	Imię i nazwisko potem		Pozycya i rocznik rejestru B.	Liczba i rocznik sądowego wezwania płatniczego	Wysokość wymierzonej opłaty szkolnej		Z tego odpisano		
		Dzień śmierci i miejsce zamieszkania spadkodawcy	Miejsce zamieszkania strony, obowiązanej do zapłaty					wedle rozporządzenia	kwota	
						K	h		K	h

9		10	11	12					13				14
Sprostowana kwota opłaty		Dzień doręczenia wezwania płatniczego Dzień w którym opłata szkolna przypada do zapłaty	Odroczenia terminu zapłaty	Uiszczenia					Zwroty				Uwaga
				dnia, do pozycyi wykazu	jako opłatę szkolną		jako odsetki zwłoki		wedle rozporządzenia	dnia, do artykułu dziennika	kwota		
K	h				K	h	K	h			K	h	

Wzór D. do § 6.

Okręg skarbowy

C. k. . . . Urząd podatkowy

W y k a z

opłat uiszczonych od spadków na rzecz galicyjskiego funduszu szkolnego krajowego w miesiącu . . . . 19 . .

1	2	3	4	5	6				7				8
Liczba porządk.	Dzień wpłaty	Pozycya i rocznik księgi likwidacyjnej	Dzień doręczenia wezwania płatniczego	Imię i nazwisko spadkodawcy	uiszczono								Uwaga
					w gotówce				w przekazowym obrocie pocztowej kasy oszczędności				
					opłatę		odsetki zwłoki		opłatę		odsetki zwłoki		
					K	h	K	h	K	h	K	h	

Wzór E. do § 10.

W y k a z

spadków, przyznanych przez c. k. Sąd . . . . w . . . . w . . . . półroczu 19 . . r. i opłat na rzecz funduszu szkolnego krajowego, uiszczonych od tych spadków na mocy ustawy z 6. grudnia 1894 (Dz. ust. kraj. Nr. 19 ex 1896).

1	2	3	4		5	6	7		8		9		10	11
					Uiszczono									
Pozycya Nr.	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania	Dzień i rok śmierci	Wysokość przypisanej opłaty szkolnej		dnia	pod pozycyą wykazu wpłat w c. k. urzędzie podatkowym	jako wpłatę szkolną		na odsetki zwłoki		razem		Data i liczba dekretu dziedzictwa	Uwaga
	spadkodawcy		K	h			K	h	K	h	K	h		

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 26. kwietnia 1905. Część X.

Nr. 55.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym z dnia 28. marca 1905 L. 41.058, co do przyznania nowo utworzonemu bośniacko-hercegowińskiemu szpitalowi gminnemu w Dervent uprawnień pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego.

Szpitalowi gminnemu w Dervent przyznaje się pod względem zwrotu kosztów leczenia z funduszu krajowego za osoby ubogie, przynależne do Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, te same uprawnienia jakie służą w myśl obowiązujących przepisów publicznym szpitalom powszechnym w austro-węgierskiej Monarchii.

Lwów, dnia 28. marca 1905.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. marca 1905 L. 26.030, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w Zbarażu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51,

za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zbaraż na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, na przeciąg lat pięciu, to jest do końca roku 1909.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 57.

U s t a w a

z dnia 28. marca 1905 zmieniająca postanowienia § 33 ustawy budowniczej dla król. stoł. miasta Krakowa z dnia 18. lipca 1883 r. (Dziennik ustaw kraj. Nr. 63).

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

§ 33 ustawy z dnia 18. lipca 1883 r. znosi się w dotychczasowem brzmieniu, a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

Podstawa murów winna spoczywać na silnym naturalnym, lub sztucznie utrwalonym gruncie w takiej głębokości, aby nie podmarzała.

Grubość murów w ogólności zawisłą jest od obciążenia tychże, a więc od liczby pięter, od rozpiętości i wysokości ubikacyi od rodzaju stropów i ich przypadkowego obciążenia.

Grubość murów ceglanych winna być zastosowaną do unormowanego w § 31 wymiaru cegieł. Można przeto zakładać mury tylko na $^1/_2$, 1, $1^1/_2$, 2, $2^1/_2$, 3 cegieł i t. d., czyli 15, 30, 45, 60, 75, 90 i t. d. cm. grubości.

Najmniejsza dozwolona grubość murów zewnętrznych w budynkach mieszkalnych wynosi 45 cm.

A) Poniżej podane normy odnoszą się do budynków mieszkalnych, budowanych z cegły na zaprawie wapiennej, w których wysokość pięter w świetle nie przenosi 4 m., a rozpiętość pokoi 6·5 m.

a) Grubość murów zewnętrznych, obciążonych stropami z belek drewnianych wynosić ma w najwyższym piętrze 45 cm.

W dwóch bezpośrednio niższych piętrach grubość tę powiększyć należy o 15 cm., a następnie również co dwa piętra o 15 cm.; grubość zatem murów zewnętrznych obciążonych dla domu trzechpiętrowego wynosić będzie:
na III. piętrze 45 cm.;
na II. i I. piętrze 60 cm ;
na parterze 75 cm.

b) W razie użycia do stropów dźwigarów żelaznych zamiast belek drewnianych, grubość murów zewnętrznych, obciążonych może wynosić w dwóch najwyższych piętrach 45 cm.; co dwa niższe piętra należy ją powiększać o 15 cm. W tym wypadku wynosi grubość muru dla domu trzechpiętrowego:
na III. i II. piętrze 45 cm.;
na I. piętrze i parterze 60 cm.

c) Grubość murów zewnętrznych nieobciążonych stropami może wynosić w dwóch najwyższych piętrach 45 cm., a winna być co dwa piętra o 15 cm. powiększoną.

Jeżeli mury okalające świetlniki nie są obciążone stropami, długość tych murów nie przenosi 6 m., a ubikacye do nich przypierające nie są na mieszkanie przeznaczone, natenczas grubość ich może wynosić przez dwa najwyższe piętra 30 cm. Grubość tę co dwa piętra niższe o 15 cm. pogrubiać należy.

d) Grubość murów tak zewnętrznych, jak wewnętrznych klatek schodowych o stopniach wolnowiszących, lub podsklepionych może wynosić w trzech najwyższych piętrach 45 cm., a winna być co dwa niższe piętra o 15 cm. powiększoną.

e) Grubość murów wewnętrznych, obustronnie obciążonych wynosić będzie w najwyższym piętrze co najmniej 45 cm., a winna być co dwa piętra niższe powiększoną o 15 cm.

f) Grubość murów wewnętrznych, nie obciążonych stropami, oddzielających poszczególne mieszkania, może wynosić 30 cm. przez trzy najwyższe piętra, a winna być powiększoną o 15 cm. co dwa piętra niższe.

Grubość murów oddzielających ubikacye, do tego samego mieszkania należące może wynosić 15 cm. przez dwa piętra, a winna być powiększoną o 15 cm. co dwa piętra niższe.

g) Mury piwniczne, wykonane z kamienia łamanego lub materyałów mieszanych winny być grubsze o 15 cm. od murów parteru. Grubość murów fundamentowych (bankietów) zastosować należy do jakości gruntu.

W każdym razie grubość ta winna być przy murach z cegły o 15 cm., przy murach z kamienia łamanego co najmniej o 20 cm. większą od grubości murów piwnicznych.

Najmniejsza grubość muru z kamienia łamanego w fundamentach wynosić ma 60 cm.

h) Jeżeli w murach z powodu licznych otworów pozostałe filary są za słabe, by wykonane ze zwykłych materyałów, w grubości wykazanej w poprzednich ustępach, odpowiadały pod względem wytrzymałości przepisom § 29, natenczas należy je wykonać z żelaza, ciosu lub cegły doborowej na zaprawie cementowej i sposób wykonania w planie uwidocznić.

B) W budynkach mieszkalnych o rozpiętości większej niż 6·5 m., lub wysokości piętra w świetle większej niż 4 m. należy wymienione pod A) grubości murów odpowiednio powiększyć.

Toż samo dotyczy budowli nie na zamieszkanie przeznaczonych, w których obciążenie przypadkowe może być większe, lub w których rozpiętość i konstrukcya stropów jest niezwykłą.

W razie użycia konstrukcyi lub materyału, do których powyższe przepisy o wymiarach lub obciążeniu nie mogą być zastosowane, może Magistrat zezwolić na budowę, jeżeli budujący wytrzymałość zamierzonych konstrukcyj i materyału poprze odpowiedniemi obliczeniami i dowodami.

Jakość materyału może ewentualnie Magistrat zbadać na koszt budującego.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 28. marca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 58.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 9. kwietnia 1905 L. 4.118/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Bystra, Babice, Brzezinka i Klucznikowice, powiatu Bialskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888, Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Bystra, Babice, Brzezinka i Klucznikowice, powiatu Bialskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Potocki w. r.

Nr. 59.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 3. kwietnia 1905 L. 37.983, dotyczące ustanowienia jezdnego na półrocze letnie 1905.

Jezdne pocztowe od konia i od miryametra ustanawia się za czas od 1. kwietnia 1905 do 30. września 1905 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę extra pocztą K	Za jazdę extra pocztą h	Za jazdę pocztą zwyczajną K	Za jazdę pocztą zwyczajną h
Brzeżany, Czortków	1	97	1	64
Kołomyja, Złoczów, Tarnopol, Stanisławów . .	2	08	1	73
Lwów, Stryj, Żółkiew	2	15	1	79
Sambor, Rzeszów, Przemyśl	2	22	1	85
Tarnów, Wadowice, Kraków, Nowy Sącz, Sanok	2	30	1	92

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, poczestnego dla pocztyliona i należytości za smarowanie wozu nie następuje żadna zmiana.

Lwów, dnia 3. kwietnia 1905.

Seferowicz w. r.

Nr. 60.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. marca 1905 L. 27.356, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Tłumaczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Tłumacz na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć to jest do końca roku 1909.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 61.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. kwietnia 1905 L. 52.241, o przekazaniu funkcyi Wydziałów rewirów rybackich w dorzeczach Dniestru, Sanu z Wisłokiem, Soły, Stryja, Strypy, Świcy, Styru i Wisłoki Wydziałowi krajowemu.

C. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z dnia 31. marca 1905 L. 8585, rozporządziło na podstawie § 30 ustawy o rybołostwie z dnia 31. października 1887 (Dz. u. kr. Nr. 37 z r. 1890), że aż do dalszego zarządzenia nie zaprowadza się Wydziałów rewirów rybackich dla dorzeczy:

a) Dniestru,
b) Sanu z Wisłokiem,
c) Soły,
d) Stryja,

e) Strypy,
f) Świcy,
g) Styru i
h) Wisłoki,

i że funkcye tych Wydziałów przechodzą na Wydział krajowy we Lwowie, co się podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 20. maja 1905. **Część XI.**

Nr. 62.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. kwietnia 1905 L. 34.601, w przedmiocie wykonania ustawy kraj. z dnia 2. lutego 1905, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 26 o krajowym funduszu sierocym.

Na zasadzie § 13 ustawy krajowej z dnia 2. lutego 1905 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 26, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wydaje niniejszem następującą instrukcyę dla należytego i odpowiedniego celowi przeprowadzenia ustawy krajowej co do użycia części nadwyżek z obrotu kas sierocych zbiorowych.

Cel krajowego funduszu sierocego.

§ 1.

Krajowy fundusz sierocy powstały z udziałów w nadwyżkach z obrotu zbiorowych kas sierocych, krajowi Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem ustawą państwową z dnia 3. czerwca 1901 Nr. 62 Dz. p. p. przekazanych, ma służyć na utrzymanie i wychowanie ubogich sierót do ukończonego 18 roku życia, oraz dzieci opuszczonych i zaniedbanych lub na zaniedbanie narażonych, a do jednej z gmin Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem przynależnych.

Ubogie sieroty tudzież dzieci opuszczone i zaniedbane lub na zaniedbanie narażone.

§ 2.

Ustawa krajowa z dnia 2. lutego 1905, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 26, określa w § 3 i 4, które dzieci należy uważać jako ubogie sieroty, a które jako opuszczone, zaniedbane lub na zaniedbanie narażone.

Dzieci nieślubne należy uważać jako na zaniedbanie narażone, jeżeli matka jest ubogą, a ojciec z miejsca pobytu nieznany, lub dla ubóstwa nie może dać dziecku utrzymania i wychowania.

Zarząd krajowym funduszem sierocym.

§ 3.

Krajowym funduszem sierocym zarządza Wydział krajowy. Krajowy fundusz sierocy jest funduszem samoistnym, administrowanym odrębnie na cel w § 1 niniejszej instrukcyi określony.

Środki do osiągnięcia tego celu.

§ 4.

Cel ten ma być w ten sposób osiągnięty, że wymienione w § 2 dzieci kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego, umieści Wydział krajowy na utrzymanie i wychowanie bądź w zakładach, bądź u osób prywatnych.

Przyjęcie na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego.

§ 5.

Wydział krajowy postanawia o przyjęciu na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego, oznacza rodzaj i sposób (kierunek) wychowania, oraz w każdym poszczególnym wypadku wysokość wynagrodzenia, mając przy tem na uwadze stosunki osobiste nieletniego, wiek, stan zdrowia, miejscowe stosunki drożyźniane i inne okoliczności wpływające na wysokość kosztów utrzymania i wychowania.

wymogi przyjęcia na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego.

§ 6.

Przyjęcie na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego nastąpi na podstawie podania wniesionego do Wydziału krajowego za pośrednictwem właściwego Wydziału powiatowego, lub magistratów miast Lwowa i Krakowa, albo na podstawie wniosku c. k. Sądu lub Władzy administracyjnej.

§ 7.

Do podań stron, względnie wniosków c k. Sądu lub Władzy administracyjnej należy dołączyć w regule następujące dokumenty z urzędu:

1. metrykę chrztu względnie urodzenia dziecka, o którego przyjęcie chodzi;

2. świadectwo jego przynależności do jednej z gmin w kraju;

3. świadectwo lekarskie o stanie zdrowia dziecka, wystawione przez jakiegokolwiek dyplomowanego lekarza;

4. poświadczenie szczepienia ospy, a względnie przebycia ospy naturalnej, lub orzeczenie lekarskie, że kandydat prawdopodobnie nie był jeszcze szczepiony i naturalnej ospy nie przebył;

5. świadectwo majątkowe, a względnie ubóstwa kandydata;

6. jeżeli kandydat jest w wieku szkolnym, świadectwo szkolne, względnie świadectwo, iż do szkoły nie uczęszcza.

Nadto należy dołączyć:

Do podań o przyjęcie dzieci zupełnie osierociałych:
metryki śmierci obojga rodziców.

Do podań dzieci pozbawionych jednego z rodziców:

1. metrykę śmierci zmarłego rodzica;

2. świadectwo ubóstwa pozostałego przy życiu rodzica, a jeżeli nim jest matka:

3. poświadczenie, czyli zostaje w stanie wdowim, czy też wyszła za mąż; a w tym ostatnim wypadku:

4. świadectwo majątku, względnie ubóstwa męża, podające dokładnie jego zawód lub zatrudnienie.

Do podań dzieci, których rodzice nie są wiadomi:

poświadczenie właściwej Zwierzchności gminnej i właściwego Urzędu parafialnego a względnie Przełożeństwa gminy wyznaniowej, że rodzice kandydata nie są wiadomi.

Do podań o przyjęcie podrzutków:

poświadczenie władz w poprzednim ustępie wymienionych, iż kandydat jest podrzutkiem.

Do podań o przyjęcie dzieci ubogich, których ojciec jest z życia i miejsca pobytu nieznany, odbywa dłuższą niż jednoroczną karę więzienia, albo jest nieuleczalnie chory lub z powodu ubóstwa lub choroby fizycznej czy umysłowej w Domu ubogich lub w Zakładzie chorych jest umieszczony:

1. świadectwo właściwej Zwierzchności gminnej i urzędu parafialnego a względnie Przełożeństwa gminy wyznaniowej, że ojciec jest z życia i miejsca pobytu nieznany; —

względnie wyrok skazujący go na dłuższą niż jednoroczną karę więzienia i poświadczenie właściwego Sądu, iż karę tę odbywa; —

względnie świadectwo lekarskie, stwierdzające nieuleczalną chorobę; —

względnie świadectwo Zarządu zakładu, w którym ojciec jest umieszczony, że przebywa w tym Zakładzie z powodu ubóstwa lub choroby fizycznej czy umysłowej;

tudzież w każdym razie dołączyć należy wystawione przez właściwe władze świadectwo ubóstwa, stwierdzające, że matka nie może dzieci utrzymywać i wychowywać.

Do podań o przyjęcie dzieci, których rodzice z powodu złego obchodzenia się z niemi zasądzeni zostali, lub których ojciec po myśli § 177 u. c. utracił władzę ojcowską, lub do których ojca zastosowano § 178 u. c., dołączyć należy odnośną uchwałę sądową i zezwolenie sądu opiekuńczego.

Do podań o przyjęcie dzieci nieślubnych dołączyć należy:

1. metrykę śmierci nieślubnej matki, a względnie jeśli ta przy życiu pozostaje, jej świadectwo ubóstwa,

2. oraz poświadczenie, czyli pozostaje w stanie wolnym, względnie wdowim, czy zamąż wyszła, a w tym ostatnim wypadku,

3. świadectwo majątku, względnie ubóstwa męża, podające jego zawód lub zatrudnienie.

Nadto należy dołączyć:

poświadczenie Sądu opiekuńczego, czyli przeciw ojcu naturalnemu był wytoczony spór o uznanie ojcowstwa i płacenie alimentów, a jeśli tak było także uchwałę sądową.

Jeżeli wniosek przez Sąd opiekuńczy został przedstawiony, natenczas, o ile daty powołanych dokumentów są wpisane w księdze sierocej na podstawie dat urzędowych, można oryginały dokumentów zastąpić wierzytelnym odpisem z księgi sierocej (Rej. P.) pozycyi do nieletniego się odnoszącej.

Jeżeli przy podaniu nie będzie stwierdzoną przynależność kandydata o przyjęcie na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego, może małoletni być przyjętym prowizorycznie aż do stwierdzenia jego przynależności do jednej z gmin w kraju (§ 6 ust.).

Opiniowanie podań przez Wydziały powiatowe, oraz Magistraty miast Lwowa i Krakowa.

§ 8.

Wydziały powiatowe i Magistraty miast Lwowa i Krakowa winne są, przedkładając Wydziałowi krajowemu podania wniesione za ich pośrednictwem o przyjęcie na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego, wyrazić swe zdanie co do rodzaju i sposobu (kierunku) wychowania i utrzymania; podać stosunki rodzinne i majątkowe małoletniego, o ileby one z dokumentów do podania dołączonych nie dały się należycie stwierdzić, a w razie propozycyi umieszczenia sierót lub dzieci opuszczonych u osoby prywatnej, podać z całą dokładnością wysokość kosztów utrzymania i wychowania

W załatwieniu wniesionego podania, Wydział krajowy postanowi, czy w razie przyjęcia na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego, małoletni umieszczony zostanie w zakładzie wychowawczym, czy u osób prywatnych.

Umieszczenie w Zakładach.

§ 9.

Wydział krajowy umieszczać będzie ubogie sieroty lub dzieci opuszczone:

a) w Zakładach krajowych (§ 10 ustawy), albo

b) w Zakładach publicznych niekrajowych i Zakładach prywatnych.

Dla Zakładów krajowych wypracuje Wydział krajowy odrębny statut i regulamin Zakładu.

Przy umieszczaniu dzieci w innych zakładach publicznych (powiatowych, gminnych i fundacyjnych) i w Zakładach prywatnych, oznaczy Wydział krajowy Zakład, w którym małoletni ma być pomieszczony i przeprowadzi bezpośrednio indywidualnie dla każdego wypadku z Zakładem tym szczegółowy układ co do warunków umieszczenia małoletniego w Zakładzie.

Przy zawarciu tej umowy zostawia sobie Wydział krajowy w każdym razie prawo wykonywania kontroli nad wychowaniem małoletniego, bądź bezpośrednio, bądź przez ustanowionego delegata; prawo rozwiązania w każdej chwili umowy i odebrania małoletniego z Zakładu; wreszcie prawo żądania od Zakładu przedkładania Wydziałowi krajowemu z końcem każdego kwartału sprawozdań o fizycznym i moralnym stanie małoletniego, jakoteż — jeśli tenże jest w wieku szkolnym — o postępie jego w naukach.

Umieszczanie u osób prywatnych.

§ 10.

Wydział krajowy może umieścić także sieroty i dzieci opuszczone u osób prywatnych, przyczem w regule dzieci moralnie zaniedbane, u osób prywatnych umieszczane nie będą (§ 9 ustawy).

Wybór osób prywatnych na wychowawców.

§ 11.

Wydziały powiatowe przy współdziałaniu Zwierzchności gminnych i pomocy c. k. Sądów opiekuńczych oraz Magistraty miast Lwowa i Krakowa winny być pomocnymi Wydziałowi krajowemu w wyszukaniu i wyborze osób prywatnych jako wychowawców.

Szczególniejszą uwagę przy wyborze osób prywatnych należy zwracać na to, aby osoby te mieszkały stale w gminie przynależności, względnie pobytu małoletniego lub przynajmniej w najbliższej okolicy, prowadziły się nienagannie i dawały zupełną porękę, że obowiązkom na nich włożonym sumiennie i należycie odpowiedzą.

Utrzymanie i wychowanie małoletnich może być zatem poruczone tylko takim osobom, które:

a) same nie pobierają zaopatrzenia ubogich,

b) nie są dotknięte chorobą zakaźną,

c) prowadzą życie nienaganne,

d) mają w gminie stałe miejsce zamieszkania i pomieszkanie odpowiadające wymogom zdrowotnym,

e) są tego samego wyznania religijnego, co małoletni.

Jednej osobie prywatnej można najwięcej dwoje nieletnich poruczyć na utrzymanie i wychowanie. — Wyjątek można uczynić dla rodzeństwa.

Nadzór Wydziałów powiatowych i Magistratów miast Lwowa i Krakowa nad utrzymaniem i wychowaniem.

§ 12.

Wydziały powiatowe oraz Magistraty miast Lwowa i Krakowa obowiązane są czuwać nad należytem utrzymaniem i starannem wychowaniem nieletnich kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego w powiecie względnie w mieście utrzymywanych i wychowywanych.

Czynność tę wykonywać będą przez delegatów, którymi mogą być także kobiety. Z końcem każdego roku należy przedkładać Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o stanie utrzymywania i wychowania małoletnich.

Każdy wypadek mogący mieć szkodliwy wpływ na wychowanie nieletniego, a który do wiadomości dojdzie, ma Wydział powiatowy, względnie Magistrat miast Lwowa i Krakowa sprawdzić, w razach nie cierpiących zwłoki zarządzić tymczasowo, co za stosowne uzna i zdać o tem sprawę Wydziałowi krajowemu celem dalszego zarządzenia.

Prowadzenie ewidencyi przez Wydziały powiatowe, oraz Magistraty miast Lwowa i Krakowa.

§ 13.

Wydziały powiatowe oraz Magistraty miast Lwowa i Krakowa oznaczają sposób prowadzenia ewidencyi małoletnich, utrzymywanych i wychowywanych w ich okręgu kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego.

Dla jednolitości jest wskazanem, by do prowadzenia ewidencyi używano (wzoru A) i prowadzono spis imienny wszystkich małoletnich według (wzoru B).

Oddawanie małoletniego na utrzymanie i wychowanie osobom prywatnym.

§ 14.

Na polecenie Wydziału krajowego, Zwierzchność tej gminy, w której zamieszkują wychowawcy, odda im małoletniego na wychowanie i utrzymanie.

Odstawieniem małoletniego do gminy pobytu wychowawców, zajmą się dotychczasowi jego opiekunowie, względnie Zwierzchność gminy, w której małoletni przebywa.

Koszta z odstawieniem połączone, mogą być pokryte z kraj. funduszu sierocego.

Oznajmienie Zwierzchności gminnej o oddaniu małoletniego na utrzymanie i wychowanie osobom prywatnym.

§ 15.

Zwierzchność gminna oddawszy małoletniego na utrzymanie i wychowanie osobom prywatnym, obowiązaną jest natychmiast zawiadomić o tem Wydział krajowy za pośrednictwem Wydziału powiatowego.

Do tego zawiadomienia należy użyć (wzoru C).

Wydział krajowy otrzymawszy to zawiadomienie, przeszle Zwierzchności gminnej książeczkę legitymacyjną dla wychowawcy (wzór D), którą Zwierzchność gminna doręczy mu po podpisaniu przez wychowawcę deklaracyi co do obowiązków na niego włożonych.

Nadzór wykonywany przez Zwierzchności gminne nad małoletnimi, utrzymywanymi kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego.

§ 16.

Zwierzchność gminna wykonywać ma bezpośredni nadzór nad małoletnimi w gminie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego utrzymywanymi i wychowanymi. Również wykonuje Zwierzchność gminna nadzór nad prowadzeniem się samych wychowawców, i sposobem w jaki wykonują nad małoletnim opiekę (należyte żywienie małoletniego, pomieszczenie, czystość w odzieży itp.).

Spostrzeżone uchybienia winna Zwierzchność gminna starać się wpływem swoim uchylić, a gdyby zabiegi jej nie odniosły skutku, obowiązaną będzie za pośrednictwem Wydziału powiatowego, przedstawić stan sprawy Wydziałowi krajowemu.

Prowadzenie ewidencyi przez Zwierzchności gminne.

§ 17.

Zwierzchności gminne obowiązane są utrzymywać ewidencyę wszystkich małoletnich w gminie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego utrzymywanych i wychowywanych.

Do prowadzenia tej ewidencyi używać będą arkuszy ewidencyjnych (wzór A), które Wydział krajowy, zawiadamiając o przyjęciu małoletniego na utrzymanie i wychowanie kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego, przeszle wypełnione wszystkiemi datami odnoszącemi się do stosunków osobistych małoletniego.

Zwierzchność gminna zaopatrzy ten arkusz ewidencyjny liczbą porządkową, zatrzyma go u siebie i jak długo małoletni pozostaje w gminie na utrzymaniu i wychowaniu, wpisywać będzie do tego arkusza wszelkie zmiany, jakieby co do osoby wychowawców jak i małoletniego zaszły.

Do tych arkuszy ewidencyjnych prowadzić będą Zwierzchności gminne osobno spis imienny małoletnich (wzór B).

Oddanie małoletniego innym wychowawcom.

§ 18.

Jeżeli małoletni zostanie oddany na dalsze wychowanie i utrzymanie innemu wychowawcy w tej samej gminie, należy zmianę tę uwidocznić w arkuszu ewidencyjnym z powołaniem daty rozporządzenia Wydziału krajowego, książeczkę legitymacyjną od dotychczasowego wychowawcy ściągnąć, a po wpisaniu do niej imienia i nazwiska oraz zatrudnienia nowego wychowawcy, i po podpisaniu przez niego deklaracyi co do obowiązków nań włożonych, książeczkę legitymacyjną nowemu wychowawcy doręczyć.

Jeżeli zaś małoletni przechodzi na dalsze utrzymanie i wychowanie do wychowawcy mieszkającego w innej gminie tego samego lub innego powiatu, Zwierzchność gminna przeszle arkusz ewidencyjny małoletniego wraz z książeczką legitymacyjną dotychczasowego wychowawcy, Zwierzchności gminnej miejsca zamieszkania nowego wychowawcy. Zmianę tę należy z powołaniem się na rozporządzenie Wydziału krajowego w spisie imiennym uwidocznić przy podaniu dnia, w którym i gminy, do której małoletni odstawiony został oraz imienia i nazwiska nowych wychowawców.

O zmianie tej zawiadomić należy równocześnie Wydział krajowy za pośrednictwem Wydziału powiatowego (wzór E).

Zwierzchność gminna miejsca zamieszkania nowego wychowawcy wpisze do książeczki legitymacyjnej imię, nazwisko i zatrudnienie nowego wychowawcy i doręczy mu książeczkę po podpisaniu przezeń deklaracyi co do obowiązków. Nadesłany arkusz ewidencyjny oznaczy Zwierzchność gminna swoja liczbą porządkową i po wpisaniu stosownych zmian dalej będzie prowadzić. O oddaniu małoletniego nowemu wychowawcy zawiadomi Zwierzchność gminna Wydział krajowy za pośrednictwem Wydziału powiatowego (wzór E.).

Przesiedlenie się wychowawców do innej gminy.

§ 19.

Jeżeli wychowawca zamierza razem z małoletnim do innej gminy się przesiedlić, obowiązany jest donieść Zwierzchności gminnej, do której gminy się przenosi, podając ewentualnie ulicę i numer domu, oraz dzień, w którym dotychczasowe miejsce zamieszkania opuszcza. Zwierzchność gminna odeszle arkusz ewidencyjny małoletniego do Zwierzchności gminnej nowego miejsca zamieszkania wychowawcy i w spisie imiennym to uwidoczni, zawiadamiając o tem Wydział krajowy za pośrednictwem Wydziału powiatowego (wzór F.). Wychowawca obowiązany jest po przybyciu do nowego miejsca zamieszkania,

bezzwłocznie zgłosić się w urzędzie gminnym z książeczką legitymacyjną, celem uwidocznienia w niej dnia, w którym do gminy przybył.

Zwierzchność gminna nowego miejsca zamieszkania zawiadomi o zgłoszeniu się jego Wydział krajowy za pośrednictwem Wydziału powiatowego (wzór G.).

Zmiana osoby wychowawców, jeżeli dotychczasowi wychowawcy nie chcą małoletniego dalej utrzymywać, lub w razie ich śmierci.

§ 20.

W razie śmierci wychowawcy lub w wypadku gdy wychowawca nie nie chce dalej małoletniego utrzymywać, Zwierzchność gminna ustanowi na razie prowizoryczną opiekę nad małoletnim i o tem za pośrednictwem Wydziału powiatowego doniesie Wydziałowi krajowemu i zaproponuje równocześnie nowego wychowawcę. Wydział powiatowy przedkładając sprawę Wydziałowi krajowemu, obowiązany będzie objawić swą opinię o proponowanym wychowawcy.

Oddanie małoletniego do szpitala.

§ 21.

Gdy zajdzie konieczność, aby małoletni oddany został na leczenie w szpitalu powszechnym, obowiązany będzie wychowawca donieść o tem Zwierzchności gminnej, która w swoim arkuszu ewidencyjnym to uwidoczni i za pośrednictwem Wydziału powiatowego doniesie o tem Wydziałowi krajowemu.

Zarząd szpitala przyjąwszy małoletniego na leczenie, winien dzień przyjęcia jak i dzień wypuszczenia ze szpitala uwidocznić w książeczce legitycyjnej i w obu razach zawiadomić Wydział powiatowy (wzory H. i J.).

Śmierć małoletniego.

§ 22.

W razie śmierci małoletniego obowiązaną jest Zwierzchność gminna za pośrednictwem Wydziału powiatowego zawiadomić bezzwłocznie Wydział krajowy (wzór E.).

Z dniem śmierci małoletniego Wydział powiatowy zamknie wypłatę kosztów utrzymania i wychowania.

Koszta utrzymania i wychowania małoletniego.

§ 23.

Wynagrodzenie za utrzymanie i wychowanie małoletniego wypłacane będzie wychowawcom od dnia, w którym małoletni oddany im został na utrzymanie i wychowanie, względnie od dnia przez Wydział krajowy oznaczonego, po dzień, w którym małoletni wyjdzie z ich opieki. Do kosztów utrzymania i wychowania małoletniego należą wydatki na odzież, na przybory naukowe i na koszta leczenia domowego.

Za czas, przez który małoletni przebywał w szpitalu, nie należy się wychowawcom żadne wynagrodzenie.

Wypłata kosztów utrzymania i wychowania.

§ 24.

Koszta utrzymania i wychowania małoletniego wypłacane będą wychowawcy w ratach miesięcznych z dołu. Wypłatę kosztów utrzymania i wychowania małoletnich uskuteczniać będą Wydziały powiatowe bądź bezpośrednio wychowawcy, jeżeli ten mieszka w siedzibie Wydziału powiatowego lub w najbliższej okolicy, za nieostemplowanem pokwitowaniem (wzór K.) zaopatrzonem poświadczeniem Zwierzchności gminnej i urzędu parafialnego, a gdy małoletni uczęszcza do szkoły, także za poświadczeniem kierownika szkoły i potwierdzeniem wypłaty w książeczce legitymacyjnej, — bądź też za pośrednictwem Zwierzchności gminnych za takiem samem pokwitowaniem. Pokwitowanie to Zwierzchność gminna po uskutecznionej wypłacie przeszle następnie Wydziałowi powiatowemu. Wychowawcy nie można dawać zaliczek na koszta utrzymania i wychowywania, a raty miesięczne kosztów utrzymania i wychowywania obowiązany jest w pierwszych dniach następnego miesiąca podejmywać.

Nie należy do tego dopuszczać, aby koszta utrzymania i wychowywania przez kilka miesięcy nie były podejmywane.

Każda wypłata ma być poświadczona w książeczce legitymacyjnej. Gdyby książeczka legitymacyjna zaginęła, należy postarać się od Wydziału krajowego o duplikat i aż do nadejścia nowej książeczki wypłatę wstrzymać.

W razie odnalezienia pierwotnej książeczki, należy uwidocznić w niej wydanie duplikatu z oznaczeniem liczby rozporządzenia Wydziału krajowego i przedłożyć ją Wydziałowi krajowemu.

Likwidacya kosztów.

§ 25.

Wydział krajowy udzielać będzie Wydziałom powiatowym, oraz Magistratom miast Lwowa i Krakowa potrzebnych zaliczek na utrzymanie i wychowanie małoletnich pomieszczonych u osób prywatnych.

Wydziały powiatowe, oraz Magistraty miast Lwowa i Krakowa przedkładać będą kwartalnie rachunki kosztów na utrzymanie i wychowanie małoletnich na rachunek krajowego funduszu sierocego wypłaconych (wzór L).

Wszystkie pozycye wydatków mają być należycie udokumentowane.

Wypłatę za utrzymanie małoletnich w zakładach, uskuteczni Wydział krajowy bezpośrednio na ręce zarządu zakładu

Obowiązki wychowawców.

§ 26.

Obowiązki, jakie ciążą na prywatnych wychowawcach pod względem utrzymania i wychowania małoletnich, ciążą także na wychowawcach krewnych, jeżeli małoletni oddany im został na utrzymanie i wychowanie, bez względu na to, czy tą osobą jest matka, dziadkowie, lub też dalsi krewni. Jeżeli małoletni uczęszcza do szkoły, należy przedkładać Wydziałowi krajowemu świadectwa szkolne, celem przekonania się o prowadzeniu się i postępach w nauce małoletniego.

Wydziały powiatowe, oraz Magistraty miast Lwowa i Krakowa winny przez swoje organa sanitarne przekonywać się o stosunkach zdrowotnych małoletnich, kosztem, lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego utrzymywanych i wychowywanych, kazać sobie przedkładać kwartalne sprawozdania i wraz z kwartalnymi rachunkami przesyłać je Wydziałowi krajowemu.

Koszta leczenia małoletnich utrzymywanych kosztem krajowego funduszu sierocego.

§ 27.

Co do kosztów leczenia małoletniego, utrzymywanego kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego w szpitalu powszechnym, znajdą za-

stosowanie przepisy ustawy kraj. z dnia 6. stycznia 1875, Dz. u. kr. Nr. 7, zaś koszta pogrzebu, o ileby one pokryte być nie mogły z majątku małoletniego, lub przez osoby, na których myśl powszechnej ustawy cywilnej ciąży obowiązek utrzymywania małoletniego, zostaną po stwierdzeniu tej okoliczności przez Zwierzchność gminną — pokryte z krajowego funduszu sierocego.

Koszta odstawienia małoletniego do szpitala i odebrania go ze szpitala tylko wówczas poniesione będą z krajowego funduszu sierocego, gdy stwierdzonem będzie, że ani małoletni nie posiada własnego majątku, ani też osoby do utrzymania i wychowania małoletniego obowiązane z powodu ubóstwa wydatku tego pokryć nie mogą.

Prowadzenie ewidencyi przez Wydział krajowy.

§ 28.

Wydział krajowy prowadzić będzie ewidencyę wszystkich małoletnich tak w zakładach jako też u osób prywatnych, kosztem lub przy pomocy krajowego funduszu sierocego utrzymywanych i wychowywanych (wzór M.) i spis imienny (wzór N.).

Wydział krajowy przedkładać będzie Sejmowi corocznie sprawozdanie o stanie kraj. funduszu sierocego i o wynikach działalności opieki nad ubogiemi sierotami i dziećmi opuszczonemi.

We Lwowie, dnia 7. kwietnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Michał Glidziuk w. r.

Wzór A. do § 13 instr. str. 1.

Arkusz ewidencyjny

co do stosunków osobistych kosztem krajowego funduszu sierocego utrzymywanego i wychowywanego małoletniego.

Imię i nazwisko . . . .

przynależnego do gminy . . . .

powiatu . . . .

Dzień, miesiąc i rok urodzenia.	
Religia (obrządek).	
Czy jest sierotą po ojcu, po matce, opuszczony lub zaniedbany — czyli pochodzenia nieprawego.	
Data śmierci ojca względnie matki.	
Miejsce zamieszkania i zatrudnienie ojca względnie matki.	
Imię, nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania opiekuna względnie współopiekuna.	
Rozporządzenie Wydziału krajowego, którem na utrzymanie i wychowanie kosztem krajowego funduszu sierocego został przyjęty.	
Wysokość miesięcznego wynagrodzenia.	
Rodzaj wychowania.	
Rozporządzenie Wydziału kraj., którem zaprzestał być na utrzymaniu i wychowaniu kosztem kraj. funduszu sierocego.	
Dzień wystąpienia z utrzymania i wychowania, względnie dzień śmierci.	

Wzór **A.** str. 2.

Liczba porz.	Imię, nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania wychowawców, względnie nazwa zakładu i miejscowość	Pozostawał		Na mocy rozporządzenia Wydziału krajowego
		od dnia	do dnia	
1				LW. . . . .
2				
3				
4				
5				

U W A G I:

Wzór B. do § 13 instr.

Imię i nazwisko	Data urodzenia	Religia (obrządek)	Imię, nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania wychowawcy	Rozporządzenie Wydziału kraj., którem przyjęty został na utrzymanie i wychowanie z kraj. funduszu sierocego	Uwaga

Wzór C. do § 15 instr.

Doniesienie

o oddaniu względnie przyjęciu małolet . . . . na utrzymanie i wychowanie.

Podpisan . . .

lat . . zatrudnienia . . . . mieszkając . . w gminie . . . . okręgu sądowego . . . . stwierdza że małolet . . . . urodz. dnia . . . . przynależny do gminy . . . . powiatu . . . . rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia . . . . na utrzymanie i wychowanie kosztem krajowego funduszu sierocego przyjęt . . oddan . . im . . . został . . na dniu . . . . na całkowite utrzymanie i wychowanie za miesięcznem wynagrodzeniem w kwocie . . . (słownie . . . .).

Data 19

Podpis:

Podan . . . małolet . . . przystawion . . . został . . . do tutejszej gminy przez . . . . z gminy . . . . powiatu . . . . i powyższ . . . wychowawc . . . . . na dniu . . . . na utrzymanie i wychowanie oddan . . .

Urząd gminny w . . . .

dnia 19

Pieczęć: Podpis naczelnika gm.:

Wzór D. do § 15 instr. str. 1.

Książeczka legitymacyjna

dla

wychowawców,

którym małoletni kosztem krajowego funduszu sierocego
na utrzymywanie i wychowywanie zostaje poruczony.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Lwów, dnia . . go . . . . 190 .

Podpisy:

L. S.

Pouczenie.

Niniejszą książeczkę obowiązany jest wychowawca przy każdem przesiedleniu się na mieszkanie do innej gminy, przedłożyć urzędowi gminnemu do zapisania dnia, w którym do gminy się wprowadził

Przepisu tego przestrzegać należy również przy każdorazowem pobieraniu kosztów utrzymania i wychowania.

W razie zaginięcia niniejszej książeczki, należy postarać się za pośrednictwem Zwierzchności gminnej o duplikat, gdyż bez książeczki koszta utrzymania i wychowania nie będą wypłacone.

Koszta utrzymania i wychowania będą z dołu za każdy miesiąc wypłacane i mają być w tym terminie regularnie pobierane.

Zaliczki na te koszta nie będą wypłacane.

Wzór D. str. 3.

Wychowawca.

Imię i nazwisko	
Religia (obrządek)	
Wiek	
Zatrudnienie	
Stosunek do wychowanka	
Gmina	
Powiat	

Uwaga:

Wzór D. str. 4.

Wychowanek.

Imię i nazwisko	
Data urodzenia	
Religia (obrządek)	
Gmina przynależności i powiat	
Pochodzenie ślubne lub nieślubne — zupełny sierota — lub półsierota, opuszczony lub zaniedbany	
Imię i nazwisko rodziców, zatrudnienie i zamieszkanie	
Data śmierci ojca względnie matki	
Sąd opiekuńczy	
Imię i nazwisko, zatrudnienie i zamieszkanie opiekuna względnie współopiekuna	

Wzór **D.** str. 5.

Rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia . . go . . . . 190 LW. . . . . . przyjęty na utrzymanie i wychowanie kosztem krajowego funduszu sierocego za miesięczną opłatą w kwocie . . . . . K . . h. ______________ Koron . . hal. począwszy od dnia . . . go . . . . 190 aż do dalszego zarządzenia

---

UWAGA:

Wzór **D.** str. 6.

Wychowawc . . . osiadł w tut. gminie z małoletnim dnia . . . . Urząd gminny. (Podpis).	Pieczęć urzędu gminnego.
Wychowawc . . . . osiadł w tut. gminie z małoletnim dnia . . . . Urząd gminny. (Podpis).	Pieczęć urzędu gminnego.
Wychowawc . . . . osiadł w tut. gminie z małoletnim dnia . . . . Urząd gminny. (Podpis).	Pieczęć urzędu gminnego.
Wychowawc . . . . osiadł w tut. gminie z małoletnim dnia . . . . Urząd gminny. (Podpis).	Pieczęć urzędu gminnego.

Wzór **D.** str. 7.

Poświadcza się, że mał letni pozostawał w tutejszym szpitalu w kuracyi od dnia . . . . do dnia . . . . włącznie.

(Podpis).

Poświadcza się, że małoletni pozostawał w tutejszym szpitalu w kuracyi od dnia . . . . do dnia . . . . włącznie.

(Podpis).

Poświadcza się, że małoletni pozostawał w tutejszym szpitalu w kuracyi od dnia . . . . do dnia . . . . włącznie.

(Podpis).

Poświadcza się, że małoletni pozostawał w tutejszym szpitalu w kuracyi od dnia . . . . do dnia . . . . włącznie.

(Podpis).

Wzór **D.** str. 8—16.

Wypłata
kosztów utrzymania i wychowania.

W y p ł a c o n o				Podpis wypłacającego i charakter
dnia	za czas (za miesiąc)	kor.	hal.	

Wzór **D.** str. 17.

Obowiązki wychowawców.

Niniejszem stwierdzam . ., że się poddaj . . . . obowiązkom nałożonym instrukcyą na wychowawców, że usilnem staraniem . . . . będzie, poruczon . . . mi (nam) małoletniego starannie utrzymywać i wychowywać, a gdyby . . . . . tym obowiązkom nie mog . . odpowiedzieć, donies . . . . . przynależącej Zwierzchności gminnej celem dalszego zarządzenia.

(Podpis).

Uwagi i ważne zarządzenia:

Wzór E. do § 18 instr.

Doniesienie

o wystąpieniu małolet . . z dotychczasowego utrzymania i wychowania — względnie o zaszłej śmierci małolet . .

Podpisany urząd gminny donosi, że małolet . . urodzon . dnia . . . . przynależny do gminy . . . . powiatu . . . . na mocy rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia . . . . na utrzymanie i wychowanie kosztem krajowego funduszu sierocego za miesięcznem wynagrodzeniem w kwocie . . . . (słownie . . . .) wychowawc . . . . w gminie . . . . , okręgu sądowego . . . . poruczony, przeszedł na dniu . . . . na dalsze utrzymanie i wychowanie do . . . . w gminie . . . . powiatu . . . . . . , . . . (zmarł na dniu . . . .).

Urząd gminny w . . . .

dnia . . . . 19 . .

Pieczęć: Podpis naczelnika gm.

Niniejszem poświadcza się, że małoletn . . . . na dniu . . . . zmarł.

Urząd parafialny (metrykalny) w . . . .

dnia . . . . 19 . .

Pieczęć urzędu: Podpis:

Wzór F. do § 19 instr.

Doniesienie

o przesiedleniu się wychowawców.

Podpisany urząd gminny donosi, że . . . . lat . . . zatrudnienia . . . . któr . . . na mocy rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia . . . . małoletn . . . urodz. dnia . . . . przynależny do gminy . . . . powiatu . . . . na utrzymanie i wychowanie za miesięcznem wynagrodzeniem z krajowego funduszu sierocego w kwocie . . . . . (słownie . . . .) poruczony został na dniu . . . . z tutejszej gminy się wyprowadził . . . z małoletni . . . przesiedlając się według podania na dalsze mieszkanie do gminy . . . . powiatu . . . . . .

Urząd gminny w . . . .

dnia 19

Pieczęć: Podpis naczelnika gminy.

Wzór G. do § 19 instr.

Doniesienie

o osiedleniu się wychowawców.

Podpisany urząd gminny donosi, że . . . . . . lat . . . zatrudnienia . . . . na dniu . . . . osiedl . . . na mieszkanie w tutejszej gminie z małolet . . . . . urodz. dnia . . . . przynależn . . do gminy . . . . powiatu . . . . na mocy rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia . . . . kosztem krajowego funduszu sierocego za miesięcznem wynagrodzeniem w kwocie . . . (słownie . . . .) jej na utrzymanie i wychowanie poruczon . . .

Wymienion . . . wychowawc . . . przybył . . . do tutejszej gminy z gminy . . . . powiatu . . . .

Urząd gminny w . . . .

dnia 19

Pieczęć: Podpis naczelnika gm.

Wzór **H.** do § 21 instr.

Doniesienie

zarządu szpitala.

Podpisany zarząd szpitala donosi, że małolet . . . urodz. dnia . . . . przynależn . . . do gminy . . . . powiatu . . . . zostając . . . na utrzymaniu i wychowaniu kosztem krajowego funduszu sierocego u wychowawcy . . . . w gminie . . . . powiatu . . . . zostal na dniu . . . . do tutejszego szpitala przyjęty.

Zarząd szpitala w . . . .

dnia 19

Podpis dyrektora:

Pieczęć:

Uwaga: Powyższy małoletni oddany został do szpitala z gminy . . . . przez . . . . . .

(Podpis osoby, która małolet. do szpitala oddała i stosunek jej do małolet.).

Do

Wydziału powiatowego

w

. . . .

Wzór I. do § 21 instr.

Doniesienie

zarządu szpitala.

Podpisany Zarząd szpitala donosi, że małolet . . urodz . . dnia . . . . przynależn . . do gminy . . . . powiatu . . . . utrzymywany i wychowywany kosztem krajowego funduszu sierocego w gminie . . . . powiatu . . . . który na dniu . . . . do tutejszego szpitala z powodu choroby . . . . przyjęty był, opuścił dnia . . . . szpital.
(zmarł na dniu . . . . w tut. szpitalu).

Zarząd szpitala w . . . .

dnia . . . . 19 . .

Podpis dyrektora:

Uwaga:

Powyższy małoletni odebrany został ze szpitala przez . . . . do gminy . . . . pow. . . . . . .

Podpis osoby odbierającej z oznaczeniem stosunku do małoletni

---

Małoletni ten zmarł w tutejszym szpitalu

dnia . . . . 19 . .

Urząd parafialny:
(metrykalny).

Pieczęć: Podpis:

Wzór K. do § 24 instr.

Kwit

na kwotę . . . kor. . . . hal. (słownie . . . .)
którą podpisan . . . tytułem jednomiesięcznego wynagrodzenia za miesiąc . . . . za utrzymanie i wychowanie małoletni . . . urodz. dnia . . . . przynależn . . . do gminy . . . . powiatu . . . . na mocy rozporządzenia Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia . . . . L. W. . . . . kosztem krajowego funduszu sierocego utrzymywanego i wychowywanego z kasy powiatowej w . . . . przez urząd gminny w . . . . w gotówce otrzymał.

Data . . . .

Podpis wychowawcy:

Stwierdza się, że małolet . . . zostaje w gminie na utrzymaniu i wychowaniu . . . ., że jest starannie utrzymywany i uczęszcza do szkoły (na naukę rzemiosła . . . .).

Urząd gminny . . . .

Pieczęć: Podpis naczeln. gm.

Stwierdza urząd parafialny (metrykalny) w . . . . Stwierdza kierownik szkoły

Podpis: Podpis:

Pieczęć Pieczęć

Wzór L. do § 25 instr. str. 1.

Wydział powiatowy w

Rachunek

kosztów utrzymywania i wychowywania małoletnich

w . . . . kwartale 19 . . .

Ilość załączników . . .

Wzór L. str. 2.

Liczba porządkowa	Ilość załączników	Imię i nazwisko małoletniego	Imię, nazwisko zatrudnienie i miejsce zamieszkania wychowawców, względnie nazwa zakładu	Przyjęty z mocy rozporządzenia Wydziału krajowego do l. W.	Czas utrzymywania		Ilość miesięcy i dni	Wysokość miesięcznej opłaty po	
					od	do		K	h
			1. Zniesienie						

Wzór L. str. 3.

Przypadająca należytość kosztów utrzymywania		Rozmaite inne wydatki, jak								Ogólna należytość		UWAGA
		Zakupno odzieży		Przybory naukowe		Koszta leczenia domowego lub pogrzebu		Koszta odstawienia				
K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	

Wzór **M.** do § 28 instr. str. 1.

Liczba porzadk. ____________

Gmina ____________

Powiat ____________

Arkusz ewidencyjny

stosunków osobistych

kosztem kraj. funduszu sierocego utrzymywanego maloletniego

. . . .

wychowywany
- w Zakładzie . . . .
- w . . . .
- u osoby prywat. . . . .

Wzór **M.** str. 2.

Imię nazwisko, dzień miesiąc i rok urodzenia.	
Religia (obrządek).	
Gmina przynależności i powiat.	
Zupełny sierota, półsierota, opuszczony, zaniedbany lub na zaniedbanie narażony.	
Pochodzenia ślubnego lub nieślubnego.	
Imię, nazwisko ojca i matki, zatrudnienie, zamieszkanie i ich stosunki majątkowe.	
Data śmierci ojca, względnie matki.	
Ilość rodzeństwa i ich zaopatrzenie.	
Siedziba Sądu opiekuńczego.	
Imię, nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania opiekuna, względnie współopiekuna.	
Uczęszcza do szkoły lub kształci się zawodowo.	
Czy posiada majątek, z czego się składa, gdzie się znajduje i kto nim administruje.	
Czyli przeciw ojcu nieślubnemu był wytoczony proces, w którym Sądzie — oraz wynik procesu, względnie ugody i wysokość płacić się mających rat alimentacyjnych.	

Wzór M. str. 3.

Czyli matka zostaje w stanie wdowim, względnie wolnym, czyli zamąż wyszła.	
Imię, nazwisko, zatrudnienie i zamieszkanie męża jej, oraz jego stosunki majątkowe.	
Rozporządzenie Wydziału krajowego, którem przyjęto na utrzymanie i wychowanie kosztem kraj. funduszu sierocego.	
Wysokość przyznanego wynagrodzenia za utrzymanie i wychowanie i dzień od którego się wypłata wynagrodzenia rozpoczyna.	
Imię, nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania wychowawców oraz ich stosunek osobisty do wychowanka, względnie nazwa Zakładu i miejscowość, w której Zakład się znajduje i pod czyim pozostaje zarządem.	
Dzień, z którym ustała opłata z kraj. funduszu sierocego i powód, względnie data śmierci wychowanka.	

Uwagi i ważniejsze zarządzenia.

Wzór **N.** do § 28 instr.

Imię i nazwisko wychowanka	Data i miejsce urodzenia wychowanka	Wychowanek								Liczba arkusza ewidencyjnego	Uwagi
		jest sierotą	był zaniedbany lub opuszczony	kończy lat 18 z dniem	umieszczony jest na utrzymanie i wychowanie						
					gdzie	od dnia	za wynagrodzeniem miesięcznem		na mocy rozporządzenia Wydziału krajowego		
							K	h			

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 27. maja 1905. **Część XII.**

Nr. 63.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 4. maja 1905 L. 5325/pr., o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego Chocimierz z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Obertynie, c. k. Sądu obwodowego w Kołomyi i c. k. Starostwa w Horodence i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Tłumaczu, c. k. Sądu obwodowego w Stanisławowie i c. k. Starostwa w Tłumaczu.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. marca 1905 L. 1126/M. I. i c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. kwietnia 1905, wyłącza się z dniem 1. czerwca 1905 gminę i obszar dworski Chocimierz z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Obertynie, c. k. Sądu obwodowego w Kołomyi i c. k. Starostwa w Horodence i przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Tłumaczu względnie c. k. Sądu obwodowego w Stanisławowie i c. k. Starostwa w Tłumaczu.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 64.

Ustawa

z dnia 23. kwietnia 1905, w przedmiocie zezwolenia gminie Dębniki, powiatu politycznego Podgórze, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Gminie Dębniki, powiatu politycznego Podgórze, zezwala się na pobór opłaty gminnej od psów w gminie utrzymywanych po 5 koron rocznie.

§ 2.

Postanowienia wykonawcze oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy trzymane na uwięzi i psy do celów wojskowych utrzymywane.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 23. kwietnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 65.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 9. maja 1905 L. 5580/pr., o wyłączeniu gmin i obszarów dworskich Dobra szlachecka i Dobra rustykalna z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Birczy i c. k. Starostwa w Dobromilu i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Sanoku i c. k. Starostwa w Sanoku.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. marca 1905 L. 1125/M. I. i c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 26. kwietnia 1905, wyłącza się z dniem 1. czerwca 1905 gminy i obszary dworskie Dobra szlachecka i Dobra rustykalna z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Birczy i c. k. Starostwa w Dobromilu i przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Sanoku i c. k. Starostwa w Sanoku.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 66.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. kwietnia 1905, L. 36.027, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900,

(Dz. u. kr. Nr. 58), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu, Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu, jako władzy nadzorującej, a to na rzecz tych mostów z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconych mostów w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy należytego nadzoru nad utrzymaniem mostów, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 35 ust. 2. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy oddzielnie, a mianowicie na jednej stacyi od mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na drugiej stacyi od ośmiu mostów w Podbużu według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 12 (dwanaście) h;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 6 (sześć) h;

b) od pięciu świń, albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Urożu, ile razy wożą własne produkta na targ, lub drzewo z lasu do własnego użytku, wolni są od ustanowionej opłaty mytniczej od mostu na rzece Bystrzycy w Urożu.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 26. kwietnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. kwietnia 1905 L. 36.867, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce przy drodze gminnej w Czerchawie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Samborze, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Błażówce, przy drodze gminnej w Czerchawie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu ponownie przedłuża się prawo do pobierania myta na rzecz utrzymania mostów na rzekach Czerchawce i Bła-

żówce przy drodze gminnej w Czerchawie Wydziałowi powiatowemu w Samborze jako władzy nadzorującej na rzecz tych mostów, do utrzymywania których obowiązaną jest zresztą gmina i obszar dworski, na których terytoryum omycone mosty się znajdują, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy przy jednej rogatce według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h;

2. od bydląt pędzonych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;

b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h;

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Czerchawie wolni są od ponoszenia tej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 26. kwietnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 68.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 13. maja 1905 L. 58.737, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu podatkowego a zarazem Urzędu depozytów sądowych w Bołszowcach.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 4. listopada 1904 utworzony został nowy Urząd podatkowy a zarazem Urząd depozytów sądowych w Bołszowcach, powiatu Rohatyńskiego.

Ten nowy Urząd podatkowy rozpocznie swoją czynność urzędową z dniem 1. czerwca 1905 i ma oprócz wykonywania czynności należących do niego jako Urzędu podatkowego zawiadywać depozytami sądowymi c. k. Sądu powiatowego w Bołszowcach, oraz spełniać czynności wspólnej kasy sierocej w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia nowego Urzędu podatkowego w Bołszowcach wyłącza się z dniem 1. czerwca 1905 gminy, położone w powiecie sądowym Bursztyn, mianowicie: Bołszowce, Bouszów, Bybło, Chochoniów, Dytiatyn, Hanowce, Herbutów, Jabłonów, Konkolniki, Kunaszów, Podszumlańce, Popławniki, Skomorochy nowe, Skomorochy stare, Słobódka bołszowiecka, Słobódka konkolnicka, Zagórze konkolnickie, Zelibory z okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Bursztynie i wciela się te gminy do okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Bołszowcach.

Niniejsze obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 25. kwietnia 1905 L. 28.695.

Lwów, dnia 13. maja 1905.

Zubrzycki w. r.

Nr. 69.

U s t a w a

z dnia 7. maja 1905, zaliczająca gminę Ulanów, powiatu Niskiego, do rzędu gmin, objętych ustawą gminną z 3. lipca 1896, Dz. ust. kraj. Nr. 51.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina miasteczka Ulanów, w powiecie Nisko, zalicza się do rzędu tych gmin, które podlegają przepisom ustawy gminnej z 3. lipca 1896, Dz. u. kraj. Nr. 51.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z początkiem najbliższego roku po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. maja 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 5. czerwca 1905. **Część XIII.**

Nr. 70.

U s t a w a

z dnia 12. kwietnia 1905, w przedmiocie zmiany niektórych postanowień statutu król. stoł. miasta Krakowa z dnia 6. października 1901 Dz. ust. kraj. Nr. 108.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia paragrafów 52, 57, 60, 79, 82, 84, 91, 92 i 110 ustawy z dnia 6. października 1901 Dz. u. kr. Nr. 108, znosi się w ich dotychczasowem brzmieniu, a natomiast opiewać mają:

§ 52.

Z członków Rady miejskiej, nie wyłączając prezydenta, traci urząd ten, co do którego zajdzie lub wiadomą się stanie okoliczność, któraby pierwotnie jego wybieralności przeszkadzała.

Jeżeli który z nich popadnie w śledztwo wstępne z powodu zbrodni, nie będzie mógł sprawować swego urzędu, jak długo trwa postępowanie karne.

Jeżeli członek Rady miejskiej wchodzi w stosunki prawne z gminą, jako przedsiębiorca lub dostawca, nie będzie mógł sprawować swego urzędu, dopóki ten stosunek trwa i rachunki stąd wynikłe ostatecznie załatwione nie zostaną.

Radców miejskich, którzy bez ważnych powodów przez trzy miesiące na posiedzenia nie przybywają, Rada miejska uzna za występujących.

§ 57.

O uwolnieniu od służby (emeryturze lub pensyonowaniu) urzędników gminy i zakładów gminnych orzeka na wniosek prezydenta Rada miejska.

O oddaleniu stałego urzędnika ze służby, niemniej o przeniesieniu go na niższą posadę, orzeka komisya dyscyplinarna, złożona z prezydenta, jednego wiceprezydenta i dwóch radców magistratu stale wyznaczonych przez prezydenta, tudzież pięciu radców miejskich, wybieranych przez Radę miejską.

Przy postępowaniu dyscyplinarnem mają zastosowanie analogiczne przepisy dla urzędników państwowych władz politycznych, o ile Rada miejska nie wyda odrębnego regulaminu.

Od orzeczenia komisyi dyscyplinarnej odwołanie do Rady miejskiej jest niedopuszczalne.

Przepisy o wymierzaniu emerytury dla urzędników i wdów po nich pozostałych, alimentacyi, dodatków na wychowanie, wsparć i prowizyi wydaje Rada miejska.

§ 60.

W szczególności należą do Rady miejskiej następujące przedmioty:

1. Wnioski do zmiany statutu gminy i jej granic (§ 2, 3).

2. Wybór prezydenta i wiceprezydentów, dalej mianowanie dyrektora Magistratu, urzędników gminnych, przełożonych i urzędników zakładów gminnych z wyjątkiem urzędników dwóch najniższych stopni, niemniej uwalnianie tych urzędników od obowiązków (§ 57 ust. 1).

3. Organizacya urzędów i zakładów gminnych, oznaczenie liczby urzędników i sług, oraz wszystkich osób przez gminę płatnych, określenie ich praw i obowiązków, wydawanie instrukcyi służbowych.

4. Oznaczanie płac, emerytur i innych korzyści dla urzędników i sług gminy, oraz dla osób, wyżej pod 2 wymienionych, dla ich wdów i sierót.

5. Uchwalanie instrukcyi i regulaminów dla siebie, sekcyi i komisyi.

6. Udzielanie zaliczek na płace urzędników — o ile przenoszą trzechmiesięczne płace, — przyznawanie poszczególnych wynagrodzeń, oznaczanie dyet i kosztów podróży, zapomóg i nagród dla urzędników i sług miejskich, niemniej dla osób, używanych w służbie gminy.

7. Udzielanie urlopów prezydentowi, wiceprezydentom i radcom miejskim, tudzież dozwalanie urlopów dla urzędników i sług gminnych ponad czas trzechmiesięczny.

8. Uchwalanie zasad zarządu majątkiem gminnym.

9. Ustanawianie i regulowanie opłat i taks na fundusz miejski pobieranych w granicach obowiązujących ustaw.

10. Uchwalanie i zatwierdzanie katastru kwaterunkowego.

11. Nabywanie i pozbywanie nieruchomości lub praw za nieruchomość prawnie uważanych, przyjmowanie zobowiązań wieczystych, służebności, zastawu lub poręczenia, zaciąganie pożyczek i wszelkie operacye finansowe.

Jeżeli wartość nieruchomości lub praw za nieruchomości uważanych, które gmina zamierza nabyć, przenosi kwotę 150.000 K, niemniej jeśli zaciągnąć się mająca pożyczka lub suma poręczona przenosi jedną czwartą część rocznego dochodu gminy, obliczonego na podstawie zamknięć rachunkowych z ostatnich trzech lat, wówczas potrzebnem jest zezwolenie Wydziału krajowego. Na wypadek pozbywania się nieruchomości lub praw za nieruchomości uważanych zezwolenia Wydziału krajowego potrzeba już wtedy, gdy wartość tej nieruchomości lub praw za nieruchomości uważanych przenosi 40.000 K.

12. Lokowanie kapitału na hipotekach.

13. Przyjęcie lub zrzeczenie się spadków lub zapisów.

14. Stawianie kosztem gminy nowych budowli lub przekształcenie albo znoszenie istniejących.

15. Zaprowadzanie nowych zakładów gminnych lub zwinięcie już istniejących.

16. Zatwierdzanie licytacyi lub układów o dzierżawy, które dłużej niż trzy lata trwać mają, jeżeli roczny czynsz dzierżawy 4000 K przenosi. Zatwierdzanie układów o dostawy, pociągające za sobą wydatek przenoszący 6000 K.

17. Rozwiązywanie w drodze dobrowolnej wszelkich kontraktów.

18. Zezwalanie na prowadzenie procesów i zawieranie ugód.

Prezydent może jednak bez odwołania się do Rady miejskiej wytoczyć proces o naruszenie posiadania w sprawach najmu i dzierżawy i w sprawach, nadających się do postępowania drobiazgowego, nakazowego i wekslowego.

19. Umorzenie należytości nieściągalnej, o ile kwotę 100 K przenosi.

20. Uchwalenie rocznego budżetu miasta. Budżet na każdy rok następny powinien być uchwalonym najpóźniej do końca listopada roku poprzedniego.

21. Przyzwalanie na wydatki budżetem nieprzewidziane, wszakże tylko na wniosek Prezydenta.

22. Coroczne sprawdzanie i załatwianie rachunków z dochodów i wydatków miejskich.

Rachunki roku ubiegłego powinny być sprawdzane najpóźniej do 15. sierpnia roku następnego.

Tak budżet jak i rachunki roczne zanim Radzie do rozpoznania przedstawione będą, winny być poprzednio najmniej przez dwa tygodnie złożone do przejrzenia przez członków gminy. Spostrzeżenia członków gminy będą przy rozpoznawaniu wzięte pod rozwagę.

23. Ustanawianie dodatków gminnych do podatków rządowych, nakładanie podatków i opłat gminnych, ustanawianie zasad ich rozkładu i poboru w granicach postanowień ustawowych

a) Do nałożenia dodatków gminnych, przenoszących 25% podatków bezpośrednich lub 50% podatków konsumcyjnych, wreszcie do nałożenia podatku gminnego od czynszów lub wartości czynszowej przenoszącego 10% czynszu, potrzeba zezwolenia Wydziału krajowego.

b) Dodatki gminne przenoszące 50% podatków bezpośrednich lub 100% podatków konsumcyjnych, wreszcie podatek gminny od czynszów lub wartości czynszowej, przenoszący 15% czynszu, można nakładać za zezwoleniem Wydziału krajowego i zgodą c. k. Namiestnictwa a w razie, gdyby jedna z tych władz odmówiła zezwolenia, za przyzwalającą uchwałą sejmową podlegającą Najwyższemu zatwierdzeniu.

c) Dodatki gminne przenoszące 100% podatków bezpośrednich lub 150% podatków konsumcyjnych, wreszcie podatek gminny od czynszów lub wartości czynszowej przenoszącej 20% czynszu, można nakładać tylko na mocy ustawy krajowej.

d) Do zaprowadzenia opłat, nie należących do kategoryi dodatków gminnych do podatków bezpośrednich lub podatków konsumcyjnych albo też wspomnianego wyżej podatku gminnego od czynszów lub wartości czynszowej, jako też do podwyższenia istniejących już tego rodzaju opłat potrzeba ustawy krajowej.

e) Rozkład dodatków gminnych na podatki bezpośrednie podług rozmaitej stopy procentowej, wymaga zezwolenia Wydziału krajowego za zgodą Namiestnictwa a w razie, gdyby jedna z tych władz odmówiła zezwolenia, przyzwalającej uchwały sejmowej, podlegającej Najwyższemu zatwierdzeniu.

f) Dodatki gminne do podatków konsumcyjnych należy ściągać przez te same organa i w ten sam sposób, jak podatki konsumcyjne.

g) Podatek gminny od czynszów lub wartości czynszowej można rozkładać progresywnie w miarę wysokości czynszu lub wartości czynszowej.

h) Podstawą wymiaru podatku gminnego od czynszów lub wartości czynszowej, jest każdocześnie zeznany przez właściciela domu i przez władzę podatkową sprostowany czynsz brutto lub wartość czynszowa odnośnego domu. W tym celu może Magistrat przez delegowanego urzędnika wglądać w potrzebne daty władzy podatkowej.

i) Podatek gminny od czynszów lub wartości czynszowej ponosić mają lokatorowie, względnie używający pomieszkania. Za podatek ten odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności z prawem regresu do swych lokatorów.

k) Jeżeli z tytułu przeciążenia, próżnostania lub zburzenia realności, władza podatkowa odpisze rządowy podatek domowo-czynszowy a odpisanie gminnego podatku od czynszów z tej realności równocześnie nie nastąpiło, może właściciel jej w ciągu trzech lat, licząc od daty zarządzenia władzy

podatkowej, żądać odpisania gminnego podatku od czynszów, względnie zwrotu uiszczonego tego podatku gminnego a to w stosunku wartości czynszowej, od której odpisano rządowy podatek domowo-czynszowy.

l) Dodatkami do podatków na rzecz gminy nie mogą być obciążeni:

α) urzędnicy i słudzy dworu, państwa, kraju, powiatu i gminy, nauczyciele publiczni, tudzież wojskowi, ich wdowy i sieroty co do płac służbowych, emerytur, prowizyi, dodatków na wychowanie i łaskawizn;

β) duszpasterze co do kongruy.

24. Przyjmowanie do gminy lub odmówienie przyjęcia, wyznaczanie taks od przyjmowania do gminy, tudzież uwalnianie od opłaty.

25. Rozstrzyganie w sprawach utraty lub odzyskania prawa głosowania i wybieralności.

26. Wykonywanie służących gminie praw patronatu, prezenty i rozdawnictwa posad, tudzież stypendyów i innych miejsc fundacyjnych.

27. Zakładanie i utrzymywanie szkół, tudzież udział w sprawach szkolnych, wynikających z ustaw.

28. Wykonywanie prawa petycyi w sprawach gminy.

29. Nadawanie obywatelstwa honorowego.

30. Wydawanie przepisów policyi miejscowej w granicach istniejących ustaw pod zagrożeniem kary pieniężnej aż do wysokości 200 K, lub w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej, kary aresztu do 20 dni.

31. Rozstrzyganie odwołań od orzeczeń i rozporządzeń Magistratu (§ 106) oraz prezydenta (§ 95).

32. W końcu wszystkie sprawy, które prezydent, sekcye, komisye Rady miejskiej, lub Magistrat Radzie miejskiej przedłożą, które w drodze odwołania pod rozpoznanie przyjdą, lub których uchwalenie Rada miejska sama sobie zastrzeże.

§ 79.

Do powzięcia ważnej uchwały konieczną jest obecność przynajmniej trzech członków sekcyi lub komisyi, nie licząc w to przewodniczącego, z wyjątkiem komisyi dyscyplinarnej, w której konieczną jest obecność pięciu członków.

Uchwały w sekcyi lub w komisyi zapadają bezwzględną większością głosów, urzędnik Magistratu (referent) ma głos doradczy oprócz w komisyi dyscyplinarnej. Przewodniczący rozstrzyga w razie równości głosów.

O zapadłych uchwałach Prezydent miasta niezwłocznie ma być zawiadomionym.

Przewodniczącemu, jak również i prezydentowi miasta, służy prawo zawieszenia wykonania uchwały sekcyi lub komisyi i odwołania się do Rady miejskiej.

§ 82.

Rada miejska może przekazać odwołalnie sprawy lub czynności zastrzeżone jej uchwałom, a należące do własnego zakresu działania gminy do załatwienia Prezydentowi, sekcyom lub komisyom.

Sekcyom i komisyom nie służy prawo prowadzenia rokowań o nabycie, sprzedaż i zamianę nieruchomości, jakoteż o dostawy dla gminy, ani też wogóle prowadzenia rokowań, w następstwie których gmina stać się może zobowiązaną lub uprawnioną. Czynności te należą do Prezydenta miasta, względnie do tych organów wykonawczych, albo członków Rady miejskiej, których Prezydent do tego upoważni lub wydeleguje.

Postanowienia powyższe nie naruszają w niczem prawa ani też obowiązku sekcyi i komisyi do nadzorowania i kontrolowania tych czynności, ani do przedkładania motywowanych w tym przedmiocie wniosków Radzie miejskiej. Jeżeli zaś Rada miejska poruczy sekcyi lub komisyi zatwierdzenie ofert lub rozstrzyganie o przedsiębiorstwach lub dostawach, to czynności przygotowawcze i pertraktacye mają być prowadzone nie przez członków sekcyi lub komisyi, lecz przez organa Magistratu pod kontrolą i odpowiedzialnością Prezydenta a sekcya lub komisya ma jedynie prawo zatwierdzenia lub odrzucenia wniosków Magistratu.

§ 84.

Prezydent miasta zarządza sprawami gminy, kieruje czynnościami Rady i Magistratu, przewodniczy ich obradom, wykonuje uchwały Rady i nadzoruje zakłady gminne. Prezydent miasta układa preliminarz budżetu i przedkłada go Radzie miejskiej najdalej do końca września roku poprzedniego.

On reprezentuje gminę na zewnątrz i jest przełożonym wszystkich urzędów i zakładów miejskich.

Gminie odpowiada on za czynności, tak własne jak i urzędników miejskich, a władzom państwowym za czynności w sprawach poruczonych.

§ 91.

Prezydent wykonuje władzę dyscyplinarną nad wszystkimi urzędnikami i sługami gminnymi i zakładów gminnych, w wypadkach wszakże przewidzianych w § 57 ustęp drugi tylko na podstawie orzeczenia komisyi dyscyplinarnej.

Rada miejska może żądać od Prezydenta wytoczenia śledztwa dyscyplinarnego. Do wykonywania tej władzy służą Prezydentowi wszystkie te prawa,

jakie według przepisów obowiązujących każdy wogóle naczelnik urzędu pod względem dyscyplinarnym posiada. Zawieszenie jednak w urzędowaniu urzędników, przez Radę miejską mianowanych, poda Prezydent bezzwłocznie do wiadomości komisyi dyscyplinarnej.

§ 92.

Prezydent może w granicach budżetu czynić wydatki, o ile Rada miejska, nie zastrzegła sobie, sekcyom lub komisyom osobnej w tym względzie decyzyi. Prezydent może zarządzić wydatki budżetem nieprzewidziane, które łącznie wzięte sumy 1000 koron w jednym dziale budżetu rocznie nie przewyższają.

§ 110.

Polityczna władza krajowa ma prawo i obowiązek zakazać wykonania uchwały, powziętej przez Radę miejską lub przez organ w jej zastępstwie działający (§ 82), jeżeli uchwała przekracza zakres działania gminy lub sprzeciwia się ustawom. Przeciw takiemu zakazowi służy prawo rekursu w dniach 60 do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Jeżeli jednak sprawa należy do własnego zakresu działania gminy, władza krajowa powinna o wydanym zakazie zawiadomić równocześnie Wydział krajowy.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 12. kwietnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. maja 1905 L. 39.220, w przedmiocie 4% opłaty gminnej od czynszów najmu w Kołomyi.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 87 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Kołomyi na dalszy pobór opłaty gminnej w wysokości 4% od zeznanych i urzędownie stwierdzonych czynszów najmu, przyzwolonej ustawą krajową z 23. marca 1895 Dz. u. kr. Nr. 18, a to na lat 10, począwszy od 1. lipca 1905.

We Lwowie, dnia 16. maja 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. maja 1905 L. 42.438, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Dobromilu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko-Kuźmina na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Dobromilu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1905 (Dz. u. kr. Nr. 28), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko-Kuźmina na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I

Radzie powiatowej w Dobromilu przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko-Kuźmina, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. maja 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Sprostowanie.

(ad Nr. 93 i 94. Część XIV. z r. 1904).

W części XIV. Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych, wydanej i rozesłanej dnia 30. września, prostuje się następujące błędy drukarskie, a mianowicie:

a) w § 15, ustęp pierwszy, ustawy z 15. czerwca 1904 (Dz. ust. kraj. Nr. 93) o niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych zamiast „§§ 11—15“, ma być: **„§§ 11—14“.**

Ustęp ten ma przeto opiewać:

Jeżeli osoby w poprzednich §§ 11—14 wymienione,

b) w § 12, piąty wiersz z góry ustawy z 15. czerwca 1904 (Dz. ust. kraj. Nr. 94) o zalesieniu ochronnem, zamiast:

„udzielić się mających“ mają być słowa: **„udzielić mu się mających“.**

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 7. lipca 1905. Część XIV.

Nr. 73.

Ustawa

z dnia 11. czerwca 1905, o stosunkach prawnych nauczycieli w publicznych szkołach ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Tytuł I.

O mianowaniu nauczycieli.

Art. 1.

Posady nauczycielskie w publicznych szkołach ludowych nadaje stale Rada szkolna krajowa, a to:

a) bezpośrednio, jeżeli posadę utrzymuje wyłącznie fundusz szkolny krajowy;

b) na podstawie prezenty, udzielonej przez uprawnionych do jej udzielania (art. 2.);

c) we wszystkich innych przypadkach na podstawie terna przedstawionego przez Radę szkolną okręgową, która je ułoży po wysłuchaniu Rady szkolnej miejcowej.

Art. 2.

Jeżeli gmina, obszar dworski, powiat, korporacya, instytucya lub inna osoba prywatna utrzymuje szkołę wyłącznie własnym nakładem, służy prawo prezentowania nauczycieli w tejże szkole temu, kto ją utrzymuje.

Jeżeli gmina z obszarem dworskim, lub kilka gmin z jednym lub kilkoma obszarami dworskimi, albo powiat wspólnie z gminami lub obszarami dworskimi, utrzymują szkołę wyłącznie własnym nakładem, natenczas prawo prezentowania nauczycieli służy im wspólnie. Gdyby jednozgodna prezenta nie została przedłożoną w terminie przepisanym, natenczas Rada szkolna okręgowa przedstawia Radzie szkolnej krajowej wszystkie odnośne propozycye wraz ze swoim wnioskiem.

Prawo prezentowania nauczyciela ma także gmina lub obszar dworski w tej szkole, w której uiszcza na płacę nauczycieli prestacyę, w wysokości pokrywającej przynajmniej 75% wydatku na płacę nauczycieli, a prestacya ta jest przynajmniej dwa razy wyższą, od tej prestacyi, którąby z mocy ustawy płacić miały.

Dawniejsze prawa prezentowania nauczycieli, pochodzące z czasów przed wejściem w życie ustawy z dnia 2. maja 1873 Dz. u. kr. Nr. 251, a przyznane na podstawie aktów fundacyjnych osobom, które przyczyniły się do zakładowego majątku szkoły albo też przynajmniej w $^1/_{10}$ części przyczyniają się stale do ogólnych rocznych wydatków na szkołę, pozostają nienaruszone.

Art. 3.

Skoro posada nauczycielska w publicznej szkole ludowej się oprożni, winna Rada szkolna miejscowa bezzwłocznie zawiadomić o tem Radę szkolną okręgową, która postara się zaraz o zabezpieczenie dalszego toku nauki szkolnej, ewentualnie zarządzi tymczasowe obsadzenie opróżnionej posady i ogłosi celem jej stałego obsadzenia konkurs w sposób i w terminie określonym przez Radę szkolną krajową drogą ogólnego rozporządzenia.

Obwieszczenie konkursu powinno być umieszczone w dzienniku urzędowym.

W konkursie należy:

a) wymienić miejsce i kategorye posady, połączone z nią korzyści, nakoniec stopień wymaganego uzdolnienia, którego dowody wraz z podaniem mają być wniesione do Rady szkolnej okręgowej;

b) wymienić, czy o posadę ubiegać się mogą tylko nauczyciele, lub tylko nauczycielki, lub zarówno nauczyciele jak nauczycielki, przestrzegając

przytem ściśle postanowień art. 6. ustawy krajowej z dnia 23. maja 1895 Dz. u. kr. Nr. 57, o zakładaniu i urządzeniu publicznych szkół ludowych oraz art. 9. tejże ustawy w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 20. stycznia 1904 r. Dz. u. kr. Nr. 19, oraz rozporządzeń Rady szkolnej krajowej wydanych na tej podstawie;

c) oznaczyć do wniesienia podań termin sześciotygodniowy, licząc od umieszczenia konkursu w dzienniku urzędowym.

Kandydaci będący już w służbie, mają wnosić podania swoje za pośrednictwem swych przełożonych i tych Rad szkolnych okręgowych, pod których są zwierzchnictwem.

Podania spóźnione lub niezaopatrzone w potrzebne dowody, nie będą uwzględnione.

Art. 4.

Rada szkolna okręgowa odrzuca podania tych kandydatów, którzy skutkiem wyroku karnego są wykluczeni od wybieralności do reprezentacyi gminnej, oraz takich, na którychby ciążyły postępki niemoralne lub zdrożności, narażające mianowanego nauczyciela na usunięcie z posady. Z reszty podań układa Rada szkolna okręgowa najdalej w trzy tygodnie po upływie terminu konkursowego listę kompetentów według formularza, przepisanego przez Radę szkolną krajową i przesyła ją Radzie szkolnej miejscowej do zaopiniowania, zaś w przypadkach art. 2. mającym prawo prezenty do wykonania tego prawa; poczem przedkłada terno (względnie prezentę), wraz z wnioskiem swoim jakoteż z podaniami wszystkich kompetentów i dokumentami Radzie szkolnej krajowej.

Jeżeli ma być obsadzoną posada nauczyciela kierującego szkoły o dwóch lub więcej klasach, Rada szkolna okręgowa umieszcza na liście kompetentów tylko tych kandydatów, których uważa za specyalnie uzdolnionych do kierownictwa.

Art. 5.

Rada szkolna miejscowa przedłożyć ma opinię, a uprawnieni do prezentowania prezentę, najdalej do sześciu tygodni od dnia doręczenia im listy kompetentów, Radzie szkolnej okręgowej.

W razie spóźnienia nieusprawiedliwionego ważnymi powodami, przedłoży krajowej Radzie szkolnej propozycyę terna okręgowa Rada szkolna, z pominięciem Rady szkolnej miejscowej, a względnie uprawnionych do prezentowania.

Art. 6.

Rada szkolna krajowa mianuje nauczyciela (art. 1. i 2.), wydaje mu dekret nominacyjny, poleca, aby nowomianowany nauczyciel wykonał przysięgę przed przewodniczącym Rady szkolnej okręgowej lub jego delegatem według przepisanej roty i zarządza wprowadzenie go do szkoły, tudzież w używanie należącego mu się uposażenia.

Jeżeli Rada szkolna krajowa uzna, że kandydat prezentowany, względnie kandydaci umieszczeni przez Radę szkolną okręgową w ternie, nie są na daną posadę odpowiedni, zwróci akta okręgowej Radzie szkolnej z przytoczeniem powodów, dla których nominacyi odmawia i wezwie ją, aby zażądała innej prezenty, względnie ułożyła inne terno z pośród ubiegających się kandydatów. Tak samo może Rada szkolna krajowa postąpić, gdyby w propozycyi pominięto niesłusznie kandydatów stanowczo zasługujących na uwzględnienie bądź to lepszą kwalifikacyą, bądź dłuższym czasem służby.

Jeżeli powtórnie, czy to ci sami, czy też inni na tę posadę nieodpowiedni zostaną przedstawieni, albo prezentowani, Rada szkolna krajowa zamianuje jednego z kompetentów według swojego wyboru.

Art. 7.

Jeżeli się na konkurs nie zgłosi trzech kandydatów, odpowiadających jego warunkom, może Rada szkolna okręgowa ogłosić ponownie konkurs a obowiązaną jest uczynić to na żądanie uprawnionych do prezentowania.

Dalszych obwieszczeń konkursu nie dopuszcza się, jeżeli się przynajmniej jeden kandydat odpowiadający warunkom na konkurs zgłosi.

Brak odpowiedniej liczby kandydatów do ułożenia terna nie przeszkadza propozycyi do nominacyi względnie aktowi prezenty.

Art. 8.

Każde mianowanie nauczyciela, dokonane w powyższy sposób, jest stałem.

O przeniesienie na inną posadę może się nauczyciel stały ubiegać tylko w drodze konkursu.

Posuwanie nauczycieli na wyższe stopnie płacy w szkołach tej samej kategoryi zastrzega się Radzie szkolnej krajowej bez ogłaszania konkursu.

Art. 9.

Jeżeli dobro szkoły tego koniecznie wymaga, może Rada szkolna krajowa nauczyciela stałego przenieść ze względów służbowych na inną posadę stale lub tymczasowo i to tak nauczyciela mianowanego z terna, jak nauczyciela mianowanego na podstawie prezenty, byleby przytem nie ponosił uszczerbku w pobieranej płacy i dodatkach. Nauczyciela nie można jednak w ten sposób umieszczać na posadzie, której nadanie zależy od prezenty, chyba za zgodą tego komu służy prawo prezentowania.

Rekurs lub przedstawienie przeciw takiemu przeniesieniu nie ma mocy wstrzymującej.

Nauczycielowi, przeniesionemu ze względów służbowych do innej miejscowości, należy się z funduszu szkolnego krajowego zwrot kosztów przeniesienia, a w szczególności:

a) kosztów przejazdu jego samego i jego rodziny, przy nauczycielkach tylko kosztów przejazdu jej samej. Wymiar tych kosztów oznaczy Rada szkolna krajowa drogą ogólnego rozporządzenia;

b) tytułem wszystkich innych kosztów płaca miesięczna (bez dodatków), jeżeli jest nieżonatym lub wdowcem bezdzietnym; płaca dwumiesięczna, jeżeli ma żonę, a nie ma dzieci małoletnich, lub jeśli jest wdowcem, a ma dzieci małoletnie; płaca trzechmiesięczna, jeśli ma żonę i dzieci małoletnie; płaca jednomiesięczna nauczycielce.

Nauczyciela stałego, przeniesionego za karę na mocy orzeczenia dyscyplinarnego (art. 24. ustęp c) nie można umieszczać na posadzie, której nadanie zależy od prezenty, chyba za zgodą tego, komu służy prawo prezentowania. Nauczycielowi takiemu nie należy się zwrot kosztów przeniesienia.

Art. 10.

Mianowanie tymczasowych nauczycieli (także i tymczasowych nauczycieli przedmiotów nadobowiązkowych i tymczasowych nauczycielek robót ręcznych) oraz wyznaczanie tymczasowych kierowników, jakoteż przenoszenie tych sił nauczycielskich na inne posady w tym samym okręgu szkolnym należy do Rad szkolnych okręgowych, które przytem winny przestrzegać norm, wydanych przez Radę szkolną krajową drogą ogólnego rozporządzenia.

Przeniesienie nauczyciela tymczasowego w inny okręg szkolny może nastąpić tylko za zezwoleniem lub z polecenia Rady szkolnej krajowej, bądź to na prośbę nauczyciela, bądź też na wniosek Rady szkolnej okręgowej.

Nauczycielowi tymczasowemu, przeniesionemu do innej miejscowości ze względów służbowych, a nie w drodze dyscyplinarnej, należy się tytułem zwrotu kosztów przeniesienia ryczałtowa kwota 25 K, a jeżeli jest przeniesiony do innego okręgu, nadto koszta przejazdu.

Tytuł II.

O płacach i innych służbowych korzyściach nauczycieli.

Art. 11.

A) Roczne płace nauczycieli szkół ludowych publicznych dzielą się na następujące klasy:

a) w szkołach pospolitych:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem, dla połowy posad w każdem mieście 1.800 K, a dla drugiej połowy posad 1.600 K;

II. klasa w miastach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 13. marca 1889 Dz. ust. kraj. Nr. 24 dla $^1/_4$ części ogółu posad 1.600 K, dla $^1/_4$ części ogółu posad 1.400 K, dla $^2/_4$ części posad 1.200 K;

III. klasa w gminach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kraj. Nr. 51, dla $^1/_4$ części ogółu posad 1.400 K, dla $^1/_4$ części posad 1.200 K, dla $^2/_4$ części posad 1.000 K;

IV. klasa w reszcie gmin dla $^2/_4$ części posad w każdym powiecie 1.000 K. dla $^1/_4$ części posad 900 K, dla $^1/_4$ części posad 800 K;

b) w szkołach wydziałowych osobnych i w klasach wydziałowych połączonych z pospolitemi:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem dla połowy posad w każdem mieście 2.000 K, dla drugiej połowy 1.800 K;

II. klasa w innych miastach dla połowy ogółu posad 1.800 K, dla drugiej połowy 1.600 K.

B) Wynagrodzenie nauczyciela tymczasowo ustanowionego oznacza Rada szkolna krajowa, nie może ono jednak:

a) dla nauczyciela, który złożył egzamina dojrzałości i kwalifikacyjny, wynosić mniej niż 800 K;

b) dla nauczyciela, który złożył egzamin dojrzałości oraz dla nauczyciela, który złożył egzamin kwalifikacyjny za dyspenzą od egzaminu dojrzałości, wynosić mniej niż 600 K;

c) dla nauczyciela pomocniczego bez kwalifikacyi wynosić mniej niż 500 K.

Wynagrodzenie nauczyciela tymczasowego nie może zaś przewyższać poborów nauczyciela stałego, którego miejsce nauczyciel tymczasowy zastępuje.

Art. 12.

Przy posuwaniu nauczycieli do płac wyższych w obrębie każdej klasy uwzględniać należy obok czasu służby zachowania się i aplikacyi nauczyciela okoliczność, że nauczyciel obarczony jest rodziną.

Do płacy najwyższej w klasie II i III płac posunięci być mają przedewszystkiem nauczyciele szkół o pięciu lub więcej klasach, którzy posiadają egzamin kwalifikacyjny do szkół wydziałowych.

Art. 13.

Oprócz płacy przyznaje Rada szkolna krajowa nauczycielom stałym na przedstawienie Rady szkolnej okręgowej z funduszu szkolnego krajowego dodatek pięcioletni za każde pięć lat nienagannej i skutecznej służby, licząc od dnia stałej nominacyi przy publicznych szkołach ludowych.

Rok lub lata służby nieskutecznej lub nagannej nie będą wliczane do lat uprawniających do przyznania dodatku pięcioletniego. Lata służby w ten sposób potrącić się mające oznaczone być mają w każdym przypadku przy służbie nagannej orzeczeniem Rady szkolnej krajowej, skazującem nauczyciela na karę dyscyplinarną, a przy nieskuteczności służby orzeczeniem Rady szkolnej okręgowej, opierającem się na wizytacyi szkoły conajmniej dwukrotnej w ciągu jednego roku i stwierdzającem, że nieskuteczność służby nastąpiła z winy nauczyciela.

Dodatek pięcioletni wynosi 100 K rocznie, a przyznany być może najwięcej sześć razy.

Dodatki pięcioletnie zapadłe przed wejściem w życie niniejszej ustawy mają być utrzymane względnie wymierzone według postanowień ustaw ówczas obowiązujących.

W razie nadania posady w szkołach galicyjskich nauczycielowi zajmującemu posadę w innem królestwie lub kraju koronnym w Radzie państwa reprezentowanym, należy mu policzyć, stosownie do powyższych postanowień lata służby stałej, spędzonej na poprzednich posadach, do wymiaru dodatków pięcioletnich, o ile w owym kraju bywa przestrzeganą pod tym względem zasada wzajemności.

Art. 14.

Za kierownictwo pobiera dyrektor szkoły wydziałowej, połączonej ze szkołą pospolitą, tudzież samoistnej szkoły wydziałowej 5- lub 6-klasowej

dodatek do płacy w kwocie 400 K. dyrektor każdej innej samoistnej szkoły wydziałowej, jakoteż nauczyciel kierujący szkołą ludową pospolitą, należącą do I., II., lub III. klasy płac, takiż dodatek w kwocie 200 K, zaś nauczyciel kierujący szkołą, należącą do IV. klasy płac, 100 K rocznie, jeżeli w szkole oprócz niego ustanowiony jest przynajmniej jeszcze jeden nauczyciel etatowy.

Dodatek ten ma być uwazany przy wymiarze emerytury tylko stałych dyrektorów, a względnie stałych nauczycieli kierujących, za część ich płacy.

Zastępcy dyrektora lub nauczyciela kierującego należy się remuneracya w wysokości dodatku za kierownictwo przywiązanego do tej posady, jeżeli zastępstwo trwa dłużej niż trzy miesiące.

Art. 15.

Jeżeli wskutek niniejszej ustawy nauczyciel w swoich poborach miałby ponosić uszczerbek, zatrzymuje dotychczasowe pobory jako dodatek osobisty dopóty, póki na wyższą posadę przeniesiony nie będzie.

Art. 16.

Każdemu stałemu dyrektorowi, stałemu kierownikowi szkoły, tudzież nauczycielowi szkoły jednoklasowej należy się stosowne wolne mieszkanie, ile możności w budynku szkolnym.

W braku takiego mieszkania należy się im z funduszu szkolnego miejscowego wynagrodzenie, którego wysokość oznaczy, Rada szkolna okręgowa w każdym poszczególnym przypadku, porozumiawszy się ze stronami obowiązanemi do dostarczania mieszkania nauczycielowi.

Czy tymczasowemu dyrektorowi lub kierownikowi szkoły ma być przyznane wolne mieszkanie, czy też wynagrodzenie za mieszkanie i w jakiej wysokości, orzeka również Rada szkolna okręgowa w ten sam sposób w każdym poszczególnym przypadku.

Wszyscy inni nauczyciele stali, a w miastach i miasteczkach, niemniej w gminach wiejskich zaliczonych do III. klasy płac także tymczasowi, pobierają dodatek na mieszkanie, wynoszący 10% ich płacy względnie ich wynagrodzenia.

Art. 17.

W gminach wiejskich należy wyznaczyć nauczycielowi kierującemu lub samoistnemu, przynajmniej jeden morg (57·55 arów) ziemi ornej dla użytku własnego.

O ile tego gruntu gmina lub obszar dworski nie dostarczy dobrowolnie, pokryje fundusz szkolny miejscowy koszta jego wydzierżawienia.

Gdyby w poszczególnych przypadkach dostarczenie lub wydzierżawienie ziemi ornej dla nauczyciela było niemożliwem, co przez Radę szkolną krajową ma być stwierdzone, nie służy nauczycielowi prawo do żądania z tego tytułu żadnego odszkodowania lub wynagrodzenia.

Art. 18.

Nauczyciel pobiera pół procent płacy miesięcznej za każdą godzinę nauki, udzielanej ponad obowiązkowe trzydzieści godzin tygodniowo z polecenia Rady szkolnej okręgowej, jeżeli nauka udzielana ponad obowiązek trwa najmniej przez jeden miesiąc.

Art. 19.

Nauczyciele przedmiotów nadobowiązkowych i nauczycielki robót ręcznych, pobierają wynagrodzenie, którego wysokość — o ile posada nie jest systemizowaną — oznaczy Rada szkolna krajowa na wniosek Rady szkolnej okręgowej w każdym poszczególnym przypadku, jeżeli nie ma na ten cel specyalnych funduszów.

Art. 20.

Do objęcia ubocznych zatrudnień potrzeba zezwolenia Rady szkolnej krajowej, która w każdym przypadku zbada, czy zajęcia te nie uwłaczają stanowisku nauczyciela i nie czynią uszczerbku jego obowiązkom szkolnym.

Pisarstwo pokątne a nie mniej udzielanie korepetycyj szkolnych jest nauczycielom szkół ludowych bezwarunkowo wzbronione.

Art. 21.

Czysty dochód z pól ornych, łąk, pastwisk i innych gruntów, przydanych do użytku nauczycielowi, wykazany w katastrze gruntowym, wlicza się, po strąceniu podatku gruntowego wraz z odsetkami do płacy nauczyciela.

Art. 22.

Płace i dodatki oraz wynagrodzenia dyrektorów i nauczycieli mają być wypłacane miesięcznie z góry.

Tytuł III.

O karach dyscyplinarnych i wydaleniu ze służby.

Art. 23.

Za drobne przewinienia upomni nauczyciela sam kierownik szkoły, a w razie potrzeby Rada szkolna okręgowa, przyczem należy mu wskazać następstwa, na jakieby się naraził powtórnem przewinieniem.

Zachowanie się zaś nauczyciela w szkole, sprzeczne z jego obowiązkiem, tudzież zachowanie się jego po za szkołą, uwłaczające powadze stanu i udaremniające jego działanie jako wychowawcy i nauczyciela, pociągnie za sobą zastosowanie środków dyscyplinarnych, które należy zarządzić bez względu na możliwe dochodzenie sądowo-karne.

Art. 24.

Kary dyscyplinarne są następujące:

a) nagana;

b) chwilowe lub stałe odjęcie przyznanego już dodatku pięcioletniego;

c) odjęcie kierownictwa szkoły, przeniesienie na inną posadę z tą samą lub niższą płacą;

d) utrata posady z pozostawieniem prawa do ubiegania się o inną posadę;

e) wydalenie z publicznego zawodu nauczycielskiego.

Art. 25.

Naganę należy udzielać na piśmie z zagrożeniem użycia surowych środków w razie ponownego przewinienia.

Art. 26.

Po upływie trzech lat dobrego zachowania się każda z kar wymienionych w artykule 24. pod lit. a) b) c) traci swoje znaczenie przy posuwaniu nauczycieli na wyższy stopień płacy.

Art. 27.

Wytoczenie śledztwa dyscyplinarnego nauczycielowi uchwala Wydział wykonawczy Rady szkolnej okręgowej. Jeżeli oskarżenie nie jest uzasadnione dokumentem, doniesieniem urzędowem lub zeznaniem świadków wiarygodnych, uchwałę tę powinno poprzedzić dochodzenie wstępne.

Śledztwo przeprowadza przewodniczący lub delegowany przez niego członek Rady szkolnej okręgowej.

Rada szkolna krajowa może wytoczyć nauczycielowi śledztwo dyscyplinarne a przeprowadzenie go poruczyć bądź przewodniczącemu Rady szkolnej okręgowej, bądź osobie lub komisyi przez siebie delegowanej.

Zadanie śledztwa polega na zbadaniu istoty czynu i zebraniu wszystkich dowodów przemawiających za i przeciw winie oskarżonego.

Obwinionemu należy oznajmić, że ma wytoczone śledztwo dyscyplinarne, przedstawić mu istotę czynu i cały materyał dowodowy, a usprawiedliwienie jego zapisać do protokołu, lub gdyby je wniósł na piśmie, załączyć do aktów wraz z zeznaniami świadków odwodowych i innymi dowodami, które na swoją obronę przytoczy.

Jeżeli obwiniony tego zażąda, należy następnie wezwać go na posiedzesiedzenie Rady szkolnej okręgowej i przedstawiwszy mu, o co i na jakiej podstawie jest obwiniony, wysłuchać jego ustnej obrony.

Art. 28.

Rada szkolna okręgowa uchwałą powziętą na pełnem posiedzeniu na podstawie przedstawionych jej aktów śledztwa a względnie także na podstawie ustnej obrony oskarżonego, uwalnia go od oskarżenia i oznajmia mu to na piśmie, lub orzeka jego winę i wymierza karę a w przypadkach zastrzeżonych orzeczeniu Rady szkolnej krajowej uchwala do niej wniosek o winie i karze.

Radzie szkolnej krajowej zastrzega się orzekanie w sprawach dyscyplinarnych dyrektorów stałych i tymczasowych i nauczycieli stałych, zaś wobec nauczycieli tymczasowych wymierzanie kary wydalenia z publicznego zawodu nauczycielskiego.

Jeżeli jednak od orzeczenia Rady szkolnej okręgowej nauczyciel obżałowany wniósł rekurs lub przewodniczący Rady szkolnej okręgowej odwołał się od jej uchwały do orzeczenia Rady szkolnej krajowej, w takim razie Rada szkolna krajowa orzeka tak co do winy jak co do kary, lub poleca postępowanie dowodowe uzupełnić albo sprostować.

Rekurs do Ministerstwa przeciw orzeczeniu Rady szkolnej krajowej w sprawie dyscyplinarnej wnieść może nauczyciel na ręce Rady szkolnej krajowej w przeciągu dni czternastu, licząc od dnia następującego po doręczeniu mu orzeczenia.

Bliższe postanowienia co do postępowania dyscyplinarnego wydane będą w drodze rozporządzenia.

Art. 29.

Rada szkolna krajowa po przeprowadzonem śledztwie orzec może karę dyscyplinarną wyższą, choć pierwej nauczyciel karą niższą karany nie był.

Nauczyciel, dopuszczający się czynów, wywołujących publiczne zgorszenie, może być wydalony ze służby, chociaż poprzednio dyscyplinarnie nie był karany.

Na wydalenie ze służby w innych wypadkach skazać można tylko nauczyciela, który mimo poprzedniego w drodze dyscyplinarnej ukarania, zachowaniem się swojem na nową karę dyscyplinarną zasłużył.

Art. 30.

Nauczyciela, skazanego sądownie na karę, połączoną z utratą prawa obieralności do reprezentacyi gminnej, wydali Rada szkolna krajowa ze służby bez śledztwa dyscyplinarnego.

Art. 31.

Jeżeli przeciw nauczycielowi wytoczone zostało śledztwo o zbrodnię lub przestępstwo hańbiące, odejmie mu Rada szkolna okręgowa aż do prawomocności orzeczenia urzędowanie i płacę.

To samo może Rada szkolna okręgowa zarządzić w razie śledztwa dyscyplinarnego, jeśliby wymagała tego powaga stanu nauczycielskiego lub dobro szkoły.

O odjęciu nauczycielowi stałemu urzędowania i płacy zawiadamia Rada szkolna okręgowa natychmiast Radę szkolną krajową, która może odjęcie urzędowania i płacy zatwierdzić lub znieść.

Rekurs przeciw uchwale Rady szkolnej okręgowej lub krajowej, którą na czas śledztwa sądowego lub dyscyplinarnego odjęto nauczycielowi urzędowanie i płacę, nie ma mocy odraczającej.

Art. 32.

W ciągu takiego odjęcia urzędowania wyznacza się nauczycielowi na utrzymanie $^1/_3$ do $^2/_3$ poborów, przyczem należy uwzględnić stosunki jego rodzinne i lata służby. Uniewinnionemu należy zwrócić całą niewypłaconą należytość.

Art. 33.

O każdem wydaleniu z publicznego zawodu nauczycielskiego (art. 24. lit. e) należy donieść ministrowi wyznań i oświaty celem uwiadomienia o tem władz innych krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

Tytuł IV.

O przenoszeniu w stan spoczynku i zaopatrywaniu wdów i sierót po nauczycielach.

Art. 34.

Nauczyciela, który dla podeszłego wieku, ciężkich ułomności fizycznych lub umysłowych, stwierdzonej niezdatności, lub też z innych ważnych przyczyn okaże się niezdolnym do dalszego pełnienia obowiązków zawodowych, przenosi Rada szkolna krajowa w stan spoczynku.

Przeniesienie w stan spoczynku może być zarządzone albo z urzędu, albo na prośbę nauczyciela.

Art. 35.

Po czterdziestoletniej służbie nie można żadnemu nauczycielowi odmówić stałego przeniesienia w stan spoczynku.

Art. 36.

Do zawarcia ślubów małżeńskich przez nauczycielkę w ogóle i przez nauczyciela nie mającego stałej posady, potrzeba przyzwolenia Rady szkolnej okręgowej. Śluby zawarte bez takiego przyzwolenia, uważane będą za dobrowolne zrzeczenie się posady.

Nauczycielkom, które po wejściu w życie tej ustawy wyjdą za mąż, potrąconą będzie od płacy ich względnie wynagrodzenia pobieranego w czasie służby 10% opłata do funduszu szkolnego krajowego.

Z opłat tych Rada szkolna krajowa pokrywać będzie wynagrodzenie nauczycielek nadetatowych przeznaczonych do zastępywania nauczycielek chorych i urlopowanych.

Art. 37.

Tylko z końcem kursu lub roku szkolnego można dobrowolnie zrzec się posady, albo przejść w stan spoczynku.

Rada szkolna krajowa w poszczególnych wypadkach może pozwolić na wyjątek od tego postanowienia.

Równocześnie ma się odbyć oddanie budynków i gruntów, należących do uposażenia szkoły.

Co do pożytków, niezebranych z pól i ogrodów, należy postąpić, jak w razie śmierci nauczyciela (art. 54.).

Art. 38.

Stale mianowani nauczyciele wszelkich kategoryi mają prawo do emerytury a ewentualnie do odprawy.

Dobrowolne zrzeczenie się posady lub samowolne jej opuszczenie, utrata posady lub wydalenie ze służby (art. 24. lit. d) e) pozbawia prawa do emerytury, jakoteż do odprawy.

Dopóki trwa śledztwo dyscyplinarne przeciw nauczycielowi, nie może tenże zrzekać się posady.

Art. 39.

Wymiar emerytury zależy od wysokości poborów i od lat służby.

Co się tyczy pierwszych, będzie podstawą wymiaru płaca ze wszystkimi dodatkami pięcioletnimi a względnie także z dodatkiem za kierownictwo (art. 14.), które nauczyciel pobiera w chwili przeniesienia w stan spoczynku. Co się tyczy drugich, policzy mu się wszystkie lata służby, spędzone przy szkołach ludowych etatowych, począwszy od pierwszego, choćby tymczasowego mianowania po uzyskaniu świadectwa ze złożonego w seminaryum nauczycielskiem egzaminu dojrzałości.

Nauczycielom, którzy na podstawie dyspensy Ministerstwa wyznań i oświaty od seminaryalnego egzaminu dojrzałości, złożyli egzamin kwalifikacyjny, liczą się lata służby od dnia uzyskania patentu kwalifikacyjnego.

Przerwa w służbie tylko wtedy nie przeszkadza policzeniu odbytych przed nią lat służby, jeżeli nastąpiła bez winy i powodu ze strony nauczyciela.

Tymczasowe przeniesienie nauczyciela do innej szkoły ze względów służbowych, nie ukróca w niczem jego prawa do przeniesienia w stan spoczynku do emerytury.

Nauczycielom, którzy przed r. 1900 w charakterze praktykantów byli przy szkołach ludowych zajęci, liczą się do służby tylko te lata, w których po złożeniu egzaminu dojrzałości zastępując nauczyciela prowadzili klasę.

Art. 40.

Stały nauczyciel, który nie wysłużył jeszcze lat dziesięciu, nie ma prawa do emerytury. Przy uwolnieniu od służby z przyczyn wymienionych w art. 34. otrzyma odprawę równającą się połowie poborów obliczonych podług art. 39., jeżeli nie wysłużył trzech lat; poborom rocznym, jeżeli wysłużył trzy do sześciu lat; poborom półtora rocznym, jeżeli wysłużył lat sześć.

Po wysłużonych dziesięciu latach otrzymuje emeryt $^{10}/_{40}$ części, a za każdy rok dalszy jeszcze $^{1}/_{40}$ część poborów obliczonych jak wyżej.

Ułamki roku, przekraczające 6 miesięcy, liczą się w tym razie za cały rok.

Nauczyciel do dalszej służby niezdolny, otrzymuje pełną emeryturę po wysłużonych 35 latach, a jeśli ukończył lat 60 życia, już po wysłużonych 30 latach służby.

Nauczyciel stały, który w czasie służby stracił wzrok lub słuch, albo popadł w chorobę umysłową, tudzież nauczyciel, który z powodu wykonywania obowiązków nauczycielskich lub niezawinionego ciężkiego kalectwa stał się zupełnie niezdolnym do pełnienia służby, otrzyma $^{10}/_{40}$ poborów obliczonych jak wyżej jako emeryturę, choćby 10 lat nie wysłużył.

Emerytura nauczyciela, który przechodząc w stan spoczynku, niezdolnym jest do wszelkiego zarobkowania, nie może wynosić mniej niż 500 koron rocznie.

Art. 41.

Przeniesienie w stan spoczynku jest albo czasowe, albo stałe, w miarę tego, czy przyczyny, który je spowodowały, prawdopodobnie ustać będą mogły, lub nie.

Jeżeli przyczyna, z powodu której nastąpiło przeniesienie w czasowy stan spoczynku, ustała, ma emeryt stosownie do zarządzenia Rady szkolnej krajowej wstąpić ponownie do służby czynnej w tym samym charakterze i z temi samemi poborami, jakie miał w dniu przeniesienia w stan spoczynku, w przeciwnym razie traci prawo do emerytury.

Prawo do emerytury traci również nauczyciel w stan spoczynku przeniesiony:

a) jeżeli został skazany wyrokiem karno-sądowym, pozbawiającym go prawa obieralności do reprezentacyi gminnej, o ile po ustaniu skutków prawnych zasądzenia, Rada szkolna krajowa nie przyzna mu ponownie emerytury;

b) jeżeli otrzymał posadę płatną, która daje mu prawo do zaopatrzenia emerytalnego;

c) nadto nauczycielka, jeżeli przeszła w stan spoczynku przed wysłużeniem dwudziestu lat a po przejściu w stan spoczynku wyjdzie za mąż, na czas trwania związku małżeńskiego, a także po śmierci męża jeżeli pobiera stałe zaopatrzenie z tytułu wdowieństwa.

Art. 42.

Nauczyciel, któryby po otrzymaniu odprawy, równającej się rocznej płacy, powrócił do służby przed upływem roku lub po otrzymaniu odprawy, równającej się półtorarocznej płacy, powrócił do służby przed upływem półtora roku, winien będzie zwrócić taką część odprawy, jakaby na resztę czasu przypadła.

Art. 43.

Wdowa po stałym nauczycielu ma prawo do odprawy lub pensyi wdowiej z wyjątkiem następujących przypadków:

a) jeżeli małżeństwo zawarte zostało w czasie, gdy nauczyciel był już w stanie spoczynku;

b) jeżeli nauczyciel w chwili zawarcia małżeństwa przekroczył już 60 rok życia;

c) jeżeli z winy żony nastąpiła sądowa separacya od stołu i łoża lub rozwód.

Art. 44.

Wdowa po nauczycielu, który w chwili zgonu nie miał jeszcze prawa do emerytury, otrzyma odprawę równającą się jednej trzeciej części ostatnich jego poborów obliczonych według art. 39.

Wdowa po nauczycielu, który w chwili zgonu miał prawo do emerytury, otrzyma pensyę wdowią wynoszącą jedną trzecią część ostatnich jego poborów wliczalnych do emerytury.

Pensya ta nie może wynosić mniej niż 400 koron, pensya wdowy po nauczycielu zmarłym w stanie spoczynku nie może jednak wynosić więcej niż emerytura zmarłego męża.

Art. 45.

Pobór pensyi wdowiej jest dożywotni, ustaje jednak z chwilą zawarcia ponownego związku małżeńskiego, lub gdyby wdowa skazaną została za zbrodnię lub za przekroczenie przewidziane w §§ 460, 461, 463 i 464 kodeksu karnego, a to na czas trwania skutków prawnych zasądzenia.

Wdowie, tracącej pensyę wdowią wskutek ponownego zawarcia małżeństwa, zastrzega się dalszy jej pobór na wypadek ponownego owdowienia.

Wdowa może w przeciągu pierwszego roku po ponownem zamążpójściu zrzec się tego zastrzeżenia pensyi wdowiej, a zażądać w zamian odprawy, równającej się dwuletniej pobieranej przedtem pensyi wdowiej.

Zamiana zastrzeżenia na taką odprawę nie jest jednak dopuszczalną w tym wypadku, gdy wdowa przez powtórny związek małżeński ma zabezpieczoną pensyę wdowią także po drugim mężu.

Gdyby się jej w razie ponownego owdowienia znów należało zaopatrzenie z funduszu szkolnego emerytalnego, to służy jej prawo do jednej tylko pensyi i to tej, której wymiar jest wyższy.

Art. 46.

Dzieci niżej 20 lat, po stałym nauczycielu, urodzone w małżeństwie, lub legitymowane, mają prawo do odprawy lub dodatku na wychowanie lub pensyi sierocińskiej.

Dodatek na wychowanie i pensya sierocińska należą się dzieciom aż do ukończenia 20-go roku życia, ustają jednak wcześniej:

a) w razie jeśli przedtem otrzymają utrzymanie z funduszów publicznych, na czas tego utrzymania,

b) u córek z chwilą wyjścia za mąż,

c) w razie zasądzenia za zbrodnię lub za przekroczenie przewidziane w §§ 460, 461, 463 i 464 kodeksu karnego, a to na czas trwania skutków prawnych tegoż zasądzenia.

Za zgodą Wydziału krajowego może Rada szkolna krajowa przedłużyć pobór dodatku na wychowanie i pensyi sierocińskiej aż do ukończenia 24-go

roku życia z powodu trwałej choroby dziecka i wywołanej tem niemożności zarobkowania.

Art. 47.

Wdowie, której należy się odprawa, przyznaną będzie dla dzieci po nauczycielu jako odprawa połowa odprawy, którą sama otrzymała.

Jeżeli żona zmarłego nauczyciela nie żyje, a nauczyciel nie miał prawa do emerytury, to dzieci pozostałe po nim otrzymają wszystkie razem odprawę, równającą się jednej trzeciej części jego ostatnich poborów, obliczonych według art. 39.

Art. 48.

Wdowie, mającej prawo do pensyi wdowiej, przyznany będzie dodatek na wychowanie dzieci pozostałych po zmarłym mężu.

Dodatek ten wynosi dla każdego pozostałego dziecka piątą część pensyi wymierzonej wdowie.

Wszystkie dodatki na wychowanie dzieci nie mogą jednak przewyższać pensyi wdowiej, a razem z pensyą wdowią nie mogą przewyższać emerytury nauczyciela zmarłego w stanie spoczynku.

Gdyby pobory wdowy z dodatkami przekraczały powyższą granicę, należy nadwyżkę potrącić z dodatków na wychowanie. Jeżeli jednak dodatek taki z powodów przytoczonych w art. 46. ustanie, to dodatki, należące się innym dzieciom, podwyższone będą do granicy wskazanej powyżej.

Art. 49.

Jeżeli żona zmarłego nauczyciela również nie żyje, lub jeżeli utraciła prawo do pensyi wdowiej, wówczas należy się sierotom po nauczycielu pensya sierocińska, wynosząca dla każdego dziecka 120 K rocznie, a na wszystkie dzieci razem najwyżej 400 K.

Pensya ta sierocińska przyznaną będzie dzieciom po nauczycielu w zamian za dodatek, który matka ich pobierała na ich wychowanie z chwilą śmierci matki.

Art. 50.

Dzieci niżej 20 lat po stałej nauczycielce, urodzone w małżeństwie lub legitymowane, mają prawo do odprawy lub pensyi sierocińskiej tylko wów-

czas, jeżeli ojciec ich również nie żyje i jeżeli po nim nie mają żadnego zaopatrzenia z funduszów publicznych.

Dzieciom takim, jeżeli matka ich w chwili zgonu nie miała prawa do emerytury, przyznaną będzie jako odprawa jedna trzecia część jej ostatnich poborów, obliczonych według art. 39. Jeżeli zaś matka ich w chwili zgonu miała prawo do emerytury, przyznaną im będzie pensya sierocińska jak sierotom po nauczycielu.

Art. 51.

W przypadkach, zasługujących na osobliwsze uwzględnienie, Wydział krajowy za inicyatywą Rady szkolnej krajowej przedłoży Sejmowi krajowemu wniosek o przyznanie nauczycielowi tymczasowemu odprawy lub emerytury, a wdowie po nim lub sierotom odprawy lub pensyi wdowiej i dodatku na wychowanie, względnie pensyi sierocińskiej.

Art. 52.

Nauczycielom, którzy w chwili wejścia w życie tej ustawy na mocy ustaw poprzednich z dnia 2. maja 1873, Dz. u. kr. Nr. 251 i z dnia 1. stycznia 1889, Dz. u. kr. Nr. 16, pobierają emeryturę, podwyższa się tę emeryturę do kwoty 300 K, o ile jej w tej wysokości nie pobierają, a niezdolni są do wszelkiego zarobkowania.

Podwyższenie to otrzymają tylko te nauczycielki emerytowane, które w chwili wejścia w życie tej ustawy nie są zamężne.

Wdowom po nauczycielach, które w chwili wejścia w życie tej ustawy na mocy ustaw poprzednich z dnia 2. maja 1873, Dz. u. kr. Nr. 251 i z dnia 1. stycznia 1889, Dz. u. kr. Nr. 16, pobierają pensyę wdowią, podwyższa się tę pensyę do kwoty 240 K, o ile jej w tej wysokości nie pobierają, a dodatek na wychowanie dzieci na każde dziecko do kwoty 80 K, a do kwoty najwyżej 240 K na wszystkie dzieci razem.

Sierotom po nauczycielu lub nauczycielce, których ojciec i matka nie żyje, a które w chwili wejścia w życie tej ustawy pobierają pensyę sierocińską, podwyższa się tę pensyę do kwoty 120 K na jedną sierotę, a do kwoty najwyżej 400 K na wszystkie dzieci razem.

Art. 53.

Przyznane zaopatrzenie (emerytura, pensya wdowia, dodatek na wychowanie, pensya sierocińska) będzie wypłacane ze szkolnego funduszu emerytalnego

rytalnego (art. 58.) w ratach miesięcznych z góry, w dniu 1. każdego miesiąca.

Pobór rozpoczyna się od miesiąca następującego, co do emerytur i pensyi po dniu przeniesienia w stan spoczynku lub śmierci nauczyciela, a co do dodatku na wychowanie i pensyi sierocińskiej po śmierci ojca, względnie matki dziecka.

Art. 54.

Wdowy i sieroty po nauczycielu zmarłym w czynnej służbie, zatrzymują przez kwartał jeszcze pomieszkanie jego lub dostają kwartalną ratę pobieranego przezeń wynagrodzenia za pomieszkanie.

Jeżeli do uposażenia szkoły należą grunta, dostają się pożytki z nich spadkobiercom zmarłego w czynnej służbie nauczyciela wtedy jedynie, gdy śmierć zaszła między 1. czerwca a 31. października.

W każdym innym razie należy im się tylko zwrot wydatków poniesionych dla osiągnięcia owych pożytków.

Art. 55.

Wdowie po nauczycielu zmarłym czy to w czynnej służbie, czy w stanie spoczynku, należy się na pokrycie kosztów pogrzebu $^1/_4$ część ostatniej przez zmarłego pobieranej płacy rocznej, tytułem kwartału pozgonnego.

Prawo do kwartału pozgonnego mają także sieroty po nauczycielu, jeżeli matka nie żyje i sieroty po nauczycielce, jeżeli ojciec nie żyje.

Jeżeli po zmarłym nauczycielu nie pozostała wdowa i niema również dzieci do zaopatrzenia uprawnionych, może c. k. Rada szkolna krajowa na podstawie przeprowadzonego dochodzenia przyznać kwartał pozgonny tym osobom spokrewnionym lub obcym, które się wykażą, że zmarłego nauczyciela (nauczycielkę) w czasie ostatniej jego choroby pielęgnowały i koszta pogrzebu z własnych funduszów pokryły, o ile po zmarłym (zmarłej) nie pozostał spadek, równający się co najmniej wysokości kwartału pozgonnego.

Art. 56.

Nauczyciele, którzy po przeistoczeniu szkół dawniejszych w etatowe przeszli lub przejdą na nowy etat, uważani będą pod względem prawa emery-

tury i zaopatrzenia ich wdów i sierót z funduszu emerytalnego tak zupełnie, jak gdyby byli odrazu na tym etacie służbę swoją rozpoczęli.

Zapłacić jednakże mają funduszowi owemu jednorazową kwotę, równającą się dwóm procentom od każdorazowej płacy przez wszystkie te lata poprzedniej służby nauczycielskiej, które do emerytury policzone zostały.

Spłata tej kwoty uiszczoną być może ratami za przyzwoleniem Rady szkolnej krajowej.

Art. 57.

Nauczyciele, którzy z powodu przeistoczenia dawniejszych szkół w etatowe utracili swe posady, a w nowym etacie stałej posady nie otrzymali, mają prawo do emerytury z funduszu szkolnego krajowego pod tymi samymi warunkami, jak nauczyciele na etat przeniesieni, z tą jednak różnicą, że za podstawę wymiaru służyć ma płaca, którą pobierali w ostatnim roku jako stale umieszczeni nauczyciele.

Wdowy ich i sieroty pobierać będą także jedynie zapomogi, jakie im się należą według ustaw lub przepisów dawniej obowiązujących.

Art. 58.

Na pokrycie wydatków, wypływających z tytułu IV. niniejszej ustawy, służy osobno krajowy fundusz szkolny emerytalny, do którego wpływają:

a) dochody majątku zakładowego;

b) stały corocznie udzielany datek z funduszu szkolnego krajowego;

c) zapisy i darowizny, na ten cel przeznaczone;

d) interkalarya od opróżnionych posad, o ile nie przypadną spadkobiercom zmarłego dyrektora lub nauczyciela, albo też nie zostaną użyte na wynagrodzenie dla zastępcy nauczyciela, jednak nie dłużej, jak przez trzy miesiące od dnia opróżnienia posady nauczyciela;

e) opłaty kwot dwuprocentowych, powyżej oznaczonych w artykule 56;

f) stałe wkładki samych nauczycieli, które w pierwszym roku po zamianowaniu wynoszą 10% pobieranej przez nich płacy, a przy każdem podwyższeniu tejże 10% od nadwyżki, oprócz tego corocznie 2% od rocznej płacy;

g) dodatek z funduszu krajowego, o ile wpływy z powyższych źródeł nie starczą na pokrycie rocznych wydatków.

Po 40-letniej służbie ustaje obowiązek uiszczania opłat, pod lit. f) wymienionych.

Art. 59.

Nauczycielowi, względnie jego spadkobiercom, należy się zwrot uiszczonych wkładek emerytalnych, jeżeli krajowy fundusz szkolny emerytalny nie jest lub nie był obciążony z jego powodu wydatkami na emeryturę, odprawę, zaopatrzenie wdów lub sierót i kwartał pozgonny.

Art. 60.

Zarząd funduszu emerytalnego należy do Rady szkolnej krajowej, która wyda szczegółowe instrukcye o poborze należytości tego funduszu i o ich obrocie.

Rada szkolna krajowa winna zbierającym się co sześć lat krajowym konferencyom nauczycielskim przedkładać wykaz stanu majątkowego i obrotu funduszu emerytalnego i ogłaszać co rok zamknięcie rachunków.

Rada szkolna krajowa prześle co roku szczegółowe zamknięcie rachunków funduszu emerytalnego wraz z objaśnieniami Wydziałowi krajowemu, który je sprawdzi i wraz ze swemi uwagami Sejmowi krajowemu przedłoży.

Udzielanie absolutoryum z rachunków funduszu emerytalnego należy do Sejmu krajowego.

Art. 61.

Miasta rządzące się własnym statutem mogą zaprowadzić u siebie swój własny fundusz emerytalny; mają jednak przy wymierzaniu odpraw i emerytur nauczycieli jakoteż zaopatrzeń pozostałych po nich wdów i sierót postępować w myśl artykułów powyższych.

W takim razie wpływy w art. 58. od c) do f) wymienione mają wpływać do ich własnej kasy, zarząd należy do magistratu a udzielenie absolutoryum do Rady miejskiej.

Art. 62.

Dochody funduszu emerytalnego należy przedewszystkiem obracać na wydatki bieżące, do których fundusz ten w myśl niniejszej ustawy jest obowiązany, resztę kapitalizować i wcielać do majątku zakładowego.

Postanowienia ogólne.

Art. 63.

Postanowienia tej ustawy, w których mowa jest o nauczycielu, odnoszą się także do nauczycielek, z wyjątkiem art. 9. ustęp a) i b) oraz art. 36, 43—49, 52., 54. i 55.

Art. 64.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. września 1905 r., a z tym dniem przestaje obowiązywać ustawa z dnia 1. stycznia 1889 r. Dz. u. kr. Nr. 16., o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych wraz ze wszystkiemi późniejszemi jej zmianami.

Art. 65.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświecenia.

Schönbrunn, dnia 11. czerwca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Hartel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 15. lipca 1905. **Część XV.**

Nr. 74.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 18. maja 1905 L. 45.451, w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Kałuszu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47), ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Kałuszu, dla dorosłych na 1 K 34 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 68 hal. dziennie, począwszy od 10. maja 1905 roku.

We Lwowie, dnia 18. maja 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 75.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. czerwca 1905 L. 128.764, o zmianie w rozgraniczeniu izraelickich okręgów metrykalnych w Galicyi.

W myśl § 2 rozporządzenia ministeryalnego z 15. marca 1875 L. 12.944, ogłoszonego w Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 55 ex 1876, o prowadzeniu metryk urodzin, zaślubin i śmierci izraelitów w Galicyi, zarządza się następującą zmianę w podziale izraelickich okręgów metrykalnych, ogłoszonego obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 4. listopada 1891 L. 85.123 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 76).

§ 1.

Miejscowość Markowa (gmina i obszar dworski) należąca obecnie po myśli rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. października 1899 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 121, do okręgu urzędowego nowo-utworzonego c. k. Starostwa w Przeworsku oddziela się od izraelickiego okręgu metrykalnego w Łańcucie (powiat polityczny Łańcut) i przydziela do izraelickiego okręgu metrykalnego w Kańczudze (powiat polityczny Przeworsk).

§ 2.

Do izraelickiego okręgu metrykalnego w Kańczudze należą więc odtąd miejscowości:

Białoboki, Chodakówka, Hadle Kańczudzkie, Kańczuga, Krzeczowice, Łopuszka mała, Łopuszka wielka, Monasterz, Markowa, Niżatyce, Ostrów, Mikulice, Pantalowice, Siedleczka, Sienniów, Sietecz, Tarnawka, Zagórze, Żuklin, — a do izraelickiego okręgu metrykalnego w Łańcucie miejscowości:

Albigowa, Budy łańcuckie, Dembina, Głuchów, Handzlówka, Husów, Krzemienica, Łańcut, Medynia głogowska, Medynia łańcucka, Podzwierzyniec, Pogwizdów, Przedmieście, Sonina, Strażów, Węgliska, Wola bliższa, Wola dalsza, Wysoka.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 76.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. czerwca 1905 L. 7.908/pr., w sprawie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Turce, na pobór w roku 1904 dodatków powiatowych do przypisanych w powiecie podatków bezpośrednich.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 5. czerwca 1905, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 31. października 1904, którą zezwolono Reprezentacyi powiatowej w Turce pobierać w roku 1904 dodatki do podatków bezpośrednich na cele powiatowe, w wysokości 54% obok 10% ustawowego dodatku, na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych, z tem wyraźnem zastrzeżeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolnym od dodatków, o których mowa.

Co w skutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 15. czerwca 1905, L. 55.051 ex 1904, podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 77.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 6. czerwca 1905 L. 72.161, o przedkładaniu deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1906/1907.

W myśl § 39 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu 18 rozporządzenia wykonawczego do działu I. tejże ustawy wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya

skarbu do przedkładania deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1906/1907 termin od 10. lipca do 10. sierpnia 1905.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego a tem samem do przedkładania dotyczących deklaracyj obowiązani są wszyscy trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem, lub zajęciem na zysk obliczonem.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed, lub najpóźniej w dniu rozpoczęcia, lub przedłożyć w tym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, która zastąpi w tym razie owe doniesienie.

W razie nie przedłożenia deklaracyi w należytym terminie, czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowo powstających, może komisya podatku zarobkowego, względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu, albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych, określonych bliżej w §§ 78 i 82 ustawy przedkładać należy deklaracye właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

Wspomniane wyżej deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą, wedle najlepszej wiedzy i sumienia; podawać je można pisemnie na przepisanych drukach, albo też ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

W razie wniesienia pisemnej deklaracyi obowiązani są kontrybuenci wypełnić jak najdokładniej wszystkie rubryki odnośnego formularza.

Ścisłe dopełnienie tego obowiązku wskazanem jest w pierwszym rzędzie we własnym interesie kontrybuentów.

Druków na deklaracye udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzaniu deklaracyi, do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

Do odbierania deklaracyi powołane są w miastach Lwów i Kraków c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyj urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące. Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności, niemiłych zarówno dla stron, jak dla władz upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyj.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

Nr. 78.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 20. maja 1905 L. 2.010/pr, o wcieleniu urzędów podatkowych w Borszczowie i Gorlicach do rzędu c. k. głównych urzędów podatkowych.

Na mocy Najwyższego postanowienia z 18. kwietnia 1905 wcielone zostały c. k. urzędy podatkowe w Borszczowie i Gorlicach do rzędu c. k. głównych urzędów podatkowych.

To podniesienie urzędów podatkowych w Borszczowie i Gorlicach do rzędu c. k. głównych urzędów podatkowych wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1905.

Od tego czasu mają c. k. urzędy podatkowe w Borszczowie i Gorlicach nosić nazwę c. k. głównych urzędów podatkowych.

Niniejsze obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z 29. kwietnia 1905 L. 30.261.

Zubrzycki w. r.

Nr. 79.

U s t a w a

nadająca szpitalowi w Skałacie charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Skałacie uznany zostaje za publiczny i powszechny.

Art. II.

Komitet szpitalny tego szpitala składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z prezesa miejscowej Rady powiatowej lub jego zastępcy;

c) z delegata Wydziału powiatowego;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy, odbudowy lub rozszerzenia gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części pokryje fundusz powiatowy.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 12. czerwca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 80.

U s t a w a

z dnia 20. czerwca 1905, o zezwoleniu gminie Knihinin wieś, powiat Stanisławów, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, maliniaku, wiśniaku i dereniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Knihinin wieś, powiat Stanisławów, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy począwszy, do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litrostopnia alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 halerzy, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisów, likierów, rumu, araku, koniaku, ponczowej esencyi i t. p., bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu, po 11 hal., czyli od jednego hektolitra po 11 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego hektolitra maliniaku, wiśniaku i dereniaku po 5 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione, dla konsumcyi miejscowej wyrabiają, lub sprowadzają czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Knihin wieś.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wypadkach, w których po myśli § 6 cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, Cz. II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Knihinin wieś, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą gali-

cyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Knihinin wieś. Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie, lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. czerwca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 81.

U s t a w a

z dnia 20. czerwca 1905, o zezwoleniu gminie Tłuste miasteczko (pow. Zaleszczyki), na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Tłuste miasteczko, (pow. Zaleszczyki), zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy, do końca roku 1910, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów, w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzonych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego litra alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 6 halerzy, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 6 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rumu, araku, koniaku, rozolisów, likierów i t. p., bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu po 6 halerzy, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 6 K;

3. od jednego hektolitra piwa, bez względu na gatunek, po 1 K 20 h;

4. od jednego hektolitra miodu, maliniaku, wiśniaku, dereniaku i t. p. po 6 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione, dla konsumcyi miejscowej wyrabiają, lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Tłuste miasteczko.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, Część II. wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Tłustem miasteczku.

W tym celu obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Tłustem miasteczku.

Gdyby pod tym względem do zgody nie przyszło, o czem ostatecznie rozstrzygać będzie Wydział krajowy, wolno będzie gminie prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie, — lub pobór ten zabezpieczyć w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. IX.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Wiedeń, dnia 20. czerwca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 82.

Ustawa

z dnia 20. czerwca 1905, o zezwoleniu gminie miasteczka Bóbrki na pobór opłaty gminnej od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomoryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Bóbrki zezwala się pobierać opłatę gminną od piwa w wysokości 2 K od hektolitra a to od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy aż do końca roku 1910.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy ci, którzy piwo dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Bóbrka miasteczko.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tej opłaty ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Bóbrce miasteczko a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Bóbrce.

Gdyby pod tym względem porozumienie między gminą i dzierżawcą prawa propinacyi nie doszło do skutku, może Wydział krajowy zezwolić Zwierzchności gminnej, prawo poboru opłaty od piwa wydzierżawić lub prowadzić we własnym zarządzie.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. czerwca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 83.

U s t a w a

z dnia 20. czerwca 1905, o zezwoleniu gminie miasta Tuchowa na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Tuchowa zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 K;

2. Od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jako to rozonsu, likieru, rumu, araku, koniaku i t. p., bez względu na ilość zawartego w tych napojach alkoholu, po 11 K;

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Tuchowa.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120 część II, wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w Tuchowie — a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w. Tuchowie.

Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie, lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 20. czerwca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 84.

U s t a w a

z dnia 14. czerwca 1905, nadająca szpitalowi w Turce charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Szpital w Turce zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego;

b) z prezesa Rady powiatowej w Turce lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady powiatowej;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części, ponosić będzie powiat turczański.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 14. czerwca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 29. lipca 1905. **Część XVI.**

Nr. 85.

U s t a w a

z dnia 3. lipca 1905, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Horodence na zaciągnięcie pożyczki w sumie 45.000 K, na pokrycie niedoboru i budowę dróg powiatowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Horodence zezwala się na zaciągnięcie imieniem powiatu w Horodence pożyczki w kwocie 45.000 K, celem pokrycia z tej kwoty niedoboru za rok 1904, oraz celem przeprowadzenia projektowanej budowy dróg powiatowych.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 3. lipca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 86.

U s t a w a

z dnia 3. lipca 1905, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Kamionce strumiłowej na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 50.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Kamionce strumiłowej zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki 50.000 K na budowę dróg gminnych I. klasy Busk-Żelechów-Jaryczów i Radziechów-Kulików.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 3. lipca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 87.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 12. lipca 1905 L. 8.797/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 16. czerwca 1905, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z 2. listopada 1904 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie turczańskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Turce zezwala się pobierać w roku 1905 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 51% od państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Co niniejszem podaje się do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 88.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z 12. lipca 1905 L. 8.796/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 16. czerwca 1905, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z 19. października 1904 o poborze dodatków gminnych do państwowych podatków bezpośrednich w gminie Liszna powiatu sanockiego.

U c h w a ł a.

Gminie Liszna w powiecie sanockim zezwala się na pokrycie potrzeb gminnych w roku 1905, pobierać sto trzydzieści siedm (137%) procentowy dodatek gminny do państwowych podatków bezpośrednich, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 89.

U s t a w a

z dnia 12. lipca 1905, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zmiany §§ 19 i 42 ustawy o Reprezentacyi powiatowej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 19 i 42 ustawy o Reprezentacyi powiatowej z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 21. zostają w dotychczasowem swem brzmieniu zniesione a natomiast mają opiewać:

Utrata mandatu.

§ 19. Członek Reprezentacyi powiatowej traci mandat jeżeli zajdzie lub wiadomą się stanie okoliczność, któraby pierwotnie jego obieralności lub uprawnieniu do wstąpienia w grono Rady stała na przeszkodzie.

Jeżeli członek Reprezentacyi powiatowej popadnie w śledztwo z powodu jakiego z czynów karygodnych, w §§ 3 i 11 ordynacyi wyborczej dla gmin wskazanych, lub jeżeli do jego majątku konkurs ogłoszony, albo postępowanie ugodne zarządzone zostanie, wtedy nie będzie mógł sprawować swego urzędu, jak długo trwa to postępowanie karne, konkursowe lub ugodne.

Jeżeli członek Reprezentacyi powiatowej wchodzi w stosunki prawne z powiatem jako przedsiębiorca, dostawca lub dzierżawca, nie będzie mógł sprawować swego urzędu, dopóki ten stosunek trwa i rachunki stąd wynikłe ostatecznie załatwione nie będą.

Powzięcie uchwał w Radzie.

§ 42. Do powzięcia uchwały potrzebną jest obecność więcej niż połowy członków Rady.

Do ważności uchwały potrzebna jest bezwzględna większość głosów obecnych.

Przewodniczący głosuje przy wyborach; prócz tego głosuje tylko w razie równości głosów.

Członek Wydziału powiatowego lub Rady powiatowej nie może być obecnym na posiedzeniu Rady powiatowej, lub Wydziału powiatowego, jeżeli przedmiot obrady lub uchwały dotyczy jego prywatnego interesu, interesów jego żony albo osób, z nim w pierwszym lub drugim stopniu spokrewnionych lub spowinowaconych.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 12. lipca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 21. sierpnia 1905. **Część XVII.**

Nr. 90.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. lipca 1905 L. 63.838, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w Drohobyczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Drohobycza na pobór w roku 1905, 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 91.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 6. lipca 1905 L. 83.160, o opustach w podatkach bezpośrednich.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. czerwca 1905 L. 42.694 należą się w r. 1905 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%;

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków od podatku domowego czasowo uwolnionych, opust w wysokości 12·5%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego została zniżona na r. 1905 podobnie jak za rok poprzedni o 25% i wynosi kwotę 35,909 641 K 86 h.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, wymienionych w § 100 ustęp 1 i 5 powołanej ustawy przypisany i pobierany być ma w r. 1905 w wysokości 10%, jak w roku ubiegłym.

Opusty pod a) i b) będą obliczane tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na te podatki. Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić poda każdy c. k. Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 6. lipca 1905.

Nr. 92.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. czerwca 1905 L. 56.914, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu ponownie przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Jaworów-Sądowa Wisznia, Wydziałowi powiatowemu w Jaworowie jako władzy nadzorującej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 28. czerwca 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 93.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. lipca 1905 L. 62.887, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Ottynii.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Ottynia na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, to jest do końca roku 1909.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 94.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. czerwca 1905 L. 56.141, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Turce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Turka - Czarna na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Turce, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Turka-Czarna na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Turce przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Turka-Czarna, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kraj. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 28. czerwca 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 95.

U s t a w a

z dnia 25. lipca 1905, o udzieleniu gminie miasta Brzeżany koncesyi na pobór opłat kopytkowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich udziela się gminie miasta Brzeżany na przeciąg trzech lat od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami poniżej określonymi.

Art. II.

Gmina miasta Brzeżany pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich a mianowicie:

1. na drodze ku Posuchowi za ostatniemi chałupami przedmieścia Adamówki;

2. na rządowym gościńcu, wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą, pod folwarkiem zwanym Marcelówką;

3. na gościńcu ku Rajowi obok bramy żelaznej za cmentarzem;

4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik za ostatniemi chałupami przedmieścia;

5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa przy rogatce Lwowskiej;

6. na drodze krajowej ku Złoczowowi i Tarnopolowi przy rogatce Złoczowsko-Tarnopolskiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania tychże wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego, wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Brzeżany, pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe. wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Brzeżany pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 25. lipca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 96.

Ustawa

z dnia 25. lipca 1905, o udzieleniu gminie miasta Stanisławowa koncesyi na pobór opłat kopytkowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich udziela się gminie miasta Stanisławowa na przeciąg trzech lat od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami poniżej określonymi.

Art. II.

Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących piętnastu do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin,
2. Krechowce-Knihynin,
3. Pasieczna-Knihynin,
4. Opryszowce-Knihynin,
5. Czukałówka-Knihynin,
6. Krechowice-Knihynin (ulica Lipowa),
7. Zagwóźdź-Knihynin,
8. Wołczyniec-Knihynin,
9. na drodze do dworca kolejowego (ul. Romanowskiego),
10. na ulicy Pełesza,
11. na ulicy Rejtana,
12. na ulicy Słowackiego,
13. na ulicy Szewczenki,
14. na ulicy Racławickiej,
15. na ulicy Batorego.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to wedle następującego wymiaru:

1. od konia, muła lub osła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania tychże wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina, pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu, preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych roboty uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego, wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 r. Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Stanisławowa pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej sprawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna wła-

dza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, i wykonawczym regulaminem z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Stanisławowa pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22. maja 1897 (Dz. u. kr. Nr. 32, przedłużona rozporządzeniami Wydziału krajowego z dnia 27. lutego 1900 (Dz. u. kr. Nr. 45) i z dnia 3. lipca 1903 (Dz. u. kr. Nr. 76), o udzieleniu gminie miasta Stanisławowa koncesyi na pobór opłaty kopytkowego.

Art. XIII.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 25. lipca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 97.

Ustawa

z dnia 29. lipca 1905, o zezwoleniu gminie król. stoł. miasta Lwowa na pobór opłaty gminnej na cele dobroczynności od biletów wstępu na przedstawienia teatralne, koncerty i wszelkie inne przedstawienia i widowiska.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina król. stoł. miasta Lwowa uprawnioną jest do poboru opłaty gminnej na cele dobroczynności od biletów wstępu na przedstawienia teatralne, koncerty i wszelkie inne przedstawienia i widowiska.

Art. II.

Opłaty te mogą być pobierane w następującej wysokości:

A) od biletów wstępu na przedstawienia teatralne i koncerty w cenie począwszy:

1) od 2 koron do 6 koron 20 halerzy;

2) od 6 koron do 10 koron 50 halerzy;

3) od 10 koron i wyżej 100 halerzy;

Bilety, których cena wynosi mniej niż 2 korony nie podlegają opłacie.

B) od biletów wstępu na wszelkie inne przedstawienia tudzież przedstawienia cyrkowe w cenie:

1) nad 50 halerzy do 1 korony 10 halerzy;

2) ponad 1 koronę do 2 koron 20 halerzy;

3) ponad 2 korony do 6 koron 40 halerzy;

4) ponad 6 koron do 10 koron 100 halerzy;

5) ponad 10 koron i wyżej 200 halerzy.

Bilety, których cena nie przenosi 50 halerzy, nie podlegają opłacie.

C) od biletów lub innych opłat za wstęp do tzw. Café chantant, Café koncert, Varieté, Tingl-Tanglów i t. p., w których bywają podawane w sali widowisk napoje i potrawy, w wysokości 10% od biletów lub innej opłaty bez względu na ich cenę.

Bilety, wydawane członkom stowarzyszeń mających na celu popieranie literatury i sztuki a urządzających przedstawienia sceniczne lub koncerty we własnych lub w najętych prywatnych lokalnościach, nie podlegają opłacie.

Wszelkie przedstawienia i koncerty na cele dobroczynne są wolne od opłaty gminnej.

Art. III.

Przedsiębiorca urządzający przedstawienia w art. I. i II. wymienione, obowiązany będzie bezpłatnie pobierać opłatę od biletów pod kontrolą i wedle przepisów wykonawczych, które Rada miasta Lwowa w tym względzie uchwali.

Art. IV.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Art. V.

Wykonanie ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 29. lipca 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 98.

Ogłoszenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 28. czerwca 1905 L. 1.708, w sprawie ustanowienia rejonu ochronnego dla źródeł, zasilających wodociąg miasta Krakowa imienia Cesarza Franciszka Józefa I. w Bielanach powiatu politycznego Kraków.

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego podaje niniejszem do wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Krakowie w porozumieniu z c. k. Starostwem tamże, wskutek prośby gminy stoł. król. miasta Krakowa i po przeprowadzeniu dochodzeń i rozpraw ko-

misyjnych, orzeczeniem z dnia 9. maja 1904 L. 1.489, ustanowił rejon ochronny dla zabezpieczenia źródeł, zasilających wodociąg miasta Krakowa, imienia Cesarza Franciszka Józefa I. w Bielanach, a to ze względów publicznych, w myśl §§ 18, 220 i 222 powszechnej ustawy górniczej z 23. maja 1854 Dz. p. p. Nr. 146, tudzież §§ 34 i 36 ustawy z 17. grudnia 1884 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35 z r. 1886, w granicach następujących:

Wychodząc w gminie Kryspinów z punktu, gdzie południowy brzeg drogi prowadzącej z Bielan do Piekar przecina granicę gmin Kryspinów i Piekary t. j. z punktu zetknięcia się parcel katastralnych L. L. 176 i 1134 gminy Kryspinów z granicą gminy Piekary, biegnie granica terenu ku wschodowi wzdłuż południowego brzegu wspomnianej drogi aż do zetknięcia się tejże z lewym brzegiem Wisły, dalej wzdłuż lewego brzegu Wisły do punktu zetknięcia się parcel katastralnych L. L. 421 i 424 gminy Przegorzały z lewym brzegiem Wisły, stąd w kierunku północnym prostą linią do punktu w Przegorzałach, w którym parcela katastralna L. 417 styka się z parcelą drogową L. 511 i gościńcem parceli katastralnej L. 507, dalej wzłuż wschodniego brzegu tej parceli drogowej L. 511 w Przegorzałach do punktu zetknięcia się granic gmin Przegorzały, Bielany i Wola justowska, następnie granicą gmin Wola justowska i Przegorzały na północny wschód aż do miejsca, gdzie ta granica gmin przecina wschodni brzeg drogi prowadzącej z Przegorzał do Woli justowskiej Stąd biegnie granica terenu w Woli justowskiej wzdłuż wschodniego brzegu wymienionej drogi do skrętu tejże naprzeciw zetknięcia się parcel katastralnych L. L. 10, 11 i 501, przecina tę drogę w punkcie zetknięcia się powyższych trzech parcel, idzie dalej wzdłuż wschodniej granicy parceli katastralnej L. 11 do zetknięcia się parcel katastralnych 3, 4, 499 i 500 a stąd wzdłuż północnego brzegu drogi (parc. kat. 499) prowadzącej między zamkiem a folwarkiem dalej w zachodnim kierunku północnym brzegiem drogi do Chełmu i przez Chełm aż do punktu, w którym tę drogę przecina granica gmin Chełm i Olszanica. Stąd biegnie granica terenu w kierunku północno-zachodnim linią prostą do północno-zachodniego rogu mostu znajdującego się w Balicach na rzece Rudawie we wschodnim rogu parceli katastralnej L. 1284/1, skąd skręca się na zachód biegnąc prostą linią aż do punktu, w którym w północnej części gminy Balice łączą się dwa strumyki w pobliżu południowo-zachodniego rogu domu na parceli budowlanej 321. Następnie biegnie granica terenu w prostej linii ku zachodowi do północnego rogu stawu parceli katastralnej L. 349 w Aleksandrowicach (zetknięcie się parcel katastralnych 349, 356 i 803), stąd w kierunku południowo-zachodnim linią prostą do punktu zetknięcia się drogi prowadzącej z Morawicy do Chrosna ze wschodnim brzegiem drogi parceli katastralnej L. 1709 w Morawicy (zetknięcie się parcel katastralnych L. L. 1008/1, 1709 i 1715), następnie na południe wschodnim brzegiem drogi parceli kat. L. 1709 do miejsca, gdzie ta droga przecina granicę gmin

Morawica i Mników, skąd biegnie bez przerwy granicą gmin Morawica i Mników, gmin Cholerzyn i Mników, gmin Cholerzyn i Kaszów, gmin Cholerzyn i Liszki, gmin Budzyń i Liszki, wreszcie granicą gmin Budzyń i Kryspinów aż do punktu przecięcia się tejże granicy gmin z potokiem Sanka. Od tego punktu biegnie granica rejonu ochronnego środkiem wspomnianego potoku w południowym kierunku przez Kryspinów do południowo-zachodniego rogu parceli kat. L. 553 w Kryspinowie, a stąd ku wschodowi wzdłuż południowego brzegu potoku parceli kat. L. 1191/a do miejsca, gdzie potok ten dotyka granicy gmin Kryspinów i Piekary, wreszcie w kierunku południowo-wschodnim wzdłuż granicy gmin Kryspinów i Piekary aż do początkowego punktu wyjścia, zamykając w ten sposób rejon ochronny.

W tym w powyższy sposób ograniczonym rejonie ochronnym zakazuje się bez wyjątku, na przyszłość, a mianowicie na czas trwania wymagających niniejszego zarządzenia względów publicznych, wszelkich robót, mających na celu poszukiwanie lub wydobywanie minerałów zastrzeżonych (§ 3 powszechnej ustawy górniczej) i żywicznych (§ 1 krajowej ustawy naftowej).

Orzeczenie to uzasadnionem jest z jednej strony doniosłością, jaką ustanowiony rejon ochronny posiada pod względem publicznym dla zaopatrzenia miasta Krakowa w wodę, z drugiej zaś tą okolicznością, że według opinii znawców w granicach powyżej zakreślonych można zupełnie wykluczyć znajdywanie się minerałów zastrzeżonych lub żywicznych.

Kraków, dnia 28. czerwca 1905.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 23. września 1905. **Część XVIII.**

Nr. 99.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 12. sierpnia 1905 L. 75.348, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jaśle.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jaśle dla dorosłych na 1 K 34 h,. a dla dzieci do lat 7-miu na 68 h dziennie, począwszy od 1. lipca 1905 roku.

We Lwowie, dnia 12. sierpnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 100.

Ustawa

z dnia 20. sierpnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą zmienia się niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28, o pokrywaniu kosztów stawiania i utrzymywania budynków kościelnych i plebańskich w parafiach wyznania katolickiego, tudzież dostarczenia przyrządów i sprzętów kościelnych, w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. ust. kr. Nr. 25.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§ 9, 9 a), 10, 12, 13 i 13 a) ustawy krajowej z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28, o pokrywaniu kosztów stawiania i utrzymywania budynków kościelnych i plebańskich w parafiach wyznania katolickiego, tudzież dostarczenia przyrządów i sprzętów kościelnych, w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25 zostają niniejszem uchylone, a natomiast obowiązywać będzie następujące postanowienie:

§ 9.

Jeżeli w okręgu parafialnym znajduje się poza obrębem gminy, w której jest macierzysty kościół parafialny, — kościół filialny, uznany jako taki przez wyższą Władzę kościelną za zgodą państwowej administracyi wyznaniowej i utrzymywanej przez należących do niego parafian, — natenczas nie są obowiązani ci ostatni do konkurencyi na rzecz macierzystego kościoła parafialnego.

Umowy, określające i regulujące dotychczasowy obowiązek, tracą moc obowiązującą z chwilą wejścia w życie tej ustawy, lecz na przyszłość może być obowiązek parafian kościoła filialnego w drodze umowy uregulowany.

Do pokrycia wydatków na mieszkalne i gospodarcze budynki parafii macierzystej mają oni przyczyniać się w równej mierze, jak reszta parafian okręgu parafialnego, są jednak wolni od tego obowiązku, jeżeli budynki takie dla duchownego przy ich kościele filialnym ustanowionego, z własnych funduszów utrzymują.

§ 10.

Kościoły filialne w okręgu parafialnym, oraz budynki mieszkalne i gospodarcze dla duchownych, przy tych kościołach ustanowionych, mają, o ile nie istnieją inne prawne zobowiązania — stawiać i utrzymywać parafianie, należący do filialnego okręgu parafialnego, przy pomocy rozporządzalnego majątku kościelnego, a ewentualnie i datku patrona, jeśli kościół filialny ma osobnego patrona.

Datki konkurencyjne rozdziela się stosownie do postanowień §§ 8, 8 a), 8 b), 8 c), 8 d) i 8 e) ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25 i niniejszej ustawy, tudzież w myśl postanowień ustawy z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28 i z dnia 15. listopada 1888 Dz. u. kr. Nr. 96 w stosunku do podatków bezpośrednich, opłacanych przez tych parafian w filialnym okręgu parafialnym.

Osoby fizyczne i prawne (Skarb państwa, fundusz publiczny, gmina), tudzież spółki i stowarzyszenia w § 8 ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25, pod poz. 2 i 3 wymienione, wolne są od obowiązku konkurencyi na rzecz filialnych kościołów i budynków, położonych w okręgu parafii macierzystej.

§ 12.

Wydatki na pokrycie potrzeb z odprawianiem liturgii połączonych, jakoteż wydatki na utrzymanie sług kościelnych, należy pokrywać przedewszystkiem ze źródeł, oznaczonych w § 1 ustawy z dnia 15. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 28 i w § 2 ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25.

O ile wydatki te nie dadzą się pokryć z tych źródeł, otrzyma paroch, a względnie duchowny, sprawujący duszpasterstwo, na pokrycie tych kosztów od stron konkurencyjnych kwotę ryczałtową, która łącznie z pokryciem, wskazanem w powołanych postanowieniach, nie może przenosić rocznie kwoty 400 K.

Rozłożenie na strony konkurencyjne następuje w myśl postanowień ustawy z dnia 16. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 25, w stosunku do opłacanej należytości podatków bezpośrednich.

§ 13.

Dla załatwiania spraw, tyczących się budowania nowych i utrzymywania istniejących budynków kościelnych, jakoteż dla załatwiania spraw konkurencyjnych, ustanawia się w każdej parafii Komitet, złożony z pięciu członków. Stałymi członkami tego Komitetu są: paroch kościoła parafialnego i patron kościoła, o ile ma prawo prezenty parocha lub jego zastępca. Jeżeli kościół parafialny ma dwu patronów, wtedy ci kolejno co lat trzy są stałymi członkami Komitetu. Jeżeli jest więcej jak dwu patronów, to wybierają z pośród siebie jednego na członka Komitetu na lat dwa. Resztę

członków Komitetu, to jest trzech, a jeżeli patron nie wykonywa prawa prezenty parocha, czteru członków wybierają strony konkurencyjne na lat sześć. W wyborze tym parafianie kościoła filialnego udziału nie biorą. Jeżeli jednak parafianie kościoła filialnego są obowiązani do konkurencyi na rzecz parafii macierzystej, to mają prawo wybrać do tego Komitetu jednego członka, który może uczestniczyć w obradach i uchwałach Komitetu, natenczas gdy chodzi o wydatki obciążające także parafian kościołów filialnych.

Wybory do Komitetu przygotowuje i zarządza je władza polityczna I. instancyi. Wybór ma być dokonanym w miejscu, gdzie się znajduje kościół macierzysty przy analogicznym zastosowaniu postanowień ordynacyi wyborczej gminy, wszelako bez tworzenia kół wyborczych. Wyborami kieruje Komisya wyborcza, która składa się z trzech członków, wybranych przez obecnych wyborców ze swego grona pod przewodnictwem najstarszego wiekiem.

Uprawnionymi do wyboru i obieralnymi są ci katolicy dotyczącego obrządku obowiązani do konkurencyi, którzy są według ordynacyi wyborczej gminnej uprawnieni do wyboru i obieralni. Przy wyborze rozstrzyga absolutna większość głosów uprawnionych, uczestniczących w wyborze.

Gdyby przy pierwszem i drugiem głosowaniu nie uzyskano absolutnej większości głosów, należy tych uważać za wybranych, którzy przy drugiem głosowaniu otrzymali największą liczbę głosów.

W razie równości głosów rozstrzyga los, który wyciągnąć ma przewodniczący Komisyi wyborczej. Wynik wyboru ma być bezzwłocznie podany do wiadomości politycznej władzy powiatowej.

W razie ubytku wybranych członków komitetu w ciągu sześciolecia należy zarządzić nowy wybór na resztę tego okresu.

Członkowie Komitetu pełnią swoje obowiązki bezpłatnie i tylko połączone z tą czynnością wydatki w gotówce mają im być zwrócone.

§ 13 a).

Tak samo ma być dla każdego, w okręgu parafialnym istniejącego, przez przynależnych parafian utrzymywanego kościoła filialnego (§§ 9 i 10 niniejszej ustawy) utworzony filialny Komitet parafialny, złożony z pięciu członków.

Do tego filialnego Komitetu parafialnego, który ma być ustanowiony na lat sześć, należy jako stały członek każdoczesny do sprawowania duszpasterstwa w okręgu filialnym ustanowiony duchowny, względnie w braku tegoż paroch macierzystego kościoła parafialnego i patron kościoła filialnego. Z pozostałych trzech członków Komitetu, a względnie jeżeli kościół filialny nie ma patrona, czteru członków mają wybrać obowiązani do konkurencyi parafianie okręgu filialnego przy zastosowaniu § 13 niniejszej ustawy.

Filialny Komitet parafialny ma pod względem stawiania i utrzymywania kościoła filialnego i filialnych budynków mieszkalnych i gospodarczych ten sam zakres działania, jak Komitet parafialny kościoła macierzystego i parafii.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświecenia.

Ischl, dnia 20. sierpnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Hartel w. r.

Nr. 101.

U s t a w a

z dnia 25. sierpnia 1905 o osuszeniu bagien Rzemieńskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich: Rzemień, Dobrynin, Białybór i Tuszyma powiatu Mieleckiego, które ma być wykonane przez spółkę wodną zawiązaną po myśli § 52 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. k Nr. 38, uznane zostaje za przedsięsiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1902, który preliminuje koszta robót na 304.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości jednej trzeciej części preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §§ 6 i 4 ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości jednej trzeciej części kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) spółka wodna resztą preliminowanych kosztów budowy.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych datków kraju, państwa i spółki wodnej oznaczy Wydział krajowy, wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowy obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa, której podobnie jak i Wydziałowi spółki wodnej przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz, którym zarządzać będzie Wydział spółki.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania szkarp potoków i rowów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków spółki wodnej, które mają być rozłożone na członków spółki według miary ustanowionej w statucie.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Ischl, 25. sierpnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Buquoy w. r.

Nr. 102.

U s t a w a

z dnia 19. sierpnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o utworzeniu z posiadłości powstałych z rozparcelowanych dóbr tabularnych Stupnica, powiat Sambor, nowej gminy administracyjnej pod nazwą Stupnica polska.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Posiadłości powstałe wskutek rozparcelowania majętności tabularnej Stupnica, powiat Sambor, a stanowiące zwarty w swych granicach zaokrąglony obszar, tworzyć mają nową samoistną gminę administracyjną pod nazwą Stupnica polska.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 19. sierpnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 103.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z 12. września 1905 L. 125.701, o zmianie nazwy miasta „Gródek“ koło Lwowa na „Gródek Jagielloński“.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem sprawiedliwości i c. k. Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 19. sierpnia 1905 L. 43.550, zezwoliło na prośbę gminy Gródek pod Lwowem aby miasto to od 1. stycznia 1906 począwszy używało nazwy „Gródek Jagielloński“.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 28. września 1905. **Część XIX.**

Nr. 104.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. września 1905 L. 111.188, o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego.

W myśl postanowień §§ 16, 18 i 22 (ustęp 2) ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy), rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. lutego 1905 L. 11.202, wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I., II., III. i IV. klasy tutejszego okręgu administracyjnego w miejsce ustępującej połowy członków i zastępców członków tychże komisyj i wyznacza do przeprowadzenia tychże uzupełniających wyborów następujące termina:

A) w miastach: Lwów i Kraków.

I.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Lwowskiej i Brodzkiej dzień 16. października b. r.

II.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej Krakowskiej dzień 16. października b. r.

III.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych III i IV. klasy w mieście Lwowie dzień 17. października b. r.

IV.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego III. klasy w mieście Krakowie dzień 17. października b. r.

V.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego IV. klasy w mieście Krakowie dzień 18. października b. r.

B) w powiatach politycznych.

I.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie uprawnieni są po myśli ustępu 2 § 18 powołanej wyżej ustawy do wyborów bezpośrednich, mianowicie:

<table>
<tr><th>Dla towarzystw podatkowych</th><th>W okręgach rozkładowych</th><th>Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi</th></tr>
<tr><td>III. klasy</td><td rowspan="2">Miasto Kołomyja z gminą polityczną Werbiąż niżny oraz miasta: Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów.</td><td>16. października 1905</td></tr>
<tr><td>IV. klasy</td><td>17. października 1905</td></tr>
</table>

II.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie wykonać mają prawo wyboru po myśli ustępów 3, 4 i 5, § 18 powołanej ustawy w drodze prawyborów, mianowicie:

Dla towarzystw podatkowych	W okręgach rozkładowych	Dzień wyboru wyborców (prawybory)	Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyj
III. klasy	Wszystkie powiaty polityczne z wyłączeniem powiatów politycznych Zborów i Złoczów oraz z wyłączeniem miasta Kołomyi z gminą Werbiąż niżny, dalej miast: Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów.	2. października 1905	16. października 1905
IV. klasy		3. października 1905	17. października 1905

Wybory ad A) I. i III. odbędą się we Lwowie, ad A) II., IV. i V. w Krakowie, ad B) I. w miastach: Kołomyja, Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów.

Prawybory ad B) II. odbędą się w siedzibach urzędów podatkowych każdego poszczególnego powiatu politycznego, zaś wybory ad B) II. w siedzibach c. k. powiatowych władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony kompetentnych władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye, przepisane artykułem 13 powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobno urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy, wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Równocześnie rozpisuje się osobnemi obwieszczeniami wybory w celu utworzenia nowych zupełnie komisyj powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w nowo kreowanych okręgach rozkładowych „powiat polityczny Złoczów“ (z wyłączeniem gmin przydzielonych do nowego powiatu politycznego Zborów) i „powiat polityczny Zborów“.

Lwów, dnia 12. września 1905.

Zubrzycki w. r.

Nr. 105.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. września 1905 L. 111.188, o wyborach członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego w okręgu rozkładowym „powiat polityczny Złoczów“.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 13. sierpnia 1904 Dz. p. p. Nr. 88, z roku 1904, wydzielono z dotychczasowego powiatu politycznego Złoczowskiego gminy, należące do okręgu sądu powiatowego w Zborowie i utworzono z tych ostatnich gmin nowy powiat polityczny „Zborów“.

Wskutek tego utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. listopada 1904 L. 74.040, (Dz. p. p. Nr. 136 z roku 1904) w miejsce dotychczasowego okręgu rozkładowego „powiat polityczny Złoczów“ nowy okręg rozkładowy „powiat polityczny Złoczów“ (z wyłączeniem gmin przydzielonych do nowego powiatu politycznego „Zborów“).

Rozwiązując przeto niniejszem na mocy powołanego wyżej rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu dotychczasowe komisye powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy okręgu rozkładowego: „powiat polityczny Złoczów“ rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu w myśl postanowień §§ 16, 18 i 22 (ustęp 1) ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I.

tej ustawy) nowe zupełnie wybory członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy wyżej wspomnianego zmniejszonego nowego okręgu rozkładowego („powiat polityczny Złoczów z wyłączeniem gmin przydzielonych do nowego powiatu politycznego Zborów“) i wyznacza do przeprowadzenia tychże wyborów następujące termina:

1. do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborów) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 2. października 1905, zaś co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 3. października 1905;

2. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 16. października 1905;

3. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 17. października 1905.

Prawybory ad 1. odbędą się w siedzibach urzędów podatkowych należących do powiatu politycznego Złoczowskiego, zaś wybory ad 2 i 3 w siedzibie c. k. Starostwa w Złoczowie.

Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa w Złoczowie osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13 powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki, prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 12. września 1905.

Zubrzycki w. r.

Nr. 106.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. września 1905 L. 111.188, o wyborach członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego w okręgu rozkładowym „powiat polityczny Zborów".

Z powodu kreowania na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 13. sierpnia 1904 Dz. u. p. Nr. 88 z r. 1904 (z gmin wydzielonych z dotychczasowego powiatu politycznego Złoczowskiego a należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Zborowie, nowego powiatu politycznego „Zborów" utworzono na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. listopada 1904 L. 74.040, Dz. u. p. Nr. 136 ex 1904, nowy okręg rozkładowy powszechnego podatku zarobkowego „powiat polityczny Zborów".

W myśl postanowień §§ 16, 18 i 22 (ustęp 1) ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy) rozpisuje przeto c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy powołanego wyżej rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu wybory członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy wyżej wspomnianego nowego okręgu rozkładowego i wyznacza do przeprowadzenia tychże wyborów następujące termina:

1. do przeprowadzenia wyboru wyborców (prawyborów) co do towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 2. października 1905, zaś co do towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 3. października 1905;

2. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 16. października 1905;

3. do przeprowadzenia wyboru członków i zastępców członków komisyi podatku zarobkowego dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 17. października 1905.

Prawybory ad 1. odbędą się w c. k. urzędzie podatkowym, zaś wybory ad 2. i 3. w c. k. Starostwie w Zborowie.

Co do zaliczenia do odnośnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci ze strony c. k. Starostwa w Zborowie osobne uwiadomienia względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznacze-

niem miejsca wyboru lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyj otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tamże przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 12. września 1905.

Zubrzycki w. r.

Nr. 107.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. sierpnia 1905 L. 67.276, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Śniatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Załucze-Ilińce na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Śniatynie udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 91) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Załucze-Ilińce na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Wydziałowi powiatowemu w Śniatynie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Załucze-Ilińce z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy

dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ustęp 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 8 (ośm) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 4 (cztery) h.

Mieszkańcy gmin Rudniki i Ilińce są zupełnie wolni od tych opłat mytniczych.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. sierpnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 30. września 1905. **Część XX.**

Nr. 108.

Ustawa

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 22. czerwca 1867 Dz. u. kr. Nr. 13, o języku wykładowym w szkołach ludowych i średnich Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Mojego Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Alinea c) artykułu 5-go ustawy z dnia 22. czerwca 1867 Dz. u. kr. Nr. 13, o języku wykładowym w szkołach ludowych i średnich Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem znosi się w brzmieniu dotychczasowem, a ma odtąd brzmieć, jak następuje:

Minister oświaty może na wniosek Rady szkolnej krajowej postanowić, aby w poszczególnych szkołach średnich z językiem wykładowym polskim nauka języka ruskiego, a w poszczególnych szkołach średnich z językiem wykładowym ruskim, nauka języka polskiego była przedmiotem obowiązkowej nauki.

We wszystkich innych szkołach średnich, w których nauka obowiązkowa drugiego języka krajowego nie zostanie zaprowadzoną, pozostanie nauka drugiego języka krajowego, to jest ruskiego, a względnie polskiego obowiązkiem względnym, to jest zależnym od oświadczenia się w tej mierze rodziców.

§ 2.

Ustawa ta wchodzi w życie z początkiem pierwszego roku szkolnego po jej ogłoszeniu.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 15. lutego 1905.

Franciszek Józef w. r.

Hartel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 14. października 1905. **Część XXI.**

Nr. 109.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. września 1905 L. 82.978, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Dąbrowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Dąbrowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach od roku 1905 do końca roku 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 110.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 5. września 1905 L. 109.982, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1906.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1906 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą, obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego, artykuł 39 rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897, Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 5. września 1905.

Zubrzycki w. r.

Nr. 111.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. września 1905 L. 82.516, w przedmiocie przedłużenia koncesyi do pobierania myta kopytkowego na rzecz utrzymania dróg, ulic i placów miasta Buczacza na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie udzielonej ustawą z dnia 7. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 48, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na rzecz utrzymania dróg, ulic i placów miasta Buczacza na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich przedłuża się Wydziałowi powiatowemu Buczackiemu jako władzy nadzorującej, na rzecz funduszu drogowego gminy miasta Buczacza na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 7. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 48, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886, Dz. u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Myto kopytkowe ma być pobierane na ośmiu rogatkach, mianowicie:

1. na drodze krajowej z Monasterzysk wiodącej, gdzie gościniec z Barysza wpada;
2. na drodze z Potoka do Buczacza wiodącej;
3. na drodze z Przewłoki do granicy terytoryum Buczackiego;

4. na drodze prowadzącej z Buczacza przez Nagorzankę do gościńca Czortkowsko-Manasterzyckiego;
5. na drodze przez Nagorzankę do targowicy bydła wiodącej;
6. na drodze z Trybuchowiec przez Fedor do Buczacza;
7. na drodze krajowej z Czortkowa do Buczacza;
8. na drodze krajowej Strussowsko-Buczackiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia zarządu drogowego, a względnie gminy miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39, część XV., i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886, Dz. u. i r. kr. Nr. 80, względnie ustawy drogowej z dnia 5. lipca

1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi krajowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe Wydziałowi krajowemu czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział krajowy w myśl § 25 ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 względnie § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt zarządu drogowego.

Art. X.

Gdyby Wydział powiatowy pobierający myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełnił, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886 względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. 72. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały a zarząd drogowy miasta nie utrzymywał ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używał w sposób nie

odpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas Wydział krajowy w porozumieniu z polityczną władzą krajową ustanowi odpowiedni organ do sprawowania zarządu drogowego miasta Buczacza w myśl § 28 ustęp 5 ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 względnie § 38 ustęp 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Buczacza pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarków.

We Lwowie, dnia 15. września 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 112.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 4. października 1905 L. 120.262, o ponownem rozpisaniu uzupełniających wyborów członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego w okręgu rozkładowym „miasto Stanisławów“.

Uzupełniające wybory do komisyi powszechnego podatku zarobkowego w okręgu rozkładowym „miasto Stanisławów“ rozpisane tutejszem obwieszczeniem z dnia 12. września 1905 L. 111.188, dla Towarzystwa podatkowego III. klasy na dzień 16. października 1905 a dla Towarzystwa podatkowego IV. klasy na dzień 17. października 1905 nie mogą być dla ważnych przeszkód w powyższych dniach przeprowadzone.

Wobec tego cofa c. k. krajowa Dyrekcya skarbu powołane wyżej tutejsze obwieszczenie o ile odnosi się do terminów wyborów w wspomnianym okręgu

rozkładowym i rozpisuje niniejszem ponownie dla tegoż okręgu uzupełniające wybory do komisyi powszechnego podatku zarobkowego a mianowicie:

a) dla Towarzystwa podatkowego III. klasy na dzień 6. listopada b. r.

b) dla Towarzystwa podatkowego IV. klasy na dzień 7. listopada b. r.

Lwów, dnia 4. października 1905.

Nr. 113.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 5. października 1905 L. 142.340, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej Trzebinia stałą stacyą dla ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 10 ustawy z 29. lutego 1880 r. Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z 5. stycznia 1895 Dz. u. p. Nr. 14, c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z Dyrekcyą kolei północnej ces. Ferdynanda we Wiedniu, ustanawia na linii kolei północnej ces. Ferdynanda stacyę Trzebinia stałą stacyą do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej“.

Lwów, dnia 5. października 1905.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 30. października 1905. **Część XXII.**

Nr. 114.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. października 1905 L. 6 690/62 (III. A/23), o uregulowaniu spoczynku niedzielnego i świątecznego w przemyśle w myśl ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21. i ustawy z 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125.

W myśl art. VII. i VIII. ustawy z dnia 16 stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 21, tudzież w myśl art. IX. i XII. a) tejże ustawy w brzmieniu ustawy z dnia 18. lipca 1905, Dz. p. p. Nr. 125, wydaje c. k. Namiestnictwo następujące szczegółowe przepisy o spoczynku niedzielnym i świątecznym dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

§ 1.

Dla następujących kategoryi przemysłu praca w niedzielę jest dozwolona, a to:

1. piekarze przy wyrobie pieczywa do godziny 8 rano, potem od godziny 10 wieczór; do przedsiębrania robót przygotowawczych może być użytą poniżej wymieniona ilość pomocników już od 8 wieczór pod tym jednak warunkiem, że ci pomocnicy skończą pracę o 6 rano: a to w piekarniach, które zatrudniają mniej jak 10 robotników, jeden pomocnik, w piekarniach zatrudniających 10 do 20 robotników, dwóch, a w piekarniach zatrudniających więcej niż 20 robotników, trzech pomocników; — przy sprzedaży pieczywa do godziny 11 przed południem i od godziny 6 do 7 wieczorem.

Od godziny 10 rano nie wolno używać pomocników i uczniów, którzy byli zatrudnieni przy wyrobie, do sprzedaży i roznoszenia pieczywa;

2. cukiernicy i piernikarze, przy wyrobie towarów, które do spożycia świeżo sporządzone być muszą, do godziny 10 rano, przy sprzedaży przez cały dzień;

3. rzeźnicy i handlarze dziczyzny, wyrąb i sprzedaż dozwolone do godziny 11 rano;

4. masarze i trudniący się wyrobem kiełbas przy wyrobie do godziny 10 rano, a przy sprzedaży od godziny 7 do 11 przed południem;

5. fryzyerzy, golarze i perukarze: praca w niedzielę dozwolona do godziny 2 po południu a w czasie karnawałowym przez cały dzień;

6. mleczarnie — sprzedaż nabiału tylko do godziny 11 rano;

7. pieczenie i sprzedaż pieczonych maronów, jakoteż sprzedaż wyrobów cukierniczych i piernikarskich dozwolone jest przez cały dzień;

8. wiązanie i sprzedaż naturalnych kwiatów do 11 przed południem a w czasie karnawałowym nadto od godziny 5 do 8 po południu, wreszcie w dniach 31. października, 1. i 2. listopada przez cały dzień;

9. wyrób kwiatów sztucznych: praca przy sprzedaży w niedziele przypadające w dniach 31. października tudzież 1. i 2. listopada dozwolona przez cały dzień, w inne zaś niedziele tylko w tych godzinach, w których sprzedaż towarów wogóle jest dozwoloną.

§ 2.

Pomocnikom zatrudnionym w wymienionych w § 1 kategoryach przemysłu produkcyjnego, o ileby w niedziele zatrudnieni byli dłużej niż przez 3 godziny, należy pozostawić spoczynek przynajmniej 24-godzinny bądź w następną niedzielę bądź też jeśli to ze względu na przedsiębiorstwo jest niemożebne w innym dniu powszednim, albo spoczynek trwający po 6 godzin w 2 dniach tygodnia.

§ 3.

Przedsiębiorcom przemysłowym wyznania mojżeszowego, którzy zatrudniają wyłącznie pomocników izraelickich i tak sami jak i wszyscy ich pomocnicy zachowują regularnie spoczynek w pracy w sobotę przez 24 godzin, dozwolona jest praca w niedzielę w przemyśle produkcyjnym z wykluczeniem jednak połączonej z tym przemysłem sprzedaży pod warunkiem, że robót swych nie będą wykonywać publicznie i że roboty te nie sprawiają większego łoskotu.

Przemysłowcy używający pomocników do takiej pracy niedzielnej, mają utrzymywać przepisany art. IV. al. 1 ustawy z 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21, wykaz zatrudnionych w niedzielę pomocników i przedłożyć go na żądanie tak władzy przemysłowej jakoteż inspektorowi przemysłowemu.

§ 4.

Praca przy sprzedaży towarów w przemyśle handlowym dozwolona jest w niedziele:

a) we Lwowie i Krakowie oraz w gminach podlegających ustawie gminnej z 13. marca 1889. Dz. u. kr. Nr. 24. z wyjątkiem gmin Biała i Brody od godziny 8 do 11 rano;

b) w Brodach, Husiatynie i Podwołoczyskach od godziny 8 do 10 rano i od godziny 3 do 6 po południu;

c) w Białej i we wszystkich innych miejscowościach w kraju od godziny 7 do 11 rano.

§ 5.

W ostatnią niedzielę przed Bożem Narodzeniem (obu obrządków) oraz w niedzielę, na którą przypada wilia Bożego Narodzenia, dozwoloną jest praca niedzielna przy sprzedaży towarów w przemyśle handlowym od godziny 7 rano do 3 po południu; nadto dozwoloną jest praca w tym samym wymiarze czasu we wszystkie niedziele przez cały rok na dworcach kolejowych dla sprzedaży artykułów żywności i dzienników.

W święto patrona kraju oraz w dnie odpustowe, w miejscach odpustowych sprzedaż dewocyonaliów dozwolona od godziny 7 rano do 3 po południu.

§ 6.

W tych miejscowościach, do których odbywają się wycieczki, zastrzega sobie c. k. Namiestnictwo wydanie pozwolenia na rozszerzenie czasu pracy w niedzielę do sprzedaży pewnych przedmiotów w myśl art. IX ustawy o spoczynku niedzielnym w brzmieniu ustawy z 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125, w każdym specyalnym wypadku po wysłuchaniu odnośnej gminy i właściwego Stowarzyszenia przemysłowego tudzież wydziału Zgromadzenia pomocników.

Tak samo udzielać będzie c. k. Namiestnictwo osobnych pozwoleń na przedłużenie czasu pracy w niedzielę dla sprzedaży pewnych przedmiotów, w tych miejscowościach, które liczą mniej aniżeli 6000 mieszkańców, i w których ludność okoliczna zazwyczaj w niedzielę zaspakaja swoje potrzeby co do zakupna towarów.

§ 7.

Jeśli w jakiem przedsiębiorstwie handlowem pomocnicy w niedziele dłużej niż przez 3 godziny są zatrudnieni, należy im naprzemian pozostawić zupełnie wolną drugą niedzielę lub gdyby to było niemożliwe, połowę innego dnia w tygodniu, jako czas spoczynku.

§ 8.

Tak w niedzielę, jakoteż i w inne dni świąteczne należy pomocnikom przemysłowym z uwzględnieniem ich wyznania pozostawić czas potrzebny do uczestniczenia w przedpołudniowym nabożeństwie.

§ 9.

Drzwi wchodowe do lokalów przeznaczonych do przyjmowania publiczności mają być zamknięte w tych godzinach, w których praca przy sprzedaży towarów w niedziele nie jest dozwolona Jeżeli łącznie z przemysłem handlowym wykonuje się w spólnym lokalu inny przemysł, odmiennie co do spoczynku niedzielnego unormowany a urządzenie lokalu zarobkowego uniemożebnia oddzielenie poszczególnych przemysłów w sposób zabezpieczający dokładne zachowanie dotyczących przepisów o spoczynku niedzielnym, obowiązuje względem całego ruchu surowszy przepis spoczynkowy.

§ 10.

Praca biurowa i kantorowa w niedziele w przemyśle handlowym i produkcyjnym o ile w tym ostatnim praca tyczy się sprzedaży towarów wchodzących w zakres tego przemysłu, dozwoloną jest w czasie od 9 do 11 rano z tem, że zatrudnionym w tej pracy pomocnikom należy przyznać co drugą niedzielę zupełnie wolną.

§ 11.

Z dniem wejścia w życie powyższego ogłoszenia tracą moc obowiązującą tutejsze obwieszczenia z 30. kwietnia 1895, Dz. u. kr. Nr. 31; z 28. grudnia 1895, Dz. u. kr. Nr. 91; z 2. czerwca 1896, Dz. u. kr, Nr. 30; z 22. kwietnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 21; z 7. czerwca 1899, Dz. u. kr. Nr. 63; z 7. czerwca 1899, Dz. u. kr. Nr. 65; z 17. sierpnia 1900, Dz. u. k. Nr. 82; z 17. sierpnia 1900, Dz. u. kr. Nr. 83; z 17. sierpnia 1900, Dz. u. kr. Nr. 84; z 16. listopada 1900, Dz. u. kr. Nr. 6 ex 1901 i z 5. stycznia 1905, Dz. u. kr. Nr. 12 i 13.

§ 12.

Obwieszczenie powyższe wchodzi w życie z dniem 1. listopada 1905.

C. k. Namiestnik:

Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 2. listopada 1905. **Część XXIII.**

Nr. 115.

U s t a w a

z dnia 15. września 1905, o regulacyi górnej Trześniówki z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya górnej Trześniówki z dopływami, która ma być wykonaną przez spółkę wodną, zawiązaną po myśli § 52 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, uznaną zostaje jako przedsiębiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1901, który preliminuje koszta robót na 2,000.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości tzydziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu pięciu procent kosztów w maksymalnej kwocie 700 000 koron z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) spółka wodna resztą preliminowanych kosztów budowy.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych datków kraju, państwa i spółki wodnej, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być otworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania szkarp potoków i rowów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i spółki wodnej.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i spółki wodnej na konserwacyę tudzież co do innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą państwa, której podobnie jak i Wydziałowi spółki wodnej przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, 15. września 1905.

Franciszek Józef w. r.

Buquoy w. r.

Nr. 116.

Rozporządzenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 2. października 1905 L. 119.799, w sprawie zezwolenia na transportowanie opodatkowanego piwa i opodatkowanej wódki w obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnią i Hercegowiną, a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa na gościńcu Szepes-Ófalu przez Ó-Major do Sub-Lechnitz względnie do Vörös-Klastrom i na drodze dla pieszych z Sub-Lechnitz względnie Vörös-Klastrom przez Dunajec do Sromowiec niżnych.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 21. września 1905 L. 66.639, podaje się niniejszem do wiadomości, że opodatkowane piwo i opodatkowaną wódkę w obrocie między krajami korony węgierskiej względnie Bośnią i Hercegowiną, a królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa, a mianowicie piwo w ilościach większych niż dwa litry, a wódkę w ilościach większych niż jeden litr, wolno transportować na gościńcu prowadzącym z Szepes-Ófalu przez Ó-Major do Sub-Lechnitz względnie do Vörös-Klastrom tudzież drogą dla pieszych prowadzącą z Sub-Lechnitz względnie Vörös-Klastrom przez Dunajec do Sromowiec niżnych.

Dozorowanie gościńca z Szepes-Ófalu do Sub-Lechnitz względnie Vörös-Klastrom tudzież drogi dla pieszych z tych miejsc aż do brzegu Dunajca poruczono król. węgierskiemu oddziałowi straży skarbowej w Szepes-Ófalu.

Najbliżej położonym oddziałem galicyjskim jest oddział straży skarbowej w Krościenku.

Nr. 117.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 3. października 1905 L. 113.265, dotyczące ustanowienia jezdnego na półrocze zimowe 1905/1906.

Jezdne pocztowe od konia i od myriametra ustanawia się za czas od 1. października 1905 do 31. marca 1906 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Brzeżany, Czortków, Kołomyja, Tarnopol . . .	2	09	1	74
Stryj, Złoczów, Żółkiew	2	20	1	83
Lwów, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Stanisławów	2	27	1	89
Kraków, Tarnów, Wadowice	2	33	1	94
Nowy Sącz, Sanok	2	47	2	06

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, poczestnego dla pocztyliona i należytości za smarowanie wozu nie następuje żadna zmiana.

Lwów, dnia 3. października 1905.

Seferowicz w. r.

Nr. 118.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. października 1905 L. 90.881, w przedmiocie zezwolenia gminie Bóbrka na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych miodu i t. p.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 83 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Bóbrki na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu, wiszniaku, maliniaku i dereniaku przyzwolonych pierwotnie ustawą z 16. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 39 i przedłużonych następnie rozporządzeniem Wydziału krajowego z 17. sierpnia 1900 Dz. u. kr. Nr. 87, a to w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami na czas od 1. stycznia 1906 aż do końca roku 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 119.

Ustawa

z dnia 30. września 1905, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Rawie ruskiej na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 175.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Rawie ruskiej zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu po-

życzki w kwocie 175.000 K na pokrycie zaległości biernych w kwocie 63.982 K i kosztów inwestycyi powiatowych w kwocie 111.018 K.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. września 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 120.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. września 1905 L. 89.600, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, ponownie zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pieciu ponownie przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi do utrzywywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. września 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 121.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. września 1905 L. 90.110, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Bochni koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę między Ujściem solnem a Niedarami na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. ust. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala

na przedłużenie Radzie powiatowej w Bochni, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. ust. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę między Ujściem solnem a Niedarami na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Bochni przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę między Ujściem solnem a Niedarami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 10 (dziesięć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego, ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki bydła młodego tego rodzaju 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz i nierogacizny 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 4 (cztery) h.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 30. września 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 20. listopada 1905. **Część XXIV.**

Nr. 122.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 20. września 1905 L. 136.999, o ponownem rozpisaniu uzupełniających wyborów do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla Towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu rozkładowym „Izba handlowa krakowska“.

Z powodu udaremnienia rozpisanych tutejszem obwieszczeniem z dnia 12. września 1905 L. 111.188 na dzień 16. października 1905 uzupełniających wyborów do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla Towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu rozkładowym „Izba handlowa krakowska“, rozpisuje niniejszem c. k. krajowa Dyrekcya skarbu ponownie uzupełniające wybory dla wspomnianego Towarzystwa podatkowego i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów dzień 24. listopada 1905.

Wybory te odbędą się w Krakowie pod kierownictwem c. k. komisarza rządowego przy tamtejszej Izbie handlowej i przemysłowej.

Lwów, dnia 28. września 1905.

Korytowski w. r.

Nr. 123

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 31. października 1905 L. 157.745, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej Turka stałą stacyą dla ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 10. ustawy z 29. lutego 1880 r. Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z 5. stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 14,

c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych we Lwowie, ustanawia na linii Sambor-Granica koło Sianek stacyę Turka stałą stacyą do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 26. listopada 1898 L. 92 582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej".

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 124.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. listopada 1905 L. 14.137/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Mizuń nowy i Mizuń stary powiatu Doliniańskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości: Mizuń nowy i Mizuń stary powiatu Doliniańskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Potocki w. r.

Nr. 125.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. października 1905 L. 99.754, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Husiatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużny na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. ust. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Husiatynie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużny, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Husiatynie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużny, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. października 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 9. grudnia 1905. Część XXV.

Nr. 126.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 18. listopada 1905 L. 167.425, o rozciągnięciu na kilka gmin powiatu krakowskiego postanowienia § 43 ustawy drogowej z 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z 23. czerwca 1905 zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Sejmu z 11. października 1904, zaliczającą gminy Czarna wieś, Nowa wieś narodowa, Krowodrza i Dąbie powiatu krakowskiego do miejscowości, w których obowiązują postanowienia § 43 ustawy drogowej z 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, która to uchwała wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1905.

Co podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 4. lipca 1905 L. 50.364.

Lwów, dnia 18. listopada 1905.

Nr. 127.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 21. listopada 1905 L. 14.823/pr., którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. listopada 1905, dotyczące aktywowania Sądu powiatowego w Suchej w Galicyi.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. listopada 1905, dotyczące aktywowania Sądu powiatowego w Suchej w Galicyi.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. stycznia 1904 Dz. p. p. Nr. 8, którem siedzibę Sądu powiatowego, ustanowionego dla okręgu ślemieńskiego przeniesiono do Suchej, wchodzi w życie dnia 1. stycznia 1906.

Klein w. r.

Nr. 128

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 21. listopada 1905 L. 14.823/pr., którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. listopada 1905, dotyczące przeniesienia siedziby notaryusza ze Ślemienia do Suchej w Galicyi.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. listopada 1905, dotyczące przeniesienia siedziby notaryusza ze Ślemienia do Suchej w Galicyi.

Do Sądów w zachodniej Galicyi.

Na zasadzie § 9 ordynacyi notaryalnej z 25. lipca 1871 Dz. p. p. Nr. 75 przenosi się siedzibę notaryusza ze Ślemienia do Suchej i notaryusz ma rozpocząć urzędowanie w Suchej dnia 1. stycznia 1906.

Klein w. r.

Nr. 129.

U s t a w a

z dnia 17. listopada 1905, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatu Dąbrowa do pokrywania niedoborów lokalnej kolei żelaznej Tarnów-Szczucin.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatu w Dąbrowie zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu Dąbrowskiego wobec funduszu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem gwarancyi czystego rocznego dochodu od akcyi lokalnej kolei żelaznej Tarnów-Szczucin w imiennej wartości 317.800 K przez przeciąg 75 lat od chwili udzielenia koncesyi w wysokości 4·55% od sta rocznie.

Art. II.

Szczegółowe warunki, pod którymi obowiązek wymieniony w artykule I. niniejszej ustawy ma być dopełnionym, określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową a Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. listopada 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 130.

U s t a w a

z dnia 17. listopada 1905, w przedmiocie zezwolenia gminie Myślenice, powiatu Myślenickiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Myślenice zezwala się na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego w wysokości dwóch koron rocznie

§ 2.

Postanowienie wykonawcze, oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy trzymane na uwięzi, oraz psy do celów wojskowych utrzymywane.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. listopada 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 131.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 19. listopada 1905 L. 149.636, o uzupełniających wyborach do komisyj szacunkowych podatku osobisto-dochodowego.

W myśl postanowień §§ 177, 179 i 189 ustęp 2 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 16. września 1905 L. 65.776 uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyj szacunkowych podatku osobisto-dochodowego w miejsce ustępującej w myśl alinei 2 § 189 powołanej ustawy połowy członków i zastępców członków tychże komisyj jak również w miejsce członków (zastępców), których z powodu udaremnienia wyborów w swoim czasie supletorycznie zamianowano oraz w miejsce tych członków (zastępców), których mandat przedwcześnie zgasł.

Do przeprowadzenia tych wyborów wyznacza się następujące termina:

	Dla koła wyborczego	Dzień wyboru
I. Dla miejscowych komisyj szacunkowych a w szczególności dla okręgów szacunkowych miasta: Brody, Drohobycz, Horodenka, Kołomyja z gminą Werbiąż niżny, Kraków, Lwów, Nowy Sącz z gminą Załubińcze, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów.	I.	18. grudnia 1905
	II.	20. grudnia 1905
	III.	21. grudnia 1905

	Dla koła wyborczego	Dzień wyboru
II. Dla powiatowych komisyi szacunkowych, zatem dla wszystkich innych wyżej nie wymienionych okręgów szacunkowych.	I.	11. grudnia 1905
	II.	12. grudnia 1905
	III.	13. grudnia 1905

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach oznaczy odnośna władza podatkowa I. instancyi.

Wybory do miejscowych komisyj szacunkowych w miastach Lwów i Kraków przeprowadzone zostaną przez Magistraty tych miast, zaś wybory do miejscowych i do powiatowych komisyj szacunkowych na prowincyi odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez Naczelników powiatowych władz politycznych, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez kompetentne władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną, z dokładnem wyjaśnieniem, z którego koła i ilu członków (zastępców) ma być wybranych na przeciąg lat czterech a ile w miejsce supletorycznie zamianowanych i przedwcześnie ustępujących — na przeciąg lat dwóch.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183—186 powołanej na wstępie ustawy, względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26 do 45 powołanych wyżej przepisów wyborczych.

Lwów, dnia 19. listopada 1905.

Korytowski w. r.

Nr. 132.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. października 1905 L. 94.326, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Grybowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów powiatowych na rzece Białej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Grybowie, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów powiatowych na rzece Białej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Grybowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostów powiatowych na rzece Białej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień, zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 18. października 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 133.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. października 1905 L. 96.160, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Horodence koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Niezwiska-Obertyn-Kamionki na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Horodence, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Niezwiska-Obertyn-Kamionki na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Horodence, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Niezwiska-Obertyn-Kamionki, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy przy jednej rogatce według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 18. października 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 134.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. października 1905 L. 96.699, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Husiatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. ust. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Husiatynie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Husiatynie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Horodnicy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. października 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 14. grudnia 1905. Część XXVI.

Nr. 135.

Zmiana §§ 1 i 2 ordynacyi wyborczej

dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie,

zatwierdzona reskryptem c k. Ministerstwa handlu z dnia 29. listopada 1905 L. 66.818.

§§ 1 i 2 ordynacyi wyborczej dla Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie, zatwierdzonej reskryptem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 6. grudnia 1901 L. 4.778/M. H., Dz. u. kr. Nr. 17 ex 1902 ma odtąd brzmieć jak następuje:

§ 1.

Izba handlowa i przemysłowa we Lwowie składa się z 42 członków rzeczywistych, podzielonych na dwie sekcye, mianowicie:

I. Sekcyę handlową.

II. Sekcyę przemysłową, do której należą także sprawy górnicze.

Sekcya I. składa się z 21 członków.

Sekcya II. składa się z 21 członków.

Z członków Izby zamieszkałych być musi w siedzibie Izby: I. Ze sekcyi handlowej 12, mianowicie z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 8 członków; z wybranych w dziewiątym okręgu wyborczym 4 członków; II. ze sekcyi przemysłowej 7, mianowicie a z wybranych w pierwszym okręgu wyborczym 4 członków, z wybranych w całym okręgu Izby 3 członków (1 z pierwszej, 2 z drugiej kategoryi wyborczej).

§ 2.

Sekcya handlowa obejmuje cały handel towarowy, z wyjątkiem handlu obnośnego, sprzedaży tytoniu, cygar, stempli i znaczków pocztowych oraz prochu strzelniczego;

zarobkowości pomocnicze handlu (jako to: interesy komisowe i spedycyjne, ajentów handlowych, meklerów, domy składowe, zakłady ważenia i mierzenia);

przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe i asekuracyjne wraz z kasami oszczędności;

przedsiębiorstwa przewozowe wraz z kolejami państwowymi; wreszcie przemysł gospodni i szynkarski.

Sekcyę handlową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 600 koron rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 24 K rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty handlujących, którzy od przedsiębiorstwa handlowego opłacają najmniej 6 K rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi handlowej wystarczy, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa handlowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§ 7, ustęp 3 ustawy o Izbach handlowych względnie ustawy z 30. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 103).

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 3, druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 15, a trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 3 członków rzeczywistych sekcyi.

II. Sekcya przemysłowa obejmuje produkcyę przetwarzającą, jakoteż inne nie zaliczone do sekcyi handlowej zarobkowości, następnie apteki, wreszcie górnictwo.

Sekcyę przemysłową wybierają trzy kategorye wyborcze (ciała wyborcze) w dziewięciu okręgach wyborczych.

Kategorye te składają się:

a) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 600 K rocznie podatku zarobkowego;

b) z tych przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 160 K rocznie podatku zarobkowego i nie należą do kategoryi a);

c) z reszty przemysłowców, którzy od przedsiębiorstwa przemysłowego opłacają najmniej 6 K rocznie podatku zarobkowego.

W każdym razie do uzasadnienia prawa wyboru w tej kategoryi wyborczej (w ciele wyborczem c) sekcyi przemysłowej wystarczy, jeżeli wyborca tytułem rocznego podatku zarobkowego opłaca w odnośnej gminie od przedsiębiorstwa przemysłowego taką kwotę, która się równa najniższemu opodatkowaniu, uprawniającemu do wyboru na Sejm krajowy (§ 7, ustęp 3 ustawy o Izbach handlowych, względnie ustawy z 30. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 103).

Przedsiębiorstwa górnicze wybierają stosownie do opłacanego podatku zarobkowego w kategoryach wyborczych (ciałach wyborczych) sekcyi przemysłowej a, b i c.

Pierwsza kategorya wyborcza (ciało wyborcze a) wybiera 4, druga kategorya wyborcza (ciało wyborcze b) 6, a trzecia kategorya wyborcza (ciało wyborcze c) 11 członków rzeczywistych sekcyi.

Przez kwoty podatku zarobkowego, o których jest mowa w niniejszym paragrafie, rozumieć należy przypisane do poboru kwoty państwowego powszechnego podatku zarobkowego lub państwowego podatku zarobkowego przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków (Rozdział I. i II. ustawy z 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220).

Obwód Izby lwowskiej dzieli się na następujące 9 okręgów wyborczych:

1. Stołeczne miasto Lwów, jakoteż okręgi polityczne Lwów i Gródek;
2. okręgi polityczne Przemyśl, Jarosław, Mościska, Jaworów;
3. okręgi polityczne Stanisławów, Bohorodczany, Nadwórna, Tłumacz, Buczacz;
4. okręgi polityczne Stryj, Dolina, Kałusz, Żydaczów;
5. okręgi polityczne Sanok, Lisko, Dobromil, Brzozów, Krosno;
6. okręgi polityczne Sambor, Stary Sambor, Turka, Drohobycz, Rudki;
7. okręgi polityczne Żółkiew, Sokal, Rawa, Cieszanów;
8. okręgi polityczne Kołomyja, Peczeniżyn, Horodenka Śniatyn, Kossów;
9. cały obwód Izby.

Do sekcyi handlowej wybiera pierwsza kategorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 3 członków, druga kategorya w 1. okręgu wyborczym 8 członków, a w dalszych okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku, trzecia kategorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 3 członków.

Do sekcyi przemysłowej wybiera pierwsza kategorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 4 członków, druga kategorya wyborcza w 9. okręgu wyborczym 6 członków, trzecia kategorya wyborcza w 1. okręgu wyborczym 4 członków, w dalszych 7. okręgach wyborczych (2—8) po 1 członku.

Nr. 136.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. listopada 1905 L. 105.510, w przedmiocie zezwolenia gminie Chrzanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Chrzanowa na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa przyzwolony pierwotnie ustawą z dnia 11. sierpnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 45, a następnie przedłużany w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem rozporządzeniami Wydziału krajowego z 25. stycznia 1897 Dz. u. kr. Nr. 8, z 10. listopada 1899 Dz. u. kr. Nr. 136 i z 17. października 1902, Dz. u. kr. Nr. 93, a to na przeciąg dalszych trzech lat, t. j. od 1. stycznia 1906 do 31. grudnia 1908, mianowicie co do opłat od trunków spirytusowych niesłodzonych i od piwa w dotychczasowej wysokości, zaś co do opłat od słodzonych napojów spirytusowych w wysokości pierwotnie wyżej przytoczoną ustawą z dnia 11. sierpnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 45, przyzwolonej, t. j. w kwocie po 8 h od jednego litra.

Od tych opłat ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120 cz. II.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 31. grudnia 1905. **Część XXVII.**

Nr. 137.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. listopada 1905 L. 105.511, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w gminie Budzanów.

Na mocy § 82 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Budzanów na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w latach od roku 1906 do końca roku 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 138.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 30. listopada 1905 L. 150 829, dotyczące przeniesienia siedziby urzędu podatkowego ze Śiemienia do Suchej.

Według rozporządzenia c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 8. listopada 1905 Dz. u. p. Nr. 171, wchodzi dnia 1 stycznia 1906 w życie rozporządzenie tego Ministerstwa z 23. stycznia 1904 Dz. u. p. Nr. 8, którem

siedzibę Sądu powiatowego ustanowionego dla okręgu Ślemień przeniesiono do Suchej.

Z powodu tego rozporządzenia przenosi krajowa Dyrekcya skarbu wskutek reskryptu Ministerstwa skarbu z 13. listopada 1905 L. 79.968, także i siedzibę urzędu podatkowego ze Ślemienia do Suchej z dniem 1. stycznia 1906 i wydziela z tym samym dniem wymienione w rozporządzeniu Ministerstwa sprawiedliwości z 25. stycznia 1904 Dz. u. p. Nr. 9 z okręgu Sądu powiatowego w Ślemieniu wydzielone a do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu przydzielone gminy względnie obszary dworskie mianowicie:

1. Gilowice (z obszarem dworskim),
2. Kocierz ad Rychwałd (z obszarem dworskim),
3. Kocierz ad Moszczanica (z obszarem dworskim),
4. Łękawica (z obszarem dworskim),
5. Łysina,
6. Oczków,
7. Okrajnik (z obszarem dworskim),
8. Pewel,
9. Rychwałd (z obszarem dworskim),
10. Rychwałdek, — z okręgu urzędu podatkowego w Ślemieniu i wciela je do okręgu urzędu podatkowego w Żywcu.

Niniejsze obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości.

Lwów, dnia 30. listopada 1905.

Nr. 139.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. grudnia 1905 L. 112.470, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Złoczowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Złoczowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina, na przeciąg lat pięciu to jest od 1. stycznia 1906 do końca roku 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 140.

Ustawa

z dnia 5. grudnia 1905, w przedmiocie zezwolenia gminie Żywiec na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Żywiec zezwala się na pobór przez lat dziesięć opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po cztery (4) Korony rocznie.

§ 2.

Postanowienie wykonawcze, które zawierać ma zarazem wypadki dopuszczające uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy, utrzymywane do celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 141.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. listopada 1905 L. 107.714, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Myślenicach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Głogoczowskiej, na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Myślenicach, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Głogoczowskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Myślenicach przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Głogoczowskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu do opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 28. listopada 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 142.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1905 L. 115.867, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w Gorlicach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Gorlic na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina, a to na przeciąg lat pięciu, począwszy od roku 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 31. grudnia 1905. **Część XXVIII.**

Nr. 143.

U s t a w a

z dnia 17. grudnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zmianie obszarów Reprezentacyj powiatowych w Horodence, Tłumaczu, Dobromilu i Sanoku.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Chocimierz mają być wydzielone z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Horodence i wcielone do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Tłumaczu, a gminy i obszary dworskie Dobra szlachecka i Dobra rustykalna z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Dobromilu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Sanoku.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.